

člověk a příroda

Krkonoše na ortofotomapách

Vydala Správa Krkonošského národního parku v roce 2016

Text: Simona Macháčková, Jiří Dvořák, Radek Drahný

Odborná spolupráce: Petr Blažek, Helena Hochmanová, Václav Jansa, Jan Pačák

© 2016, Správa Krkonošského národního parku,
Dobrovského 3, 543 01 Vrchlabí

Vytištěno na papíře původem z lesů s certifikátem FSC, kde se hospodaří sociálně a ekologicky šetrným způsobem podle stanovených standardů.

ISBN: 978-80-87706-94-7

Poděkování za revize: Petr Kadleček, Milan Vích, Miloš Růžička, Jana Tesařová

MACHÁČKOVÁ, Simona, Jiří DVOŘÁK a Radek DRAHNÝ. *Krkonoše na ortofotomapách*.
Vrchlabí: Správa KRNP, 2016. ISBN 978-80-87706-94-7.

Podpořeno grantem z Islandu, Lichtenštejska a Norska.
Supported by grant from Iceland, Liechtenstein and Norway.

Ministerstvo životního prostředí

KRKONOŠE

NA ORTOFOTOMAPÁCH

Obsah

Úvod	7
Ortofotografie Krkonošského národního parku a Karkonoského Parku Narodowého	9
Rozhledna Štěpánka	10
Mýto	12
Harrachov	14
Harrachovská „10“	16
Mrtvý vrch	18
Jakšín	20
Lubošská planina	22
Szrenica	24
Vosecká bouda	26
Velká Mumlava	28
Lysá hora	30
Plešivec	32
Údolí Jizery	34
Vilémov	36
Rokytnice U kapličky	38
Dvoračky	40
Františkov a Rokytno	42
Buřany a Vojtěšice	44
Rezek	46
Vítkovice	48
Kobyla	50
Kákovské údolí	52
Horní Štěpanice	54
Kněžice	56
Žalý	58
Rovinka	60
Masarykova silnice	62
Kotelní jámy	64
Labský důl	66
Cesty přes Hančovu a Pančavskou louku	68
Pramen Labe	70

Sněžné jámy	72	Liščí louka	140
Czarny Kocioł Jagniątkowski	74	Lučiny	142
Martinův důl	76	Černohorské rašeliniště	144
Petrova bouda	78	Světlá	146
Slezské sedlo	80	Temný důl	148
Odrodzenie a Malý Šišák	82	Velká Úpa	150
Čertův důl	84	Portášovy Boudy	152
Čertovo návrší	86	Karlův Vrch	154
Wielki a Mały Staw	88	Smrčina	156
Kozí hřbety	90	Modrý důl	158
Železný vrch	92	Luční hora	160
Medvědín	94	Úpské rašeliniště	162
Bedřichov	96	Úpská jáma	164
Svatý Petr	98	Obří důl	166
Stoh	100	Růžová hora	168
Dlouhý důl	102	Sněžka	170
Zadní Rennerovky	104	Obří hřeben	172
Struhadlo	106	Jelení důl	174
Labská soutěska	108	Jelenka	176
Hříběcí Boudy	110	Vřesový vrch (Haida)	178
Strážné	112	Spálený mlýn	180
Rumovka	114	Dlouhý hřeben	182
Horní Lánov	116	Stará Hora	184
Lánovský lom	118	Slunečná stráň	186
Černý Důl	120	Sklenářovice	188
Bolkov	122	Rýchory	190
Nad Bolkovem	124	Dolní Albeřice	192
Hoffmannovy Boudy	126	Horní Albeřice	194
Janské Lázně	128	Malá Úpa – U Kostela	196
Černá hora	130	Pomezní sedlo	198
Černý důl	132	Rybníky Stawy Podgórzeńskie	200
Špičák	134	Chojnik	202
Tetřeví vrch	136	Wodospad Szklarki	204
Tetřeví Boudy	138	Kamieńczyk	206

Úvod

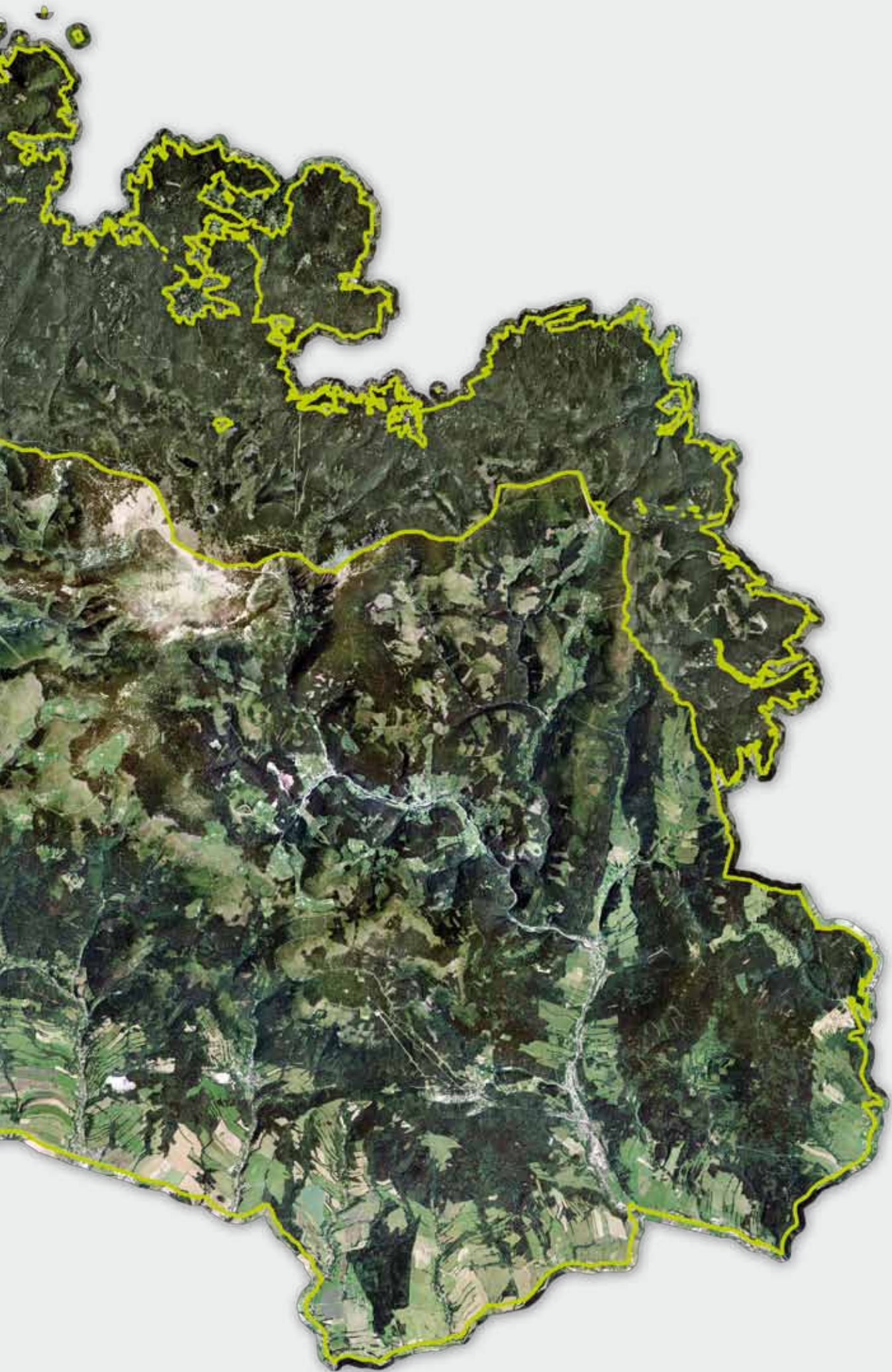
Ortofotografie jsou speciální letecké snímky, které zobrazují zemský povrch z nadhledu. Poskytují tak uživatelům velice cenné informace z neobvyklé perspektivy. Na následujících stránkách vám nabízíme výběr snímků nejzajímavějších částí Krkonoš. Soubor ortofotografií, z nichž vznikl tento výběr, byl součástí projektu *Krkonoše v INSPIRE – společný GIS v ochraně přírody*, který spolu s partnery realizovaly správy českého a polského národního parku v letech 2010–14.

Díky tomuto projektu Správa Krkonošského národního parku disponuje ortofotografiemi, které v pomyslné šachovnici pokrývají celé území národního parku. Stejná data má i polský národní park. Tato data jsou důležitým podkladem pro různé strategické dokumenty, jako je například Plán péče o Krkonošský národní park. Pracovníkům Správy také denně slouží jako podklad při posuzování různých žádostí, pro rozhodování a plánování péče o území národního parku.

Ortofotografie snímá speciální kamera umístěná na spodku malého letadla. V případě našich snímků se jednalo o kameru UltraCam Xp, S/N UC-SXp-1-91216062 s ohniskem objektivu 100 mm a rozlišením 11 310 × 17 310 pixelu, umístěnou na letadle Cessna 206. Focení probíhalo v červnu 2012 za ideálního, více méně jasného počasí v ranních a dopoledních hodinách. Letadlo letělo v rovnoběžných leteckých pásech ve směru západ – východ ve výšce 1 700 metrů nad terénem. Celkem nafotilo 1 616 fotografií, které následně speciální software poskládal do dokonalého obrazu snímaného terénu.

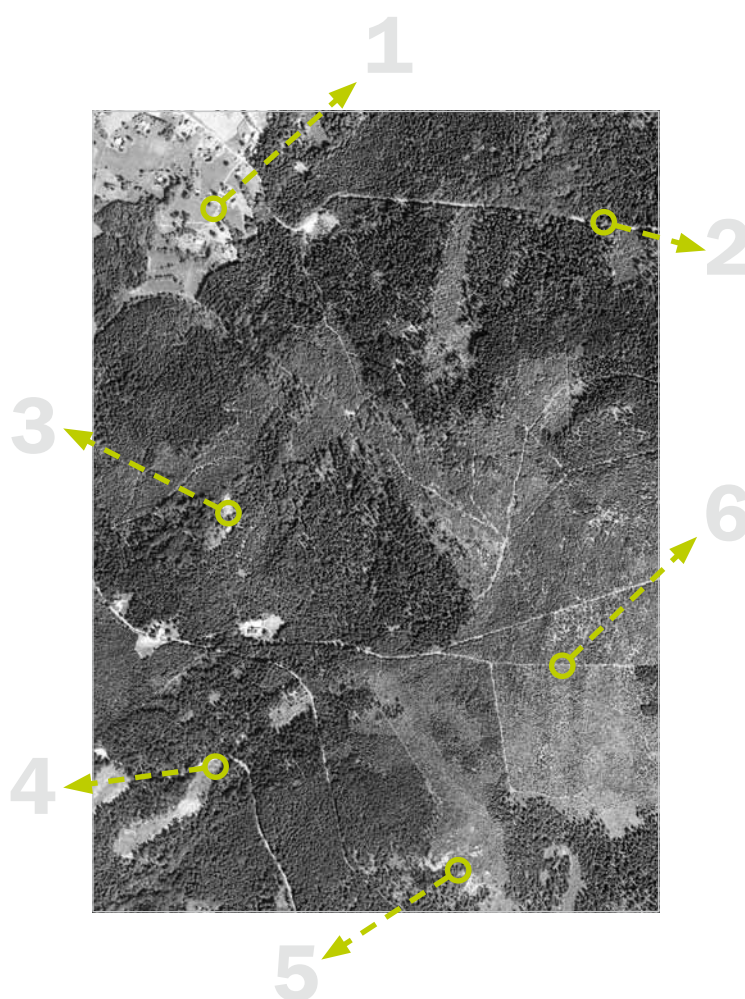

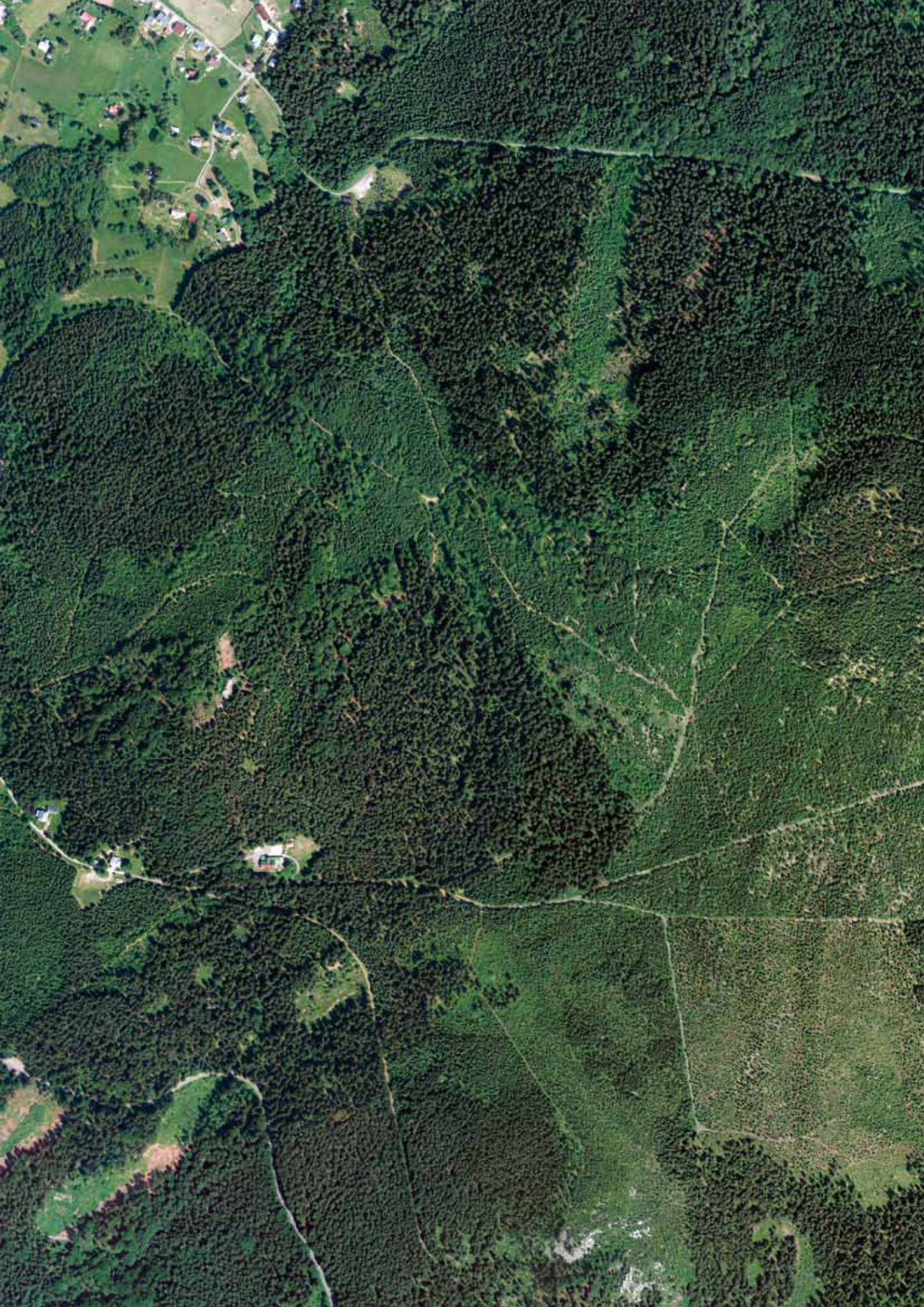
Ortofotografie
Krkonošského národního parku
a Karkonoského Parku Narodowego

Rozhledna Štěpánka

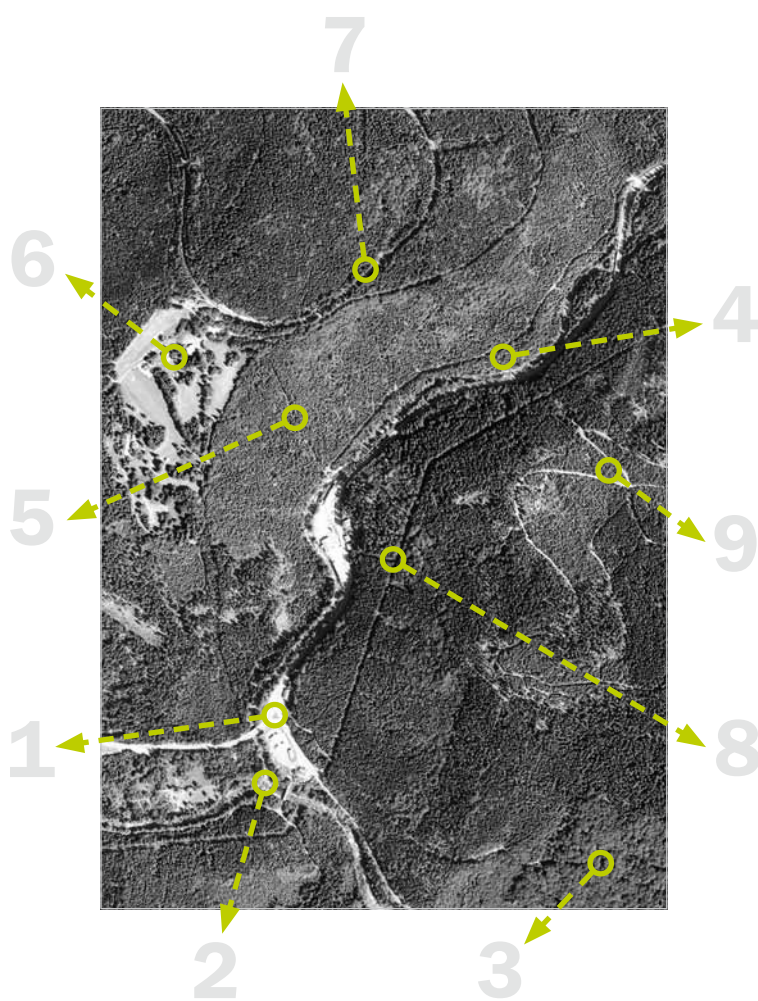
Do severního okraje snímku zasahuje část Kořenova zvaná Tesařov (1) a k východu z ní vychází vrstevnicová cesta známá jako Famberka (2). Ve střední části jsou vidět tmavé plochy 100 až 150 let starých lesních porostů. Ty obklopují 24 m vysokou rozhlednu Štěpánku na vrchu Hvězda (3). U spodního okraje je vidět silnice z Vysokého nad Jizerou do Kořenova (4) a bílé plochy jsou skály (kvarcit) ve vrcholových partiích Bílé skály (5). Za povšimnutí stojí dobře viditelné tmavé pruhy u pravého okraje (6). To jsou přibližně 30leté smrkové výsadby, které kontrastují s okolním světlejším 20letým lesem.

Mýto

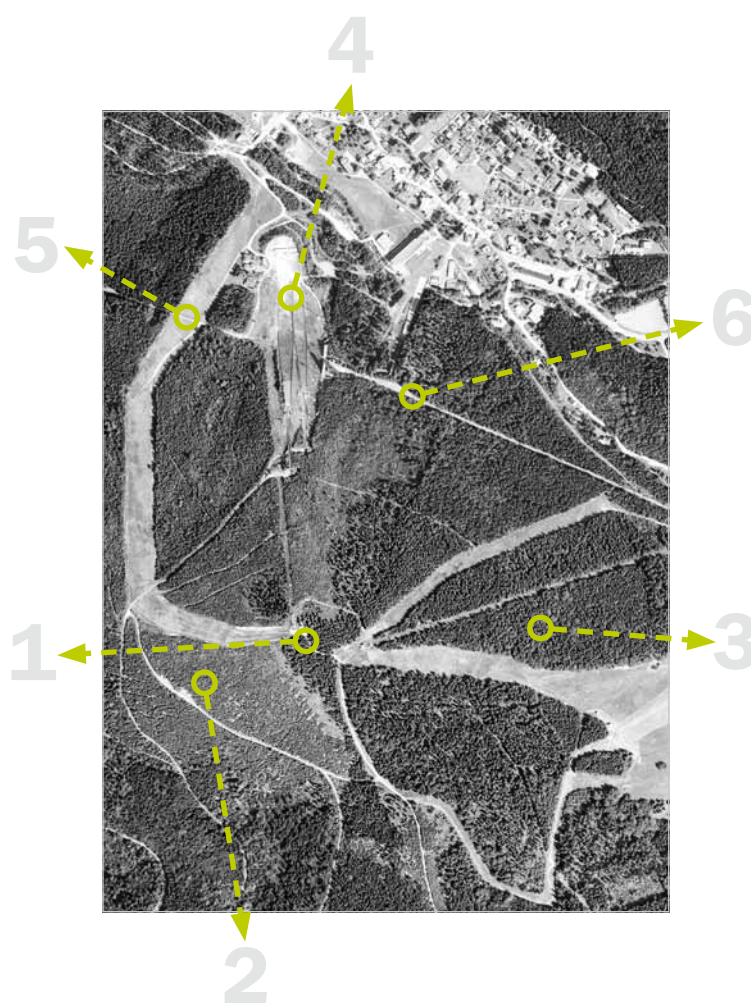
Mýto vždy bylo a je i dnes významnou křižovatkou cest (1). V jeho blízkosti je vidět soutok Mumlavy a Jizery (2) s kamenným mostem z roku 1862. Při spodním okraji snímku (3) viditelné bučiny dnes mají bezzásahový režim, protože jsou mimo jiné významným hnízdištěm lejska malého – prioritního druhu soustavy chráněných území Natura 2000. Fotografii úhlopříčně dělí Pilařovo údolí (4). Harrachovské Mýtiny (6) i s obloukem železniční tratě (7) jsou vidět na levé straně nad 30letou mlazinou (5). Na pravé straně pak zaujme vysoké napětí (8) vedoucí 100letým smrkovým porostem a lesní svážnice v zimě využívané jako lyžařské běžecké tratě (9).

Harrachov

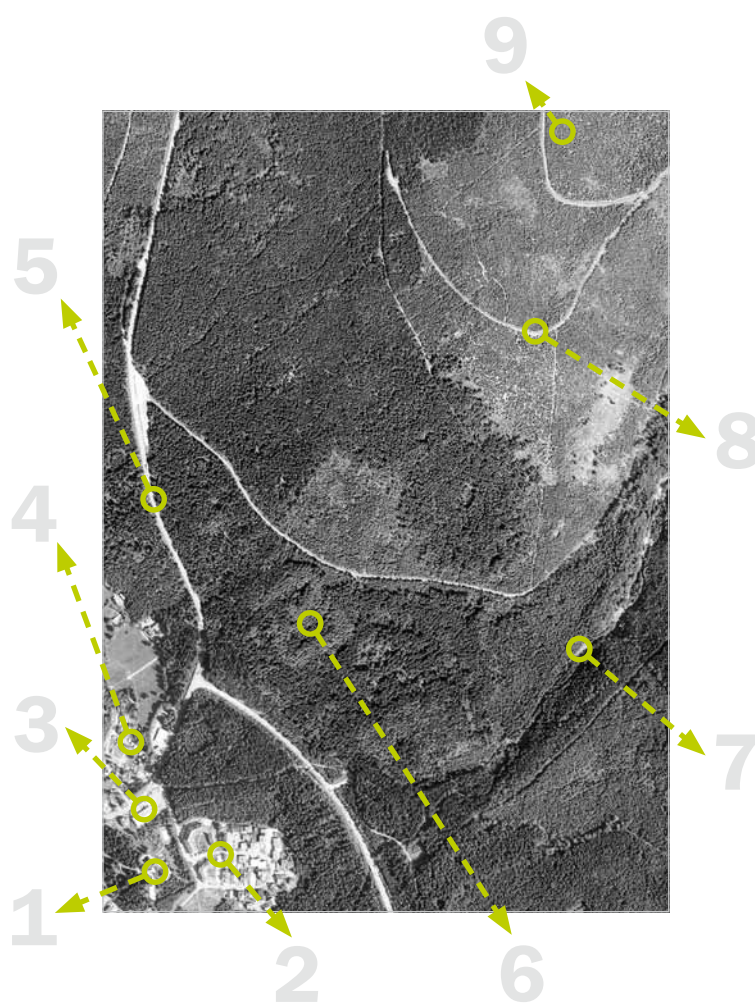
Harrachovský lyžařský areál Čertova hora nabízí více než 7 kilometrů sjezdových tratí, které ale zasáhly do původních lesních porostů – plošné odlesnění způsobilo jejich rozvrat. Na návětrné západní straně Čertovy hory (1) tak dnes roste 20letá mlazina (2), zatímco na závětrné východní straně kopce jsou ještě 110 let staré porosty (3). Snímek nabízí také netradiční pohled na harrachovské skokanské můstky (4), přičemž areál dvou velkých můstků (vlevo mamutí K185, vpravo K120) pomyslně od západu přetíná linie Pilské cesty (5), aby směrem na východ pokračovala jako Televizní cesta (6).

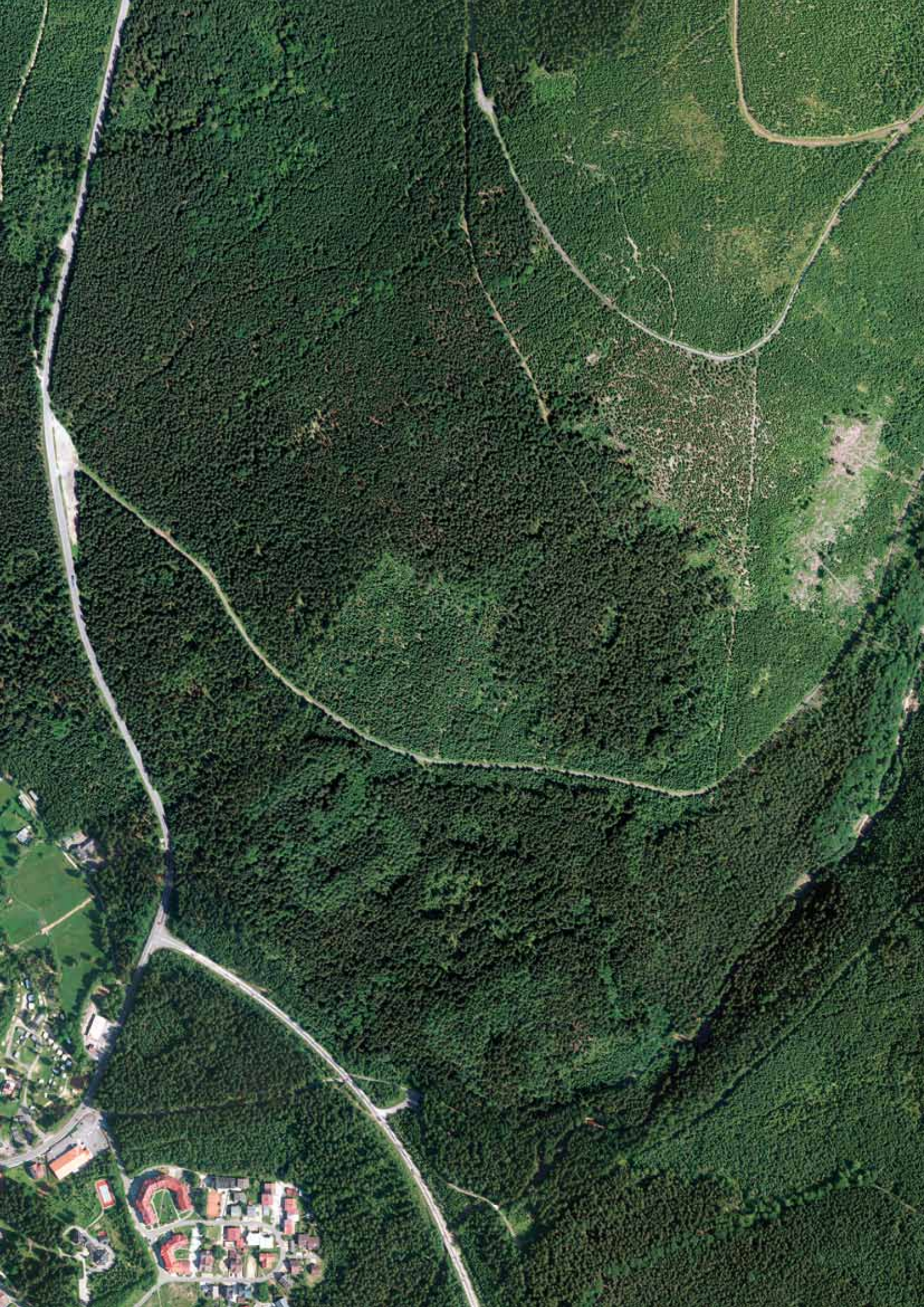

Harrachovská „10“

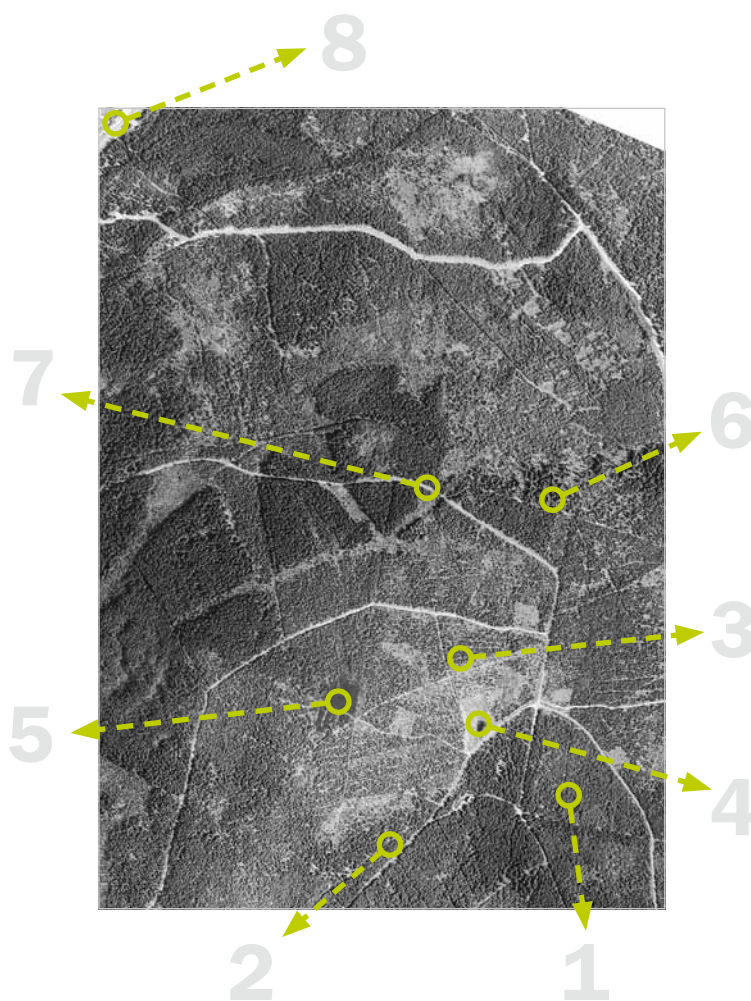
Na levém spodním okraji snímku vidíme Jedličkovu vilu (1), čtvrť V Borovicích (2), supermarket Norma (3) i autokemp Jiskra (4). Zajímavější je ale světle zelená z modřínů vysázená číslovka 10 nad křižovatkou obchvatu města s hlavní silnicí E65, vedoucí k hraničnímu přechodu do Polska (5). Stromy ve tvaru čísla deset (6) byly vysazeny v roce 1928 jako připomenutí 10. výročí vzniku samostatného Československého státu. Napravo je pak patrný zářez potoka Kamenice (7) a při horním okraji po imisních těžbách vysazené světlezelené 30leté mlaziny kolem Janouškovy cesty (8). Znalci místopisu pak najdou i Bílý vrch (9) při horním pravém okraji fotografie.

Mrtvý vrch

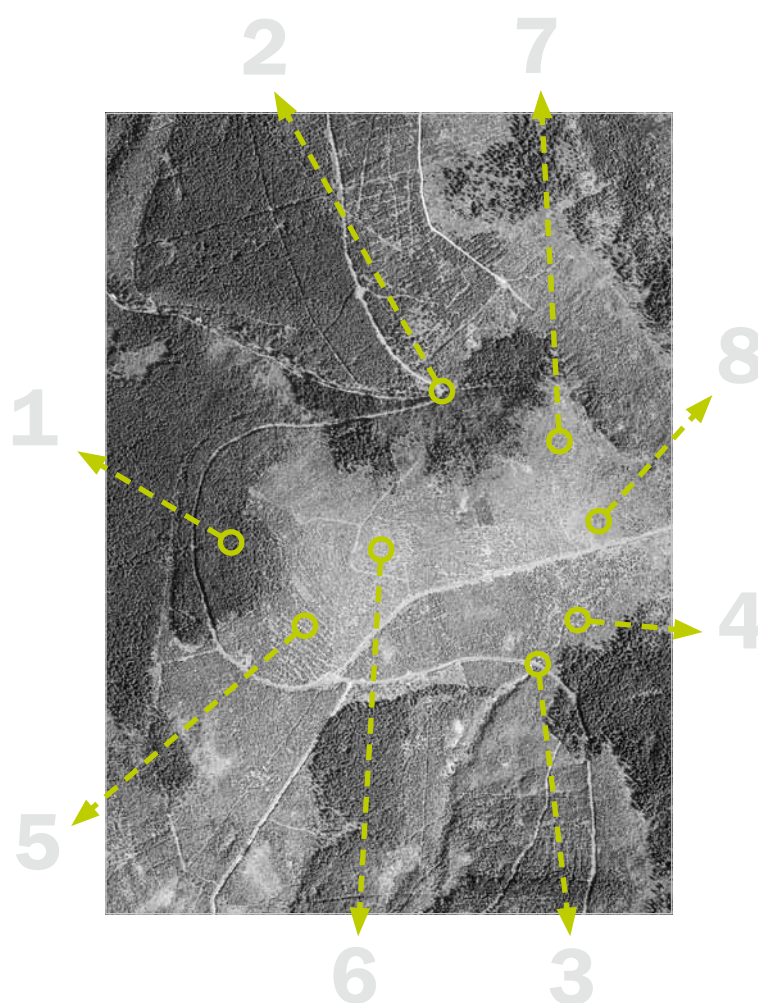
Na Mrtvém vrchu vidíme odrůstající mladý les (1) podél Janouškovy cesty (2). Kromě sítě lesních cest jsou vidět i odvodňovací kanály (3), které měly vysušit podmáčené horské smrčiny. Přímo u Janouškovy cesty zaujme světlá plocha s tmavým okem (4). V mladém – před 10 lety vysazeném lese – se skví uměle vytvořené jezírko pro rozmnožování obojživelníků. Šedozelená plocha na Mrtvém vrchu je souvislý porost borovice kleče (5). Ve střední části snímku lze tušit hraniční průsek (6) nad dobře viditelnou cestou k hraničnímu přechodu (7). V levém horním rohu vykukuje budova lyžařského areálu v polských Jakuszycích. (8).

Jakšín

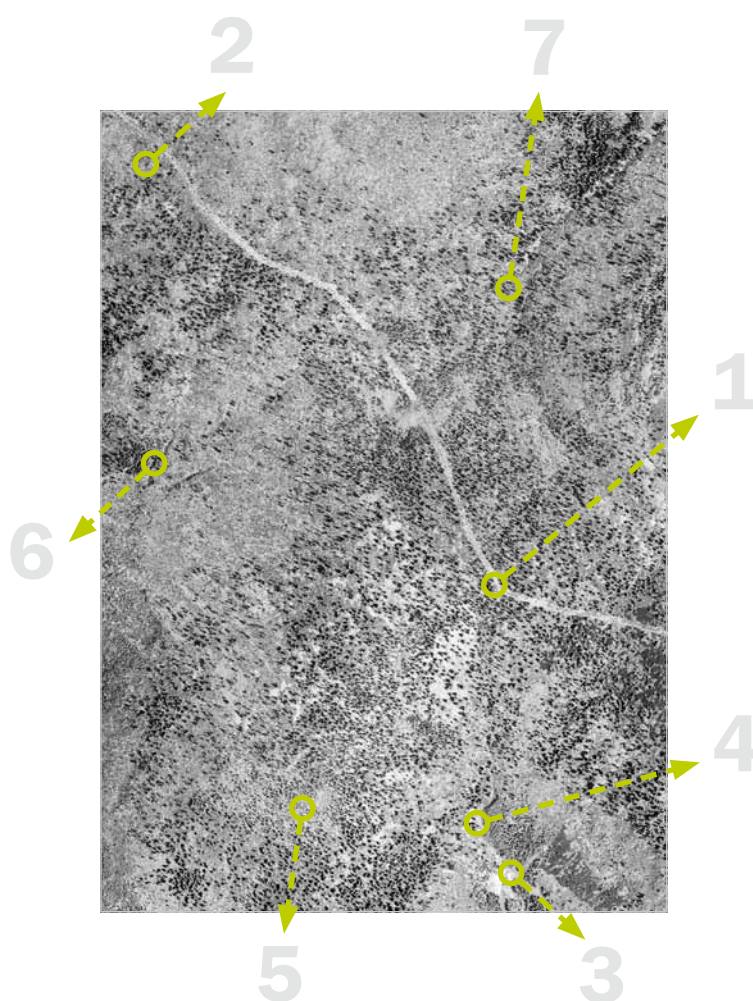
Po vrstevnici vedoucí Janouškova cesta vytváří na vrchu Jakšíně pomyslný záliv v krajině (1). Předtím od severu překročí bystřinu Kamenici (2), aby o kousek dál – na konci onoho zálivu – přešla potok Bílou vodu (3). Nad jejich křížením jsou vidět historické odvodňovací kanály (4), kde je odtok omezen přehrážkami zadržujícími vodu v krajině. Geometrické linie rovnoběžek v zálivu (5) tvoří do řad vyrovnaný klest po nucené těžbě koncem minulého století. Dnes Jakšín porůstá 20letý les (6). Rozvolněné rašelinné smrčiny (7) i Jakšův močál (8) jsou významnými tokaništi vzácného tetřívka obecného.

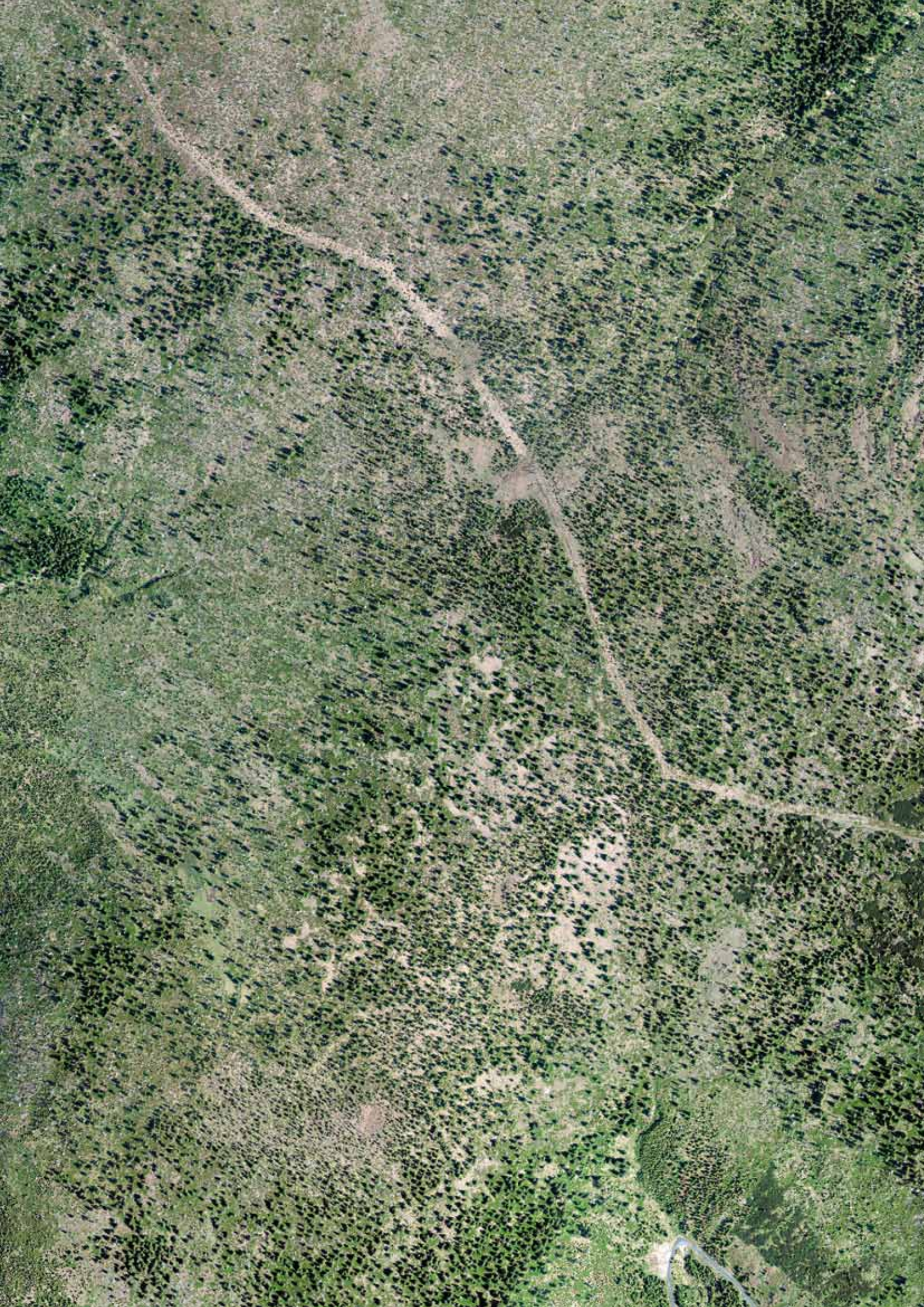

Lubošská planina

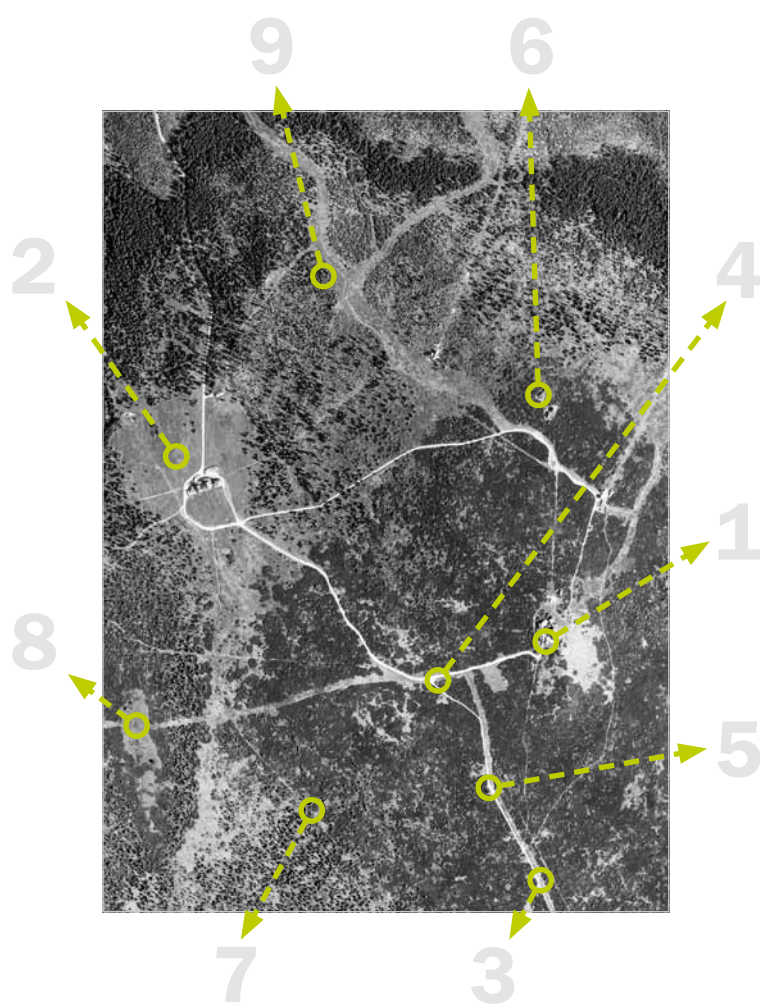
Snímku dominuje linie hraničního průseku (1) vedoucího přes Lubošskou planinu a při horním okraji i přes Žlabský vrch, také známý jako Mumlavská hora (2). Zdejší původní rašelinné smrčiny mají stáří až 160 let. Při spodním okraji snímku je vidět koleno Janouškovy cesty (3), k níž se od severu vlní Lubošská bystřina (4). Světle šedá plocha nalevo od ní je vrchol Kamence (5). Při levém okraji se rodí říčka Kamenice (6) a na polské straně při pravém horním okraji ze snímku vytéká jeden z přítoků potoka Kamieńczyku (7), na jehož toku se o 2,5 km níže nachází turisty hojně navštěvovaný vodopád – Wodospad Kamieńczyka.

Szrenica

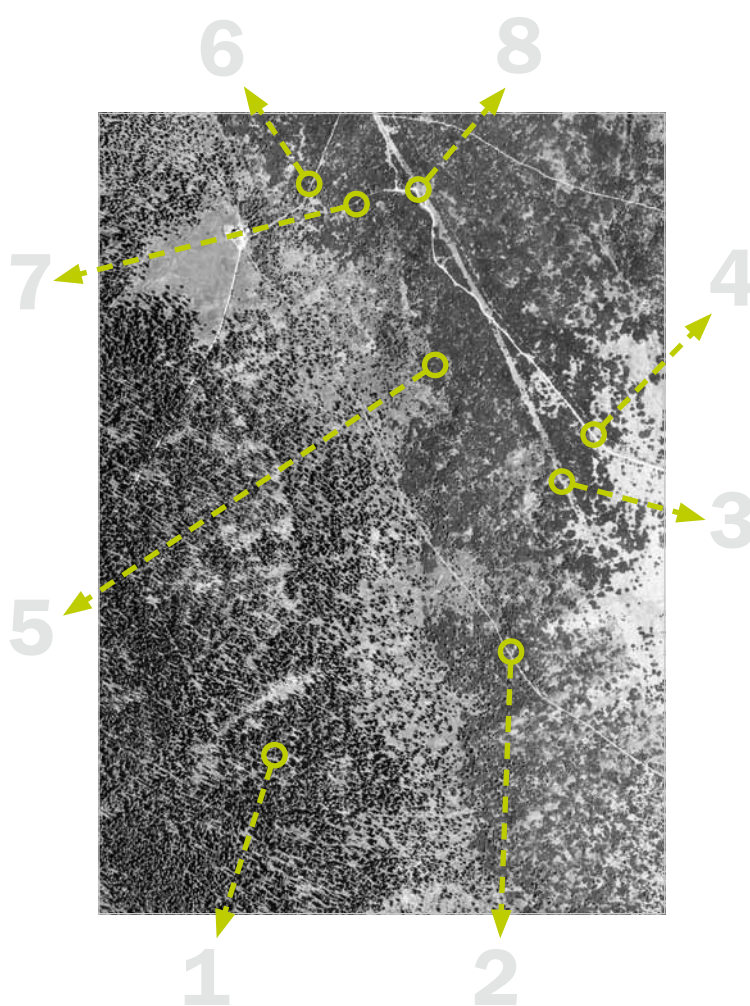
Dnes polská chata Szrenica (1) byla postavena na stejnojmenné hoře (česky Jínonoš). Druhou boudou ve výřezu je Hala Szrenicka (2), původně Nová Slezská bouda. Zcela dole se nachází Mokrý sedlo (3) – lokalita významná pro sledování tahu ptáků. Na této křižovatce (4) začíná cesta Česko-polského přátelství, pak prochází skalní skupinou Svinské kameny (5), další žulové tory Końskie Łby (6) vidíte severně od Szrenice. V kleči je stále zřetelná zrušená cesta (7), vedoucí z Vosecké boudy. Bývalý hraniční průsek protíná rašeliniště na Hraniční louce (8). Nahoře nelze přehlédnout průseky (9) pro sjezdovky, vedoucí do Szklarské Poręby.

Vosecká bouda

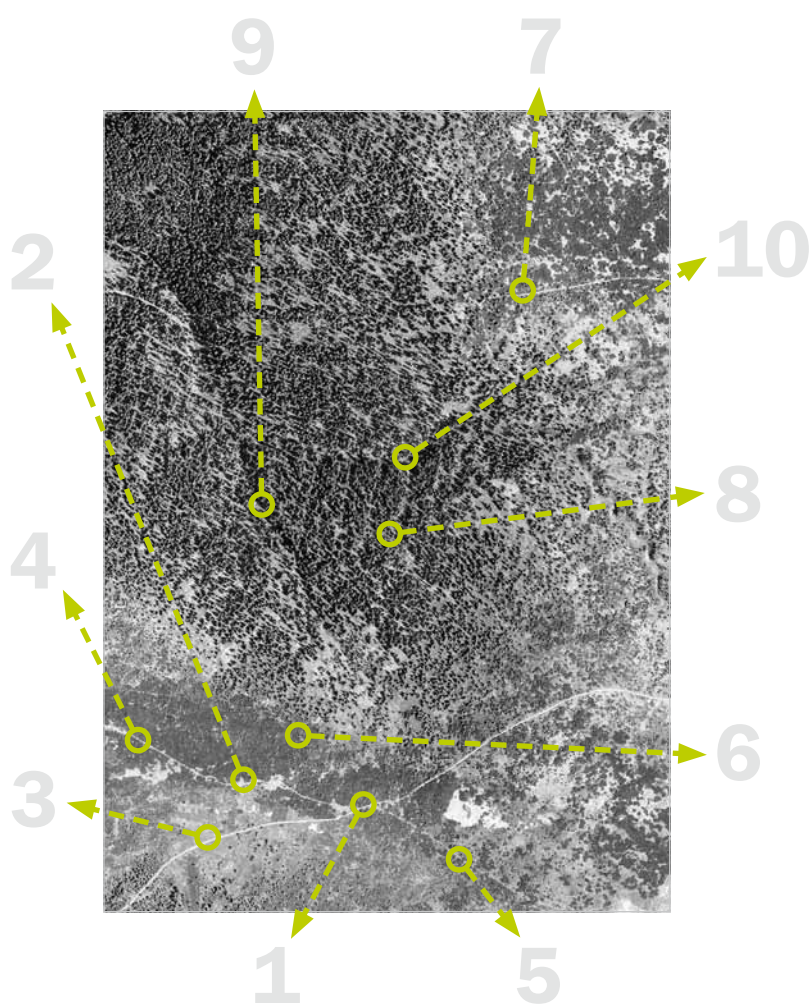
Horská smrčina, která dominuje snímku jižního okolí Vosecké boudy (1), dosahuje úctyhodného stáří až 230 let. Z levého okraje přichází zásobovací cesta od Krakonošovy snídaň. Od Vosecké boudy úhlopříčně běží turistická cesta (2) vedoucí na Labskou louku. Velmi dobře je viditelný hraniční průsek (3) a zde do Polska zabíhající hřebenová cesta Česko-polského přátelství (4). Klečové porosty (5) v jejím okolí mají 190 let. Na sever od Vosecké boudy vede turistická cesta (6) do Mokrého sedla. Z ní doprava odbočuje již léta nepoužívaná zkratka (7) k toru Tvarožníku (8). Jak je vidět, jizvy ve vrcholové části hor zůstávají dlouho viditelné.

Velká Mumlava

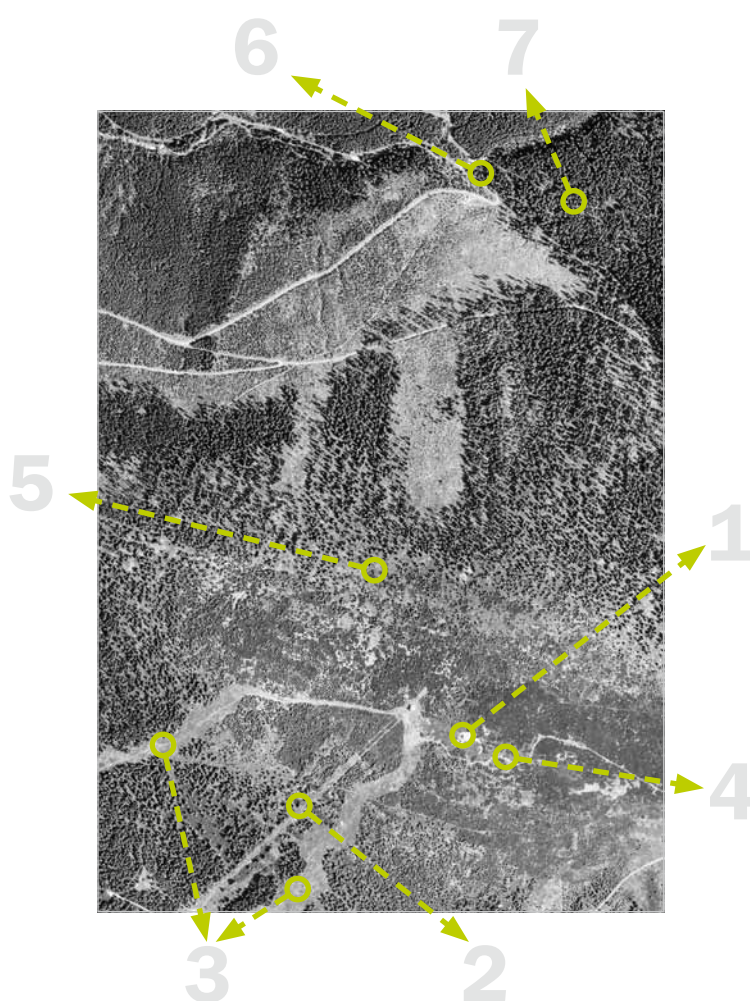
Záchytným bodem pro oko je křížení cest (1) u Kotelského sedla (2). Od levého spodního okraje snímku nahoru vede cesta (3) z Dvoraček na Vrbatovu boudu. K ní zleva přichází zimní cesta (4) od vrcholu Lysé hory. Nejméně patrná je doprava dolů vedoucí historická cesta (5) na Kotel – ta byla uzavřena roku 1985, přesto je i po 30 letech od zrušení zřetelná. Souvislé zelené plochy v okolí cest tvoří 190leté porosty kleče (6). V horní polovině je vidět serpentínová turistická cesta (7) z Krakonošovy snídaně ke Čtyřem páňům, vedoucí až 250letou původní horskou smrčínou (8). Tmavé linie stínů prozrazují zaříznutá koryta potoků Bystřice (9) a Velké Mumlavy (10).

Lysá hora

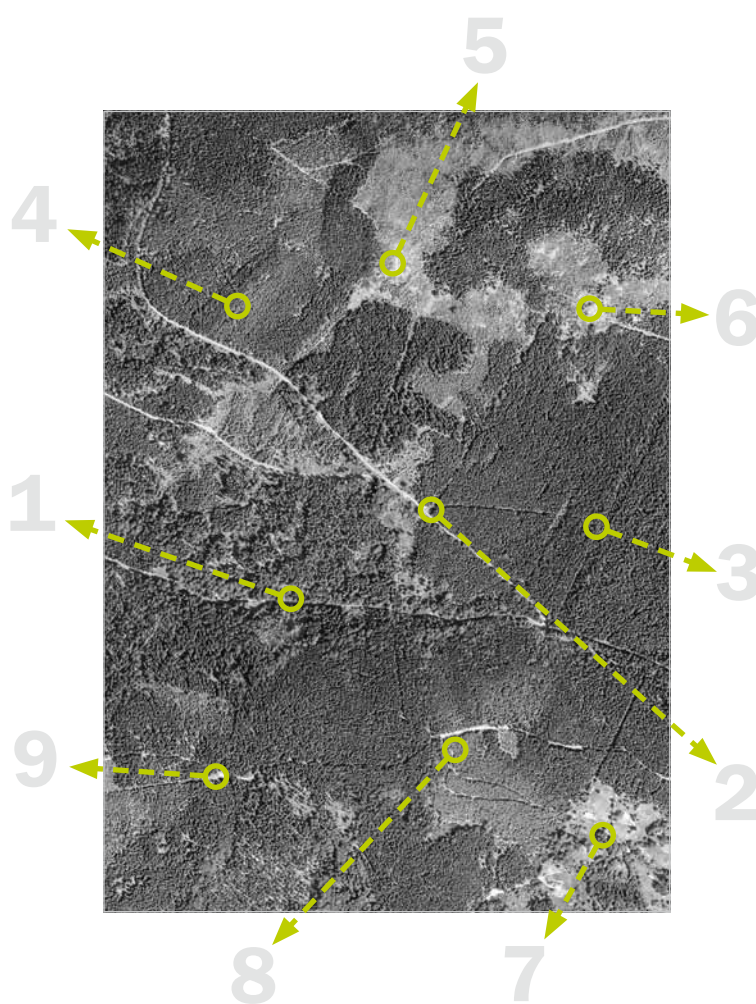
Vrchol Lysé hory (1) je unikátní lokalitou arktalpínské tundry s několika druhy horských jestřábníků, včetně endemických. Na snímku jsou však nápadné zejména průseky pro lanovku (2) a sjezdové tratě (3) hornorokytnického skiareálu. Od horní stanice sedačkové lanovky se vlní zimní cesta (4) do Kotelského sedla. Dobře patrná je i horní hranice lesa (5). Právě tyto lokality jsou domovem vzácného tetřívka obecného. V horní části snímku je vidět hustá síť cest v okolí Krakonošovy snídaň (6) i původní 140 let staré horské smrčiny (7).

Plešivec

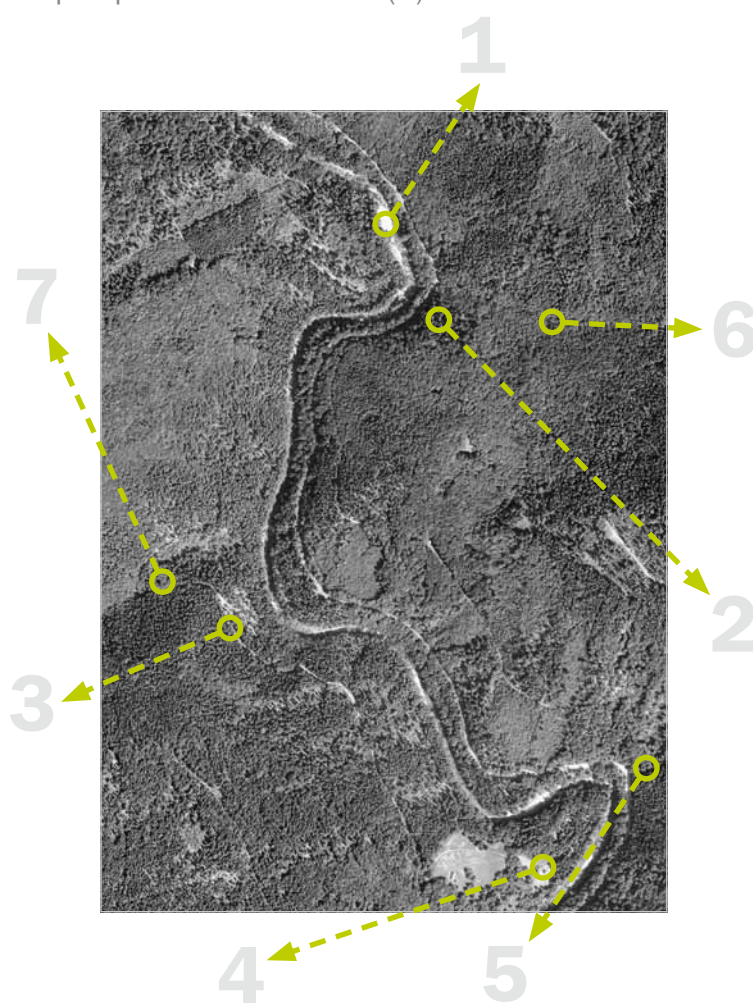
Snímek je přetnut Ryzím potokem a souběžně vedoucí Krakonošovou cestou (1), směřující na rozcestí Ručičky (již mimo výřez vpravo). K severu pak ubíhá Kladová cesta (2). Nad jejich křížením roste 80letý smrkový les (3). Dále po Kladové cestě napravo od ní vidíme různě zelené pruhy 40, respektive 50letých výsadeb (4). Na vrcholech Předního Plechu (5) i Plešivce (6) vidíme šedé plochy přirozeného bezlesí na sutích. U spodního okraje je pro Krkonoše typická rozvolněná zástavba rokytnických Horních Domků (7) a přes Čertovu pláň (8) klesá Janova cesta (9) na Studenov.

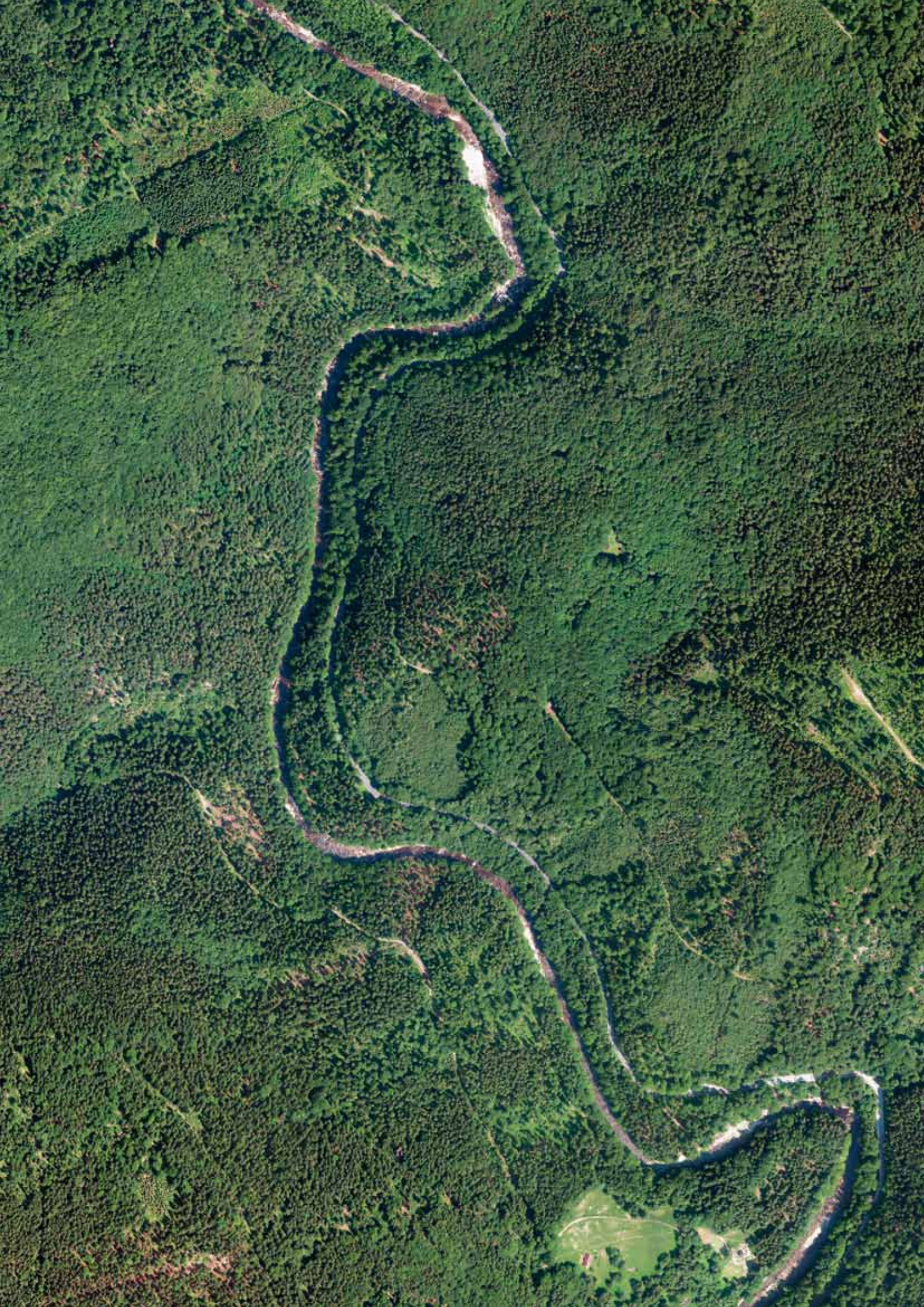

Údolí Jizery

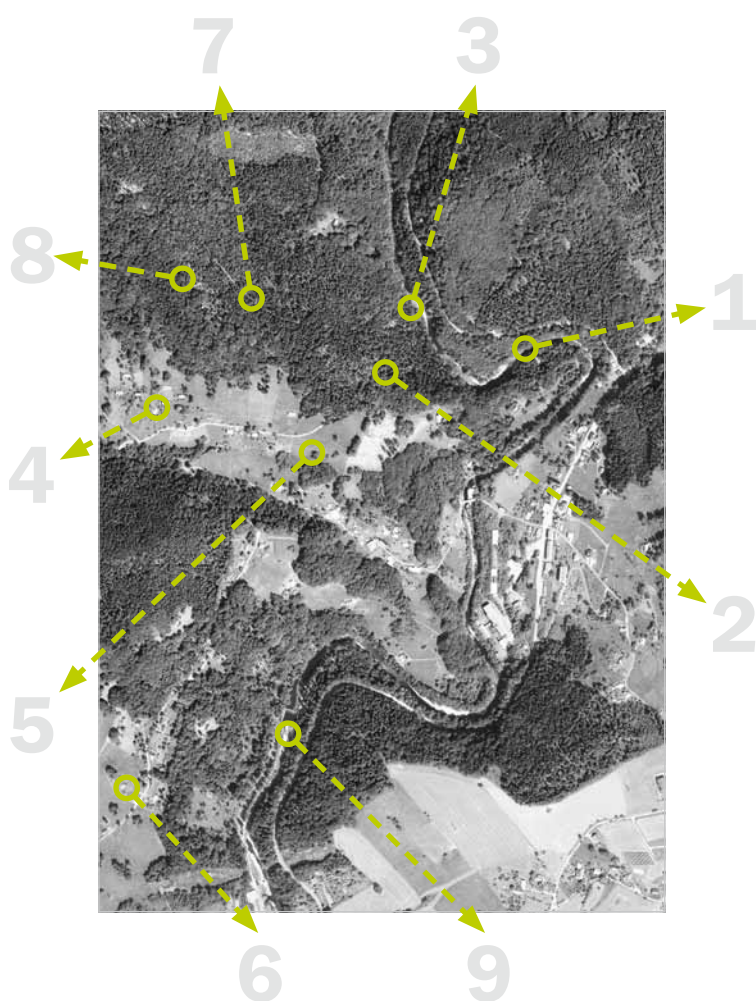
Jizerský důl s meandrujícím tokem Jizery (1) je krásným koutem Krkonoš. Okolní klenové bučiny (2) se smrkem jsou hnízdištěm vzácných pěvců lejska šedého a malého, jsou i domovem čápa černého. Díky hlubokým lesům, klidu a množství skalních výchozů se zde v posledních letech zdržuje i rys ostrovid. Vidět, a místy jen tušit, můžete průběh vrstevnicové lesní cesty Planýrky (3), postavené v 19. století majiteli území na pravém břehu Jizery, knížaty Rohany. Dole v meandru z lesů vystupuje enkláva samoty Zabyly (4). Ve spodním ohybu Jizera přibírá levobřežní Prudký ručej (5), při horním okraji lze tušit údolí Dlouhého potoka (6), uprostřed na druhé straně řeky pak potoka Klokotivého (7).

Vilémov

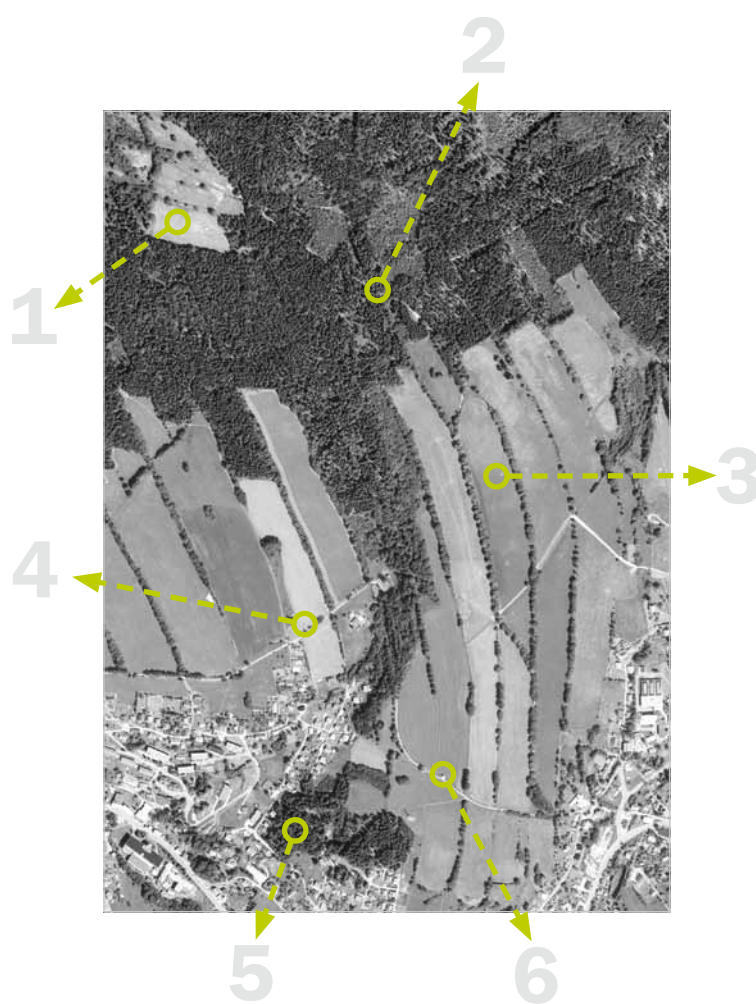
Nad horním meandrem Jizery ve Vilémově najde-
te obří hrnce (1). V okolních lesích rostou 150letí
velikáni (2). A zde také mohla stát 570 m dlouhá
a 134 m vysoká hráz vodní nádrže Vilémov (3),
která by zásadně ovlivnila přírodní prostředí
Krkonošského národního parku v oblasti Jizer-
ského dolu pod Harrachovem. Naštěstí jsou tyto
plány minulostí. Havírnou (4) v levé části snímku
prochází turistická cesta Planýrka (5), vedoucí
z Pasek nad Jizerou (6) až na harrachovské
Mýto. Vidět je také Zabylská pěšina (7) a Kubovy
skály (8). Velký jez (9) na Jizeře zadržuje vodu
pro paseckou lepenkárnu EMBA.

Rokytnice U kapličky

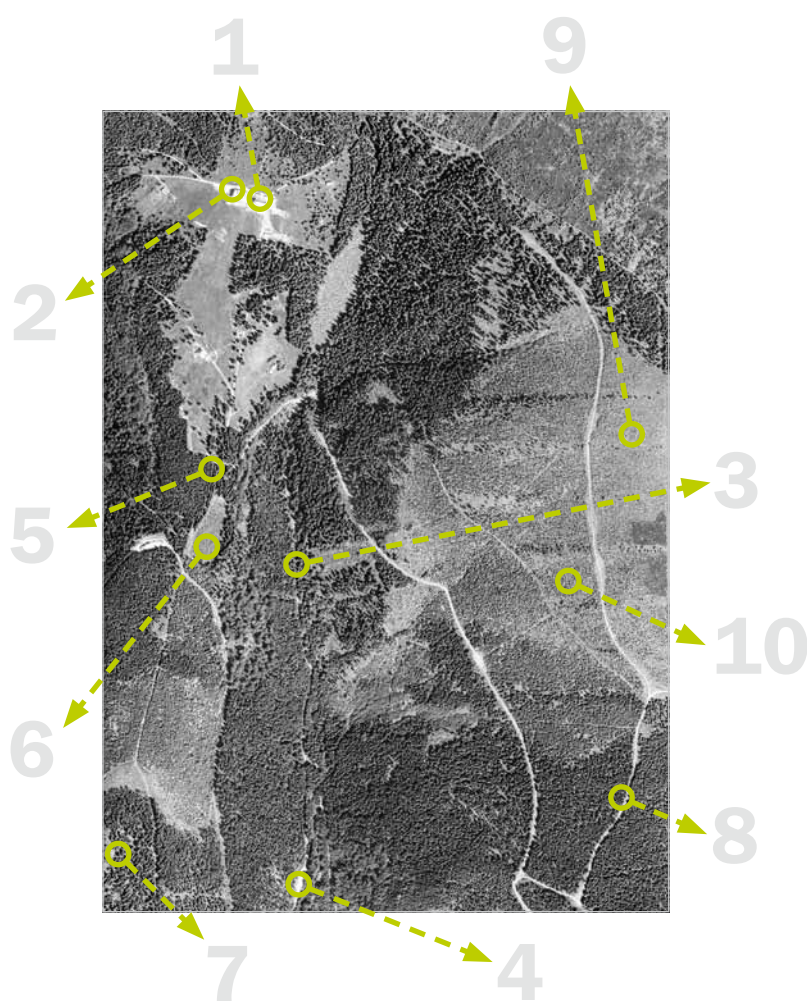
Studenovské louky (1) zasahují do snímku v levém horním rohu. Cesta vedoucí od nich do Horní Rokytnice kříží Kostelní cestu (2), která vede 90–120 let starým smrkovým lesem. Dominantou fotografie jsou ale pruhy polí a luk (3) – záhumenicová plužina, která prozrazuje, že Rokytnice byla založena jako lesní lánová. Po vrstevnici se nad rokytnickou zastavbou vine Statecká cesta (4). Lesní enkláva při spodním okraji snímku (5) v místní části Berlín skrývá zarostlý lom a přírodní divadlo. Velmi dobře je také vidět barokní kaple (6) na Kostelním vrchu, postavená roku 1768, po rekonstrukci v r. 2009 neobvykle zasvěcená Matce Tereze z Kalkaty.

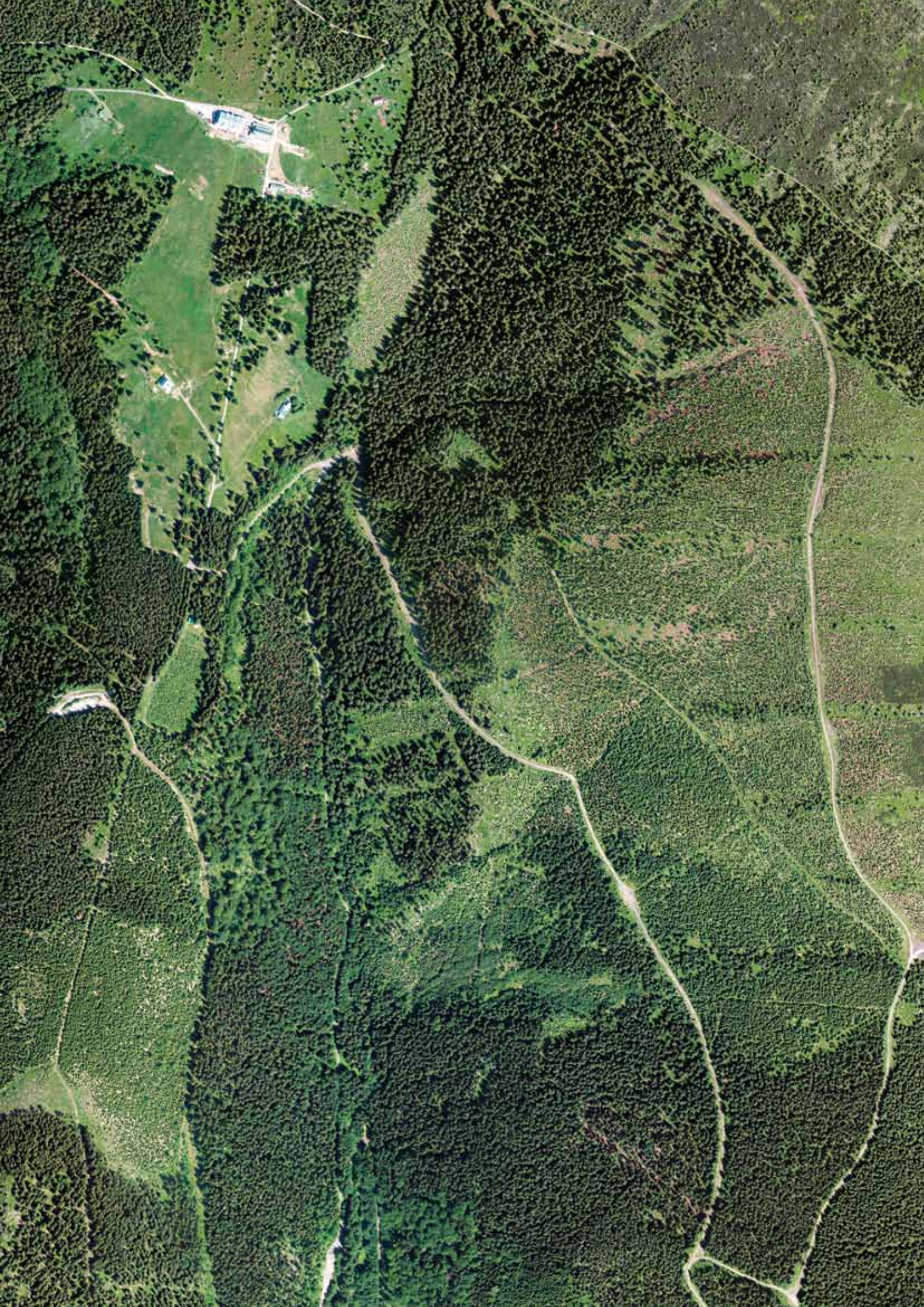

Dvoračky

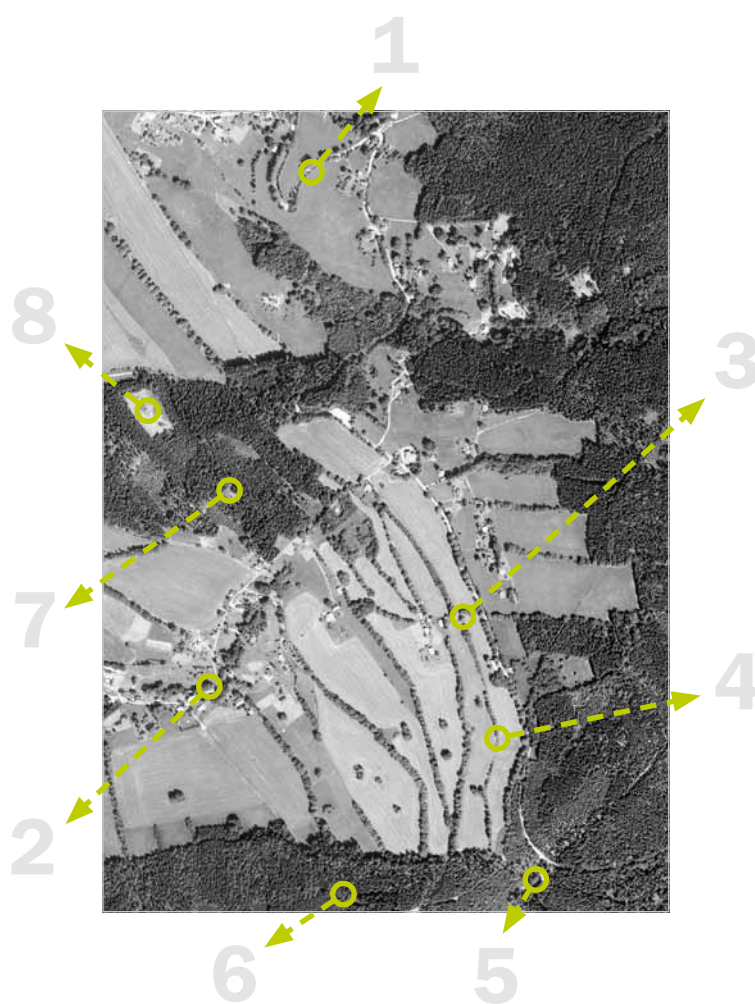
Dvoračky (1) a Štumpovku (2) při horním okraji snímku lze poznat snadno. Nejpamátnější komunikací je Exkurzní cesta (3), postavená r. 1878 pro exkurzi České lesnické jednoty. Vede z Rezku na Dvoračky, od rozcestí Vidlice (4) údolím Kozelského (dříve Koželského) potoka. Významné je rozcestí v sedle Pod Dvoračkami (5), níže vidíme matečnici původního horského smrku (6), dříve lesní školku pro pěstování kleče. Hřbety jsou na okrajích: vlevo dole ostrý Vlčí hřeben (7), vpravo plochý Kozelský hřeben (8) zakončený Čihadlem (9). Nápadné tam jsou v důsledku imisí odlesněné partie: ve 30letém lese jsou ponechána 100letá žebra (10).

Františkov a Rokytno

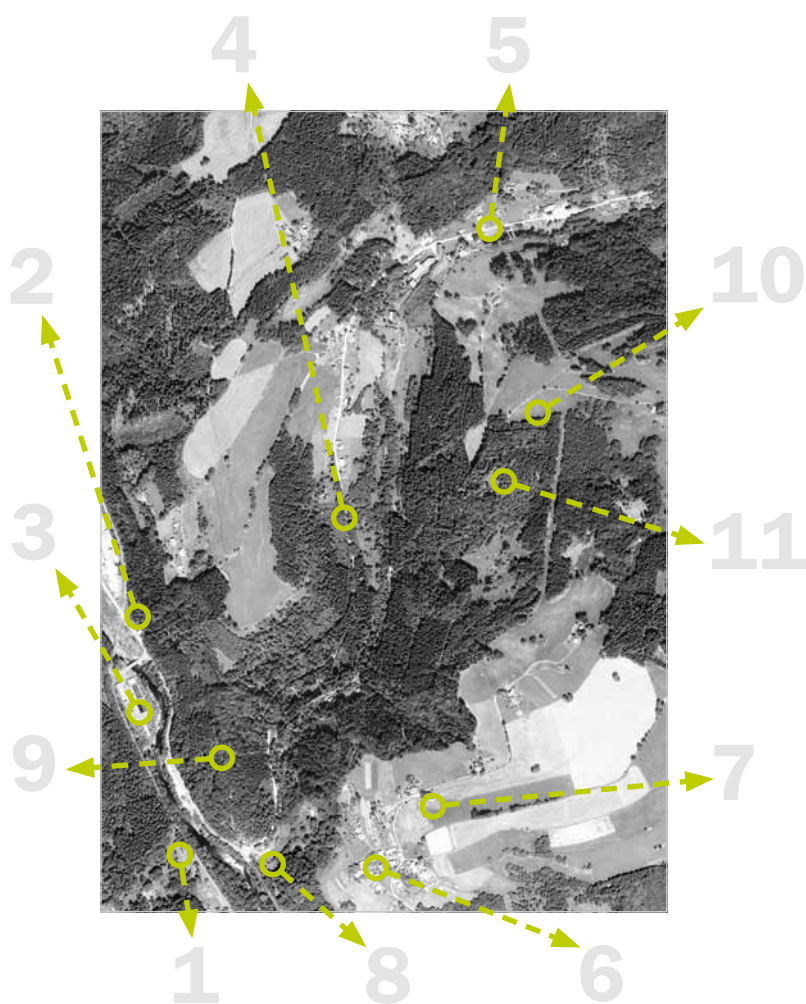
Ze severu se přes Rokytno (1) v serpentínách vine silnice z Rokytnice nad Jizerou na Rezek. Téměř ve středu snímku k ní zleva stoupá silnice z Františkova (2). Krásně je vidět liniová zeleň a remízky (3) pod silnicí na Rezek (4), oddělující jednotlivá pole a louky. U spodního okraje snímku se nachází historické rozcestí Vrata (5) a skalnatý hřbet Šalabarka (6). Na lesnatém temeni Sachrova hřebene (7) je patrná obdélníková holina (8) na místě, kde stál 160letý les. Zde se jedná o běžné hospodářské lesy a paseka do velikosti jednoho hektaru je v souladu se zákonem i s běžnými postupy v hospodářských lesích.

Buřany a Vojtěšice

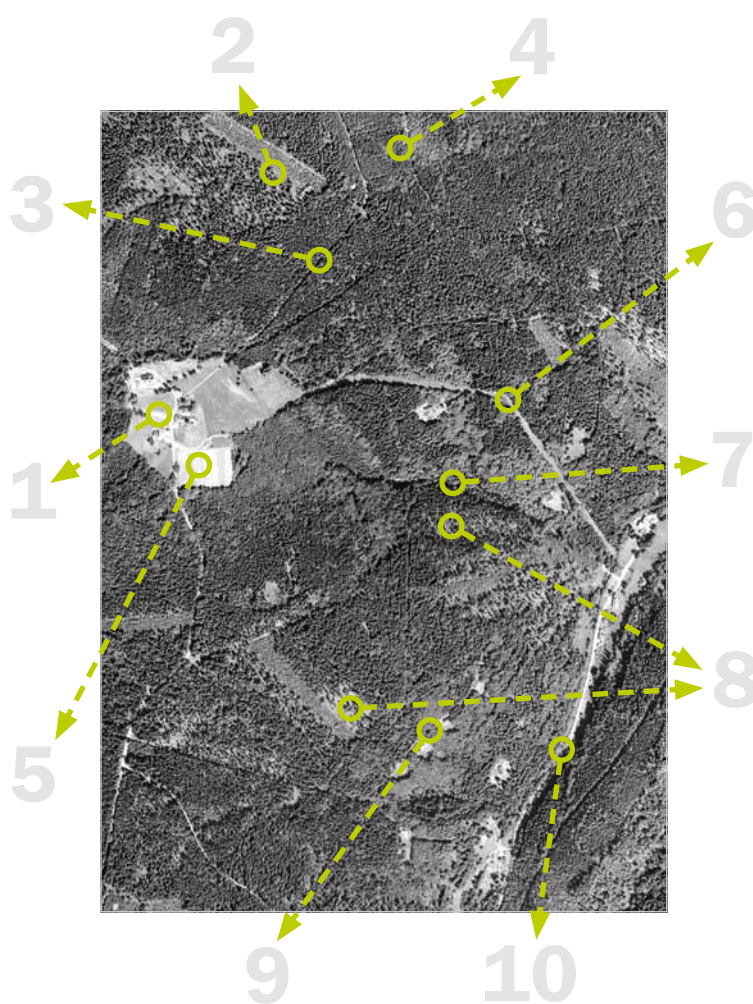
U spodního okraje vidíme řeku Jizeru (1), opouštějící za železničním přejezdem (2) a čistírnou odpadních vod (3) Jablonec nad Jizerou. Diagonálně celým výřezem prochází údolí Františkova potoka (4) – jím se táhne horská ves Buřany (5). Vojtěšice (6) už leží na svahu hlubokého jizerského údolí, tamní kaple sv. Jana Nepomuckého (7) má vzhled menšího kostela. Na ostrohu nad bývalým Porostlickým mlýnem (8) se v lese ukrývá skalní srub, Buřanská skála (9). V blízkosti turistické cesty (10) směřující do Bratrouchova stojí dnes již vzrostlý les, který byl evidentně vysázen v řádcích (11) – ty jsou viditelné dodnes.

Rezek

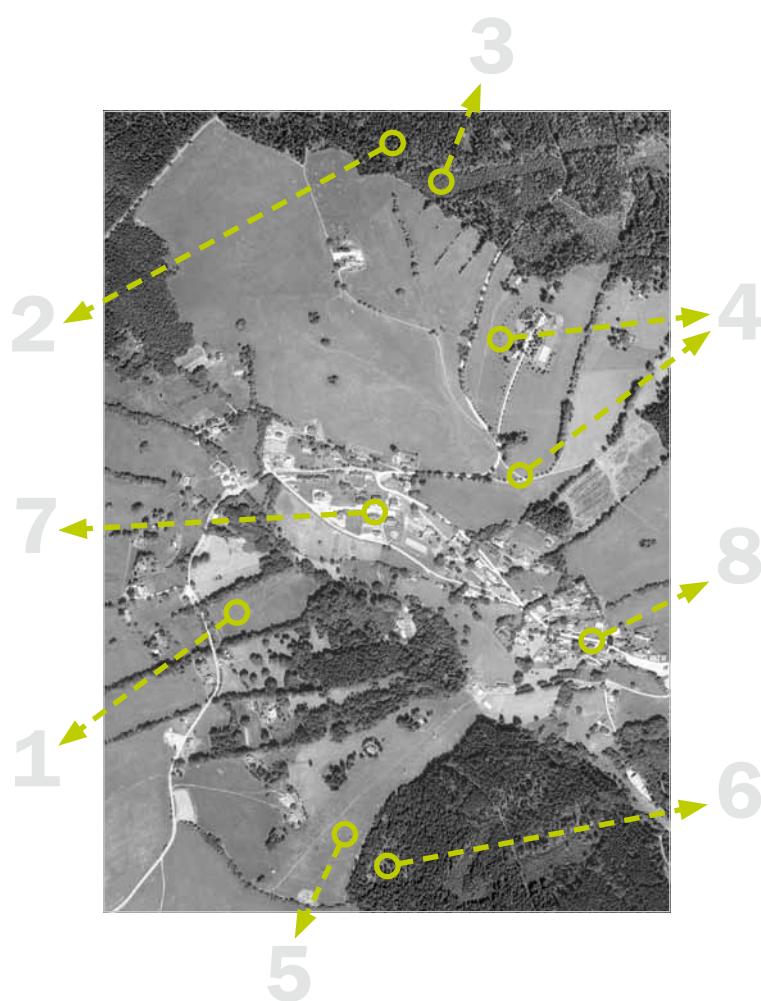
Rezek (1) je významnou křižovatkou cest. Z Preislérova kopce, na němž vidíme nápadnou 20letou mlazinu ve tvaru obdélníku (2), k němu sbíhá Vyhlídková cesta (3), 6 km dlouhá Exkurzní cesta (4), postavená roku 1878 pro exkurzi České lesnické jednoty, vede až na Dvoračky. Nepřehlédnutelný obdélník (5) s různobarevnými pruhy je lesní školka Správy KRNAP, kde se pěstují sazenice jedle a smrku. Z Rezku klesá do údolí Jizerky průsek s elektrickým vedením (6) i zářez Braunova potoka (7). Na Braunově a Mevaldově kopci jsou vidět clonné těžby (8) a řetěz chalup na Mevaldově cestě (9). V údolí teče řeka Jizera (10), souběžně vede Masarykova silnice.

Vítkovice

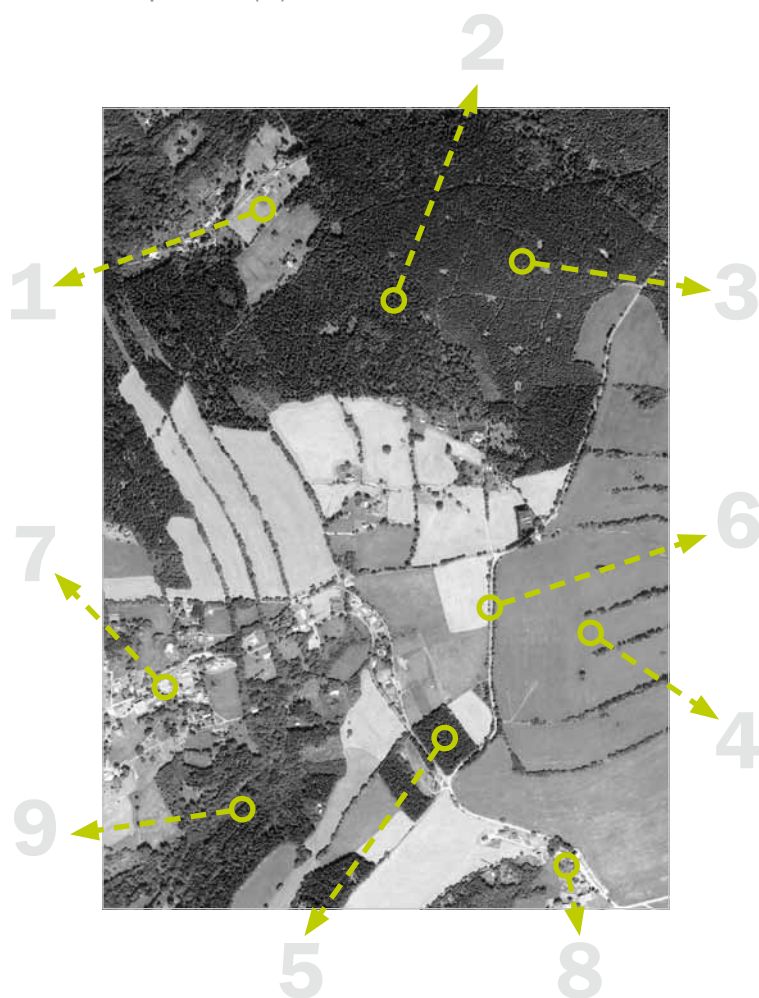
Vítkovice v Krkonoších jsou horskou vsí, kolem které se jako vějíř rozevírají (1) lány luk a pastvin. Les při horním okraji (2) je starý 130 let, ale viditelný klín mlaziny (3) je 30letý. Původní aleje jsou doplňovány novými stromy, které vypadají jako tečkovaná čára (4). Ve spodní části je vidět lyžařský areál Aldrov se sloupy sedačkové lanovky (5) a k němu přilehlý až 150 let starý les. Na samém vrcholu Aldrova pak lesníci v porostu provedli clonnou seč (6). Ani Vítkovice nebyly ušetřeny výstavby apartmánových domů (7), narušujících tradiční ráz obce s rozptýlenou zástavbou, zahuštěnou jen poblíž jejího jádra s farou a kostelem sv. Petra a Pavla (8).

Kobyly

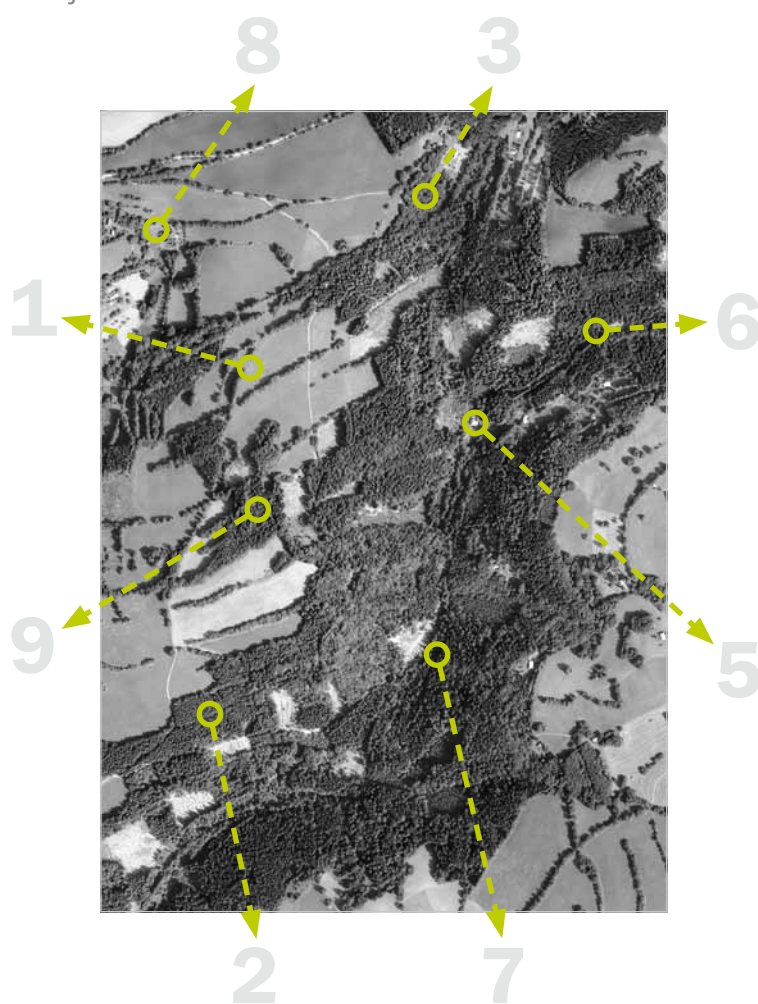
Při severním okraji vidíme chalupy horního konce Stromkovic (1), vsi ležící na SZ svahu kopce Kobyly (2). Ve zdejších mladém lese, vysázeném po větrné kalamitě ze srpna roku 1981, byla provedena stabilizace porostu, jejíž součástí jsou i kotlíky, viditelné v podobě hnědých ok (3). Téměř pravidelné odstupy mají zarostlé kamenné snosy a meze (4). V „ypsilonu“ křižovatky U ručiček (5) byl před šedesáti lety vysázen nápadný kosodélníkový smrkový lesík. Ze silničky (6), běžící po temeni Roudnické rozsochy z Hrabačova na Rezek, se zde odděluje komunikace, klesající přes Jestřabí (7) do údolí Jizery. Dole jsou první stavení Roudnice (8) a lesnaté údolíčko Jestřabského potoka (9).

Kákovské údolí

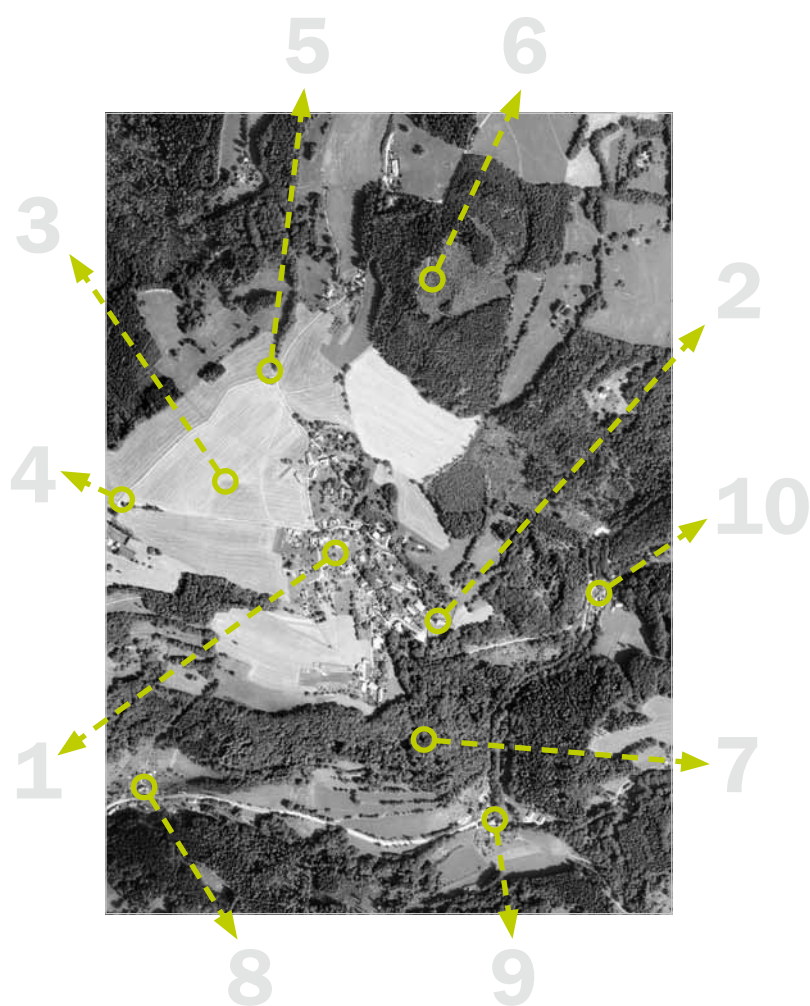
Pestrá krajina 3. zóny KRNAP se zachovalou lánovou strukturou luk a polí (1). Část zemědělské půdy byla v posledním půlstoletí zalesněna (2) nebo samovolně zarostla náletem listnáčů (3). Snímku dominuje lesnaté údolí Roudnického potoka (4), jehož části se říká Kákovské údolí podle bývalého mlýna a hostince Káko-va (5), postaveného r. 1836 na soutoku Jestřabského (6) a Roudnického potoka. Na dně údolí rostou majestátní smrky (7). Největší z nich, Danehlův smrk s obvodem 430 cm, neodolal větru v roce 2009. Místní název Horní Dola (8) je připomínkou zdejších železnorudných dolů, JZ svahy vrchu Homole (9) jsou v zimě využívány jako sjezdovka.

Horní Štěpanice

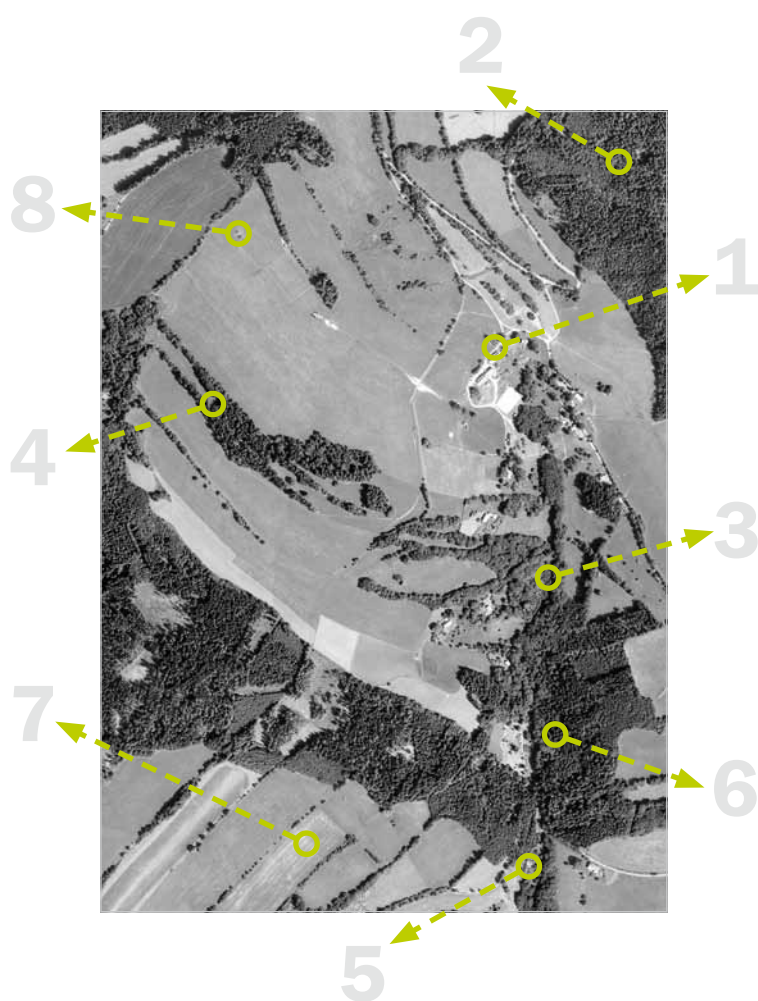
Horní Štěpanice (1) jsou vsí se zachovalou lidovou architekturou. Ač jakoby na okraji, jádrem vsi je prostor s kostelem Nejsvětější Trojice (2), hřbitov a školou. Cestami vytyčený trojúhelník pole Na vrších (3) nabízí krásné výhledy na Krkonoše. V západním rohu tojúhelníku je Bucharova vyhlídka (4), v severním Kotelská (5). Vyhlídky jsou na trase turisticky významné Bucharovy cesty, která přes vrch Houšť (6) a Benecko vede až k prameni Labe. Ve smíšeném lese jižně od vsi je skryta zřícenina gotického Štěpanického hradu (7). Na spodním konci výřezu najdeme okraj Dolních Štěpanic (8) a místní část Pod Hradem (9), o něco výš Prachovice (10).

Kněžice

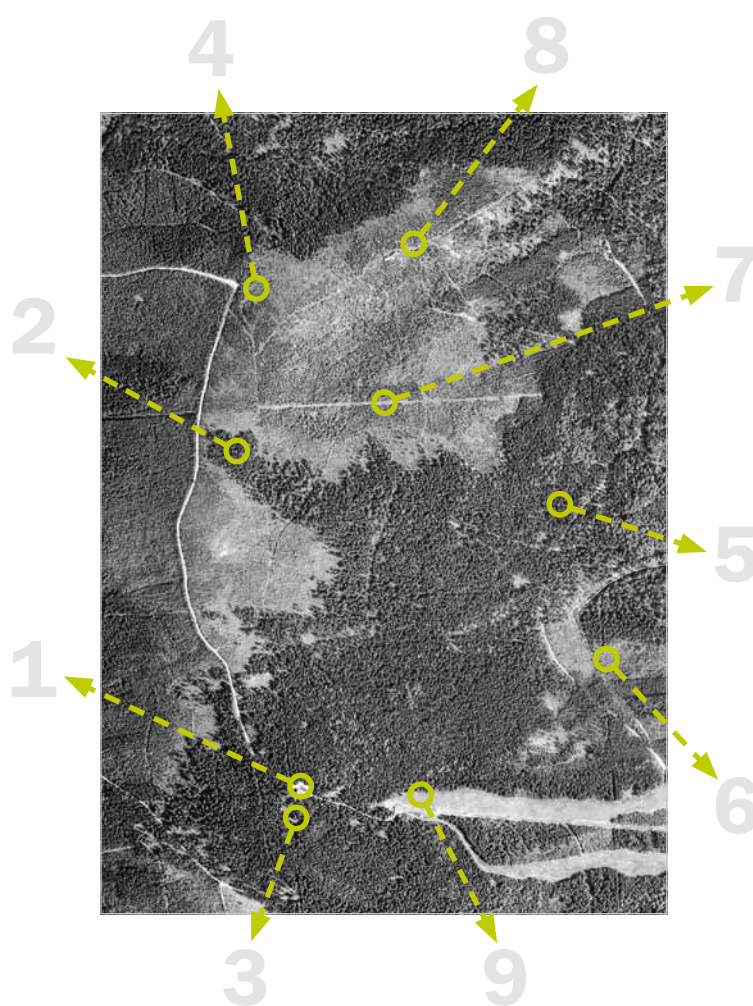
Díváme se na Kněžice (1). Zprava přichází silnice od Vrchlabí (2) – jehož jsou Kněžice součástí – a stoupá přes Křížovky na Benecko. Podél pravého okraje pak k jihu klesá údolí potoka Bělé (3). Na levé straně snímku jsou vidět staré zarostlé meze (4). V místě, kde Bělá kříží turistickou cestu vedoucí z Vrchlabí do Valteřic, je vidět samota Čertův Mlýn (5). Okolní lesy jsou 100leté (6). Na západ pak ubíhají louky, které mají lánový charakter (7). V krajině poměrně netypickým úkazem je vrch Sovinec (8) jehož ploché nejvyšší partie (765 m n. m.) neporůstá les, ale jsou tu zemědělské pozemky.

Žalý

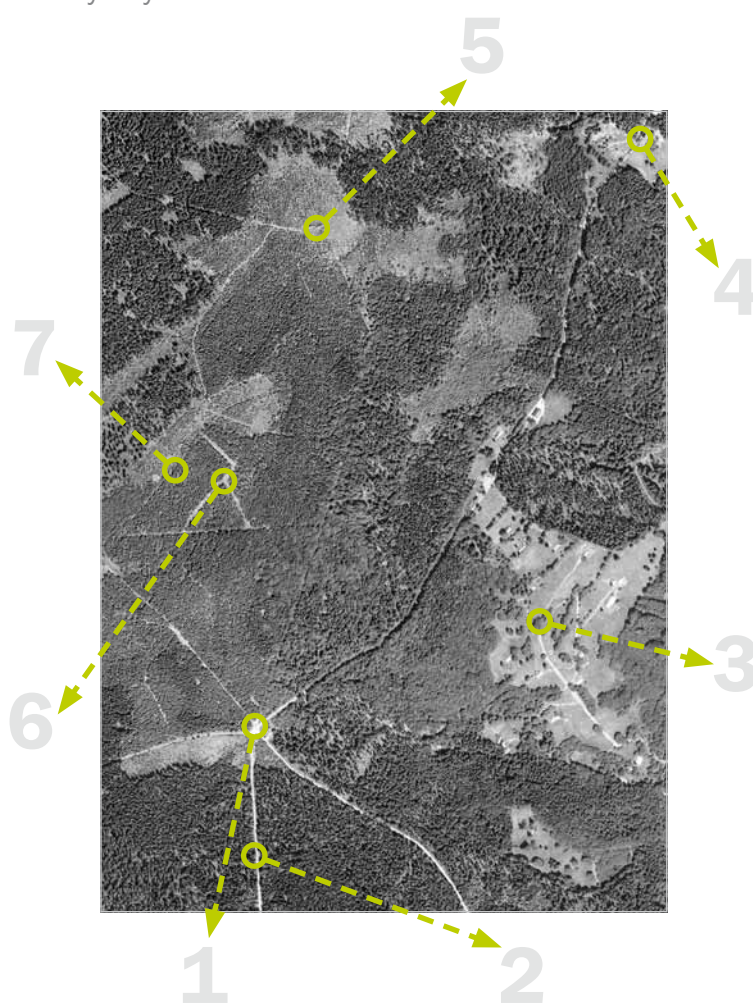
I když je hřbet Žalého se dvěma vrcholy – Předním Žalým (1) a vyšším Zadním Žalým (2) – krajinnou dominantou, na leteckém snímku je nepřehledný. Orientaci tu umožňují jen budovy obnovené turistické chaty (3) a staré kamenné rozhledny na Předním Žalém a komunikace. Nejvýraznější je lesní cesta stoupající z Benecka, po ostrém zlomu (4) vrstevnicově běžící k jihu. Vidět je i Velbloudí cesta (5) a Dolní Velbloudí cesta (6). Nápadná linie (7) ve 30leté mlazině však není cesta, ale lesnický rozčleňovací průsek. Světlé plošky nahoře patří rulovým skalám na Žalském Kozím hřbetu (8). Od horní stanice lanovky (9) klesají tratě skiareálu Herlíkovice.

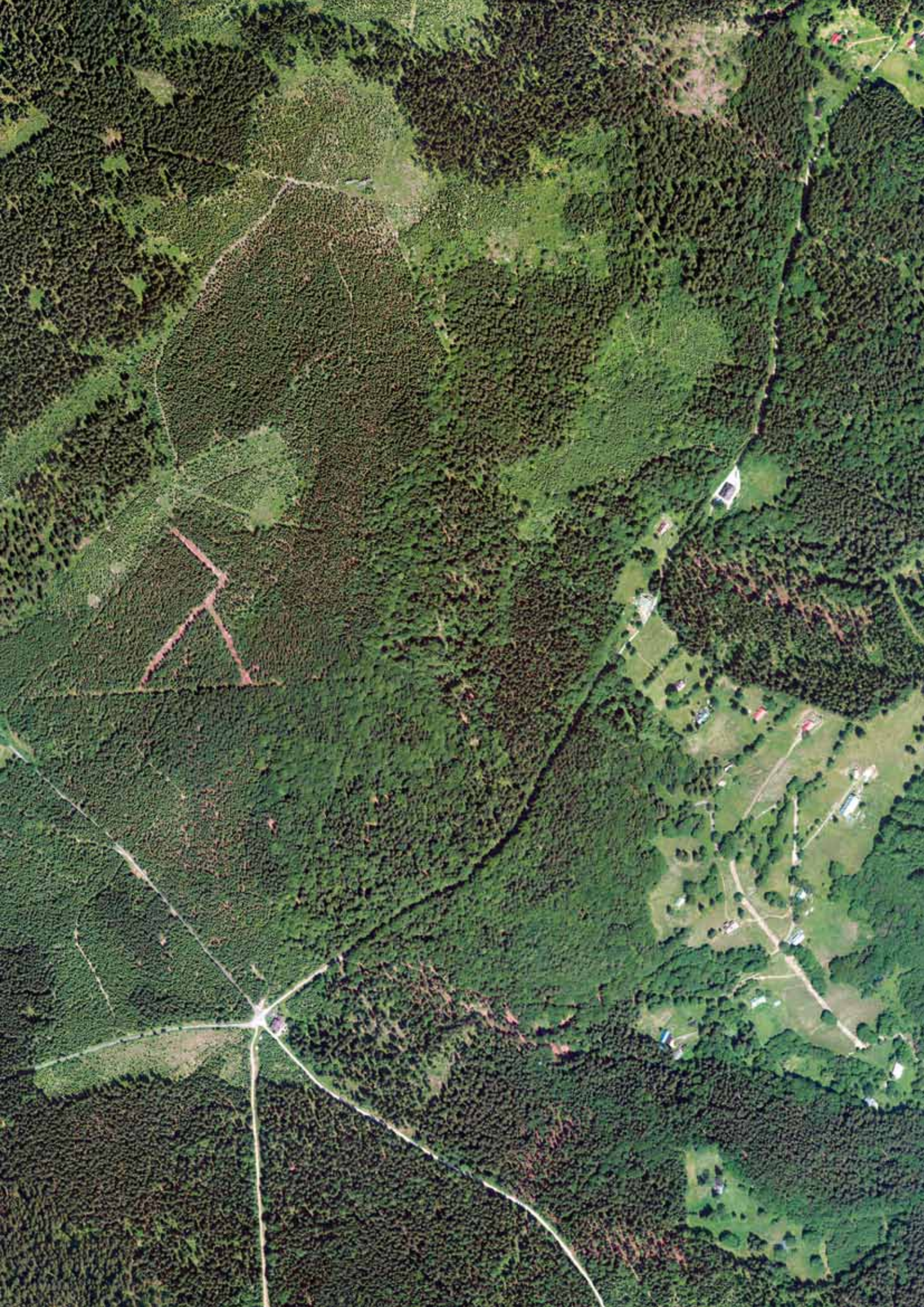

Rovinka

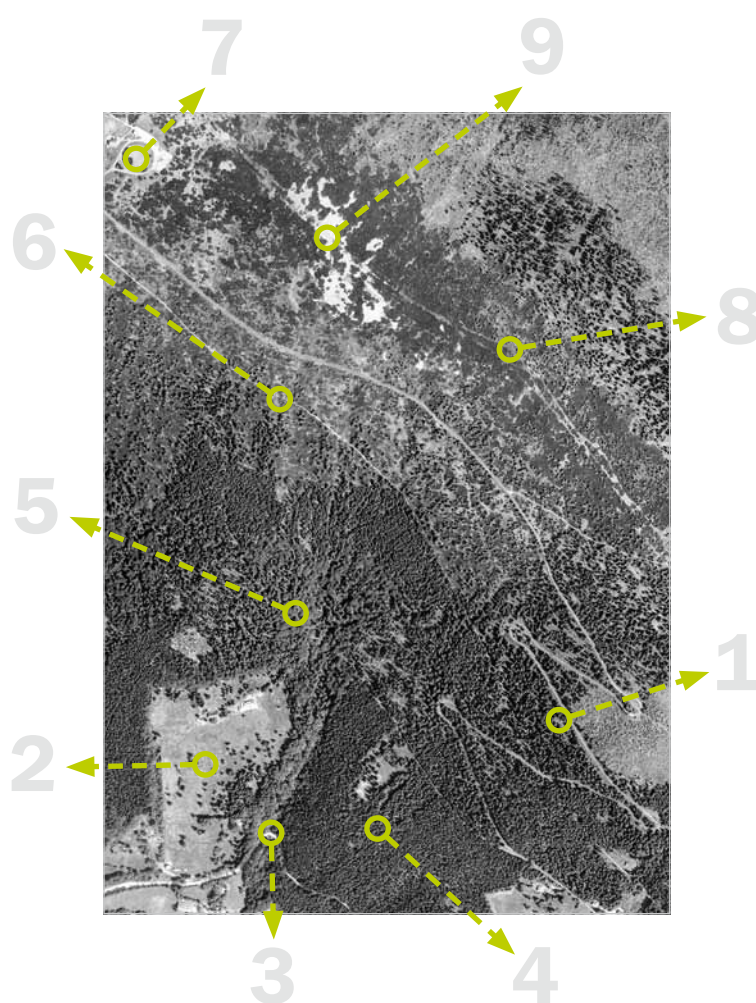
Jako ramena chobotnice vycházejí do všech stran cesty z rozcestí Rovinka (1) v sedle Žalského hřbetu. Přímo k jihu vede Bucharova cesta (2). Při pravém okraji je vidět enkláva Čerstvá Voda (3). Na Pivovarské cestě ubíhající na sever ke Špindlerovu Mlýnu je v pravém horním rohu část Třídomí (4). Až mimozemsky působí čerstvé linie rozčleňovacích průřezů porostních skupin (6) v 30–40letých mlazinách na svahu Šeřína (5), na jehož plochém vrcholu je 40 m dlouhá fylitová skalní hradba s vyhlídkou. Pozorný čtenář si povšimne i blízkých kruhových ploch (7). Jsou to oplocené dosadbové kotlíky se dřevinami jako buk a jedle, které v okolních porostech chyběly.

Masarykova silnice

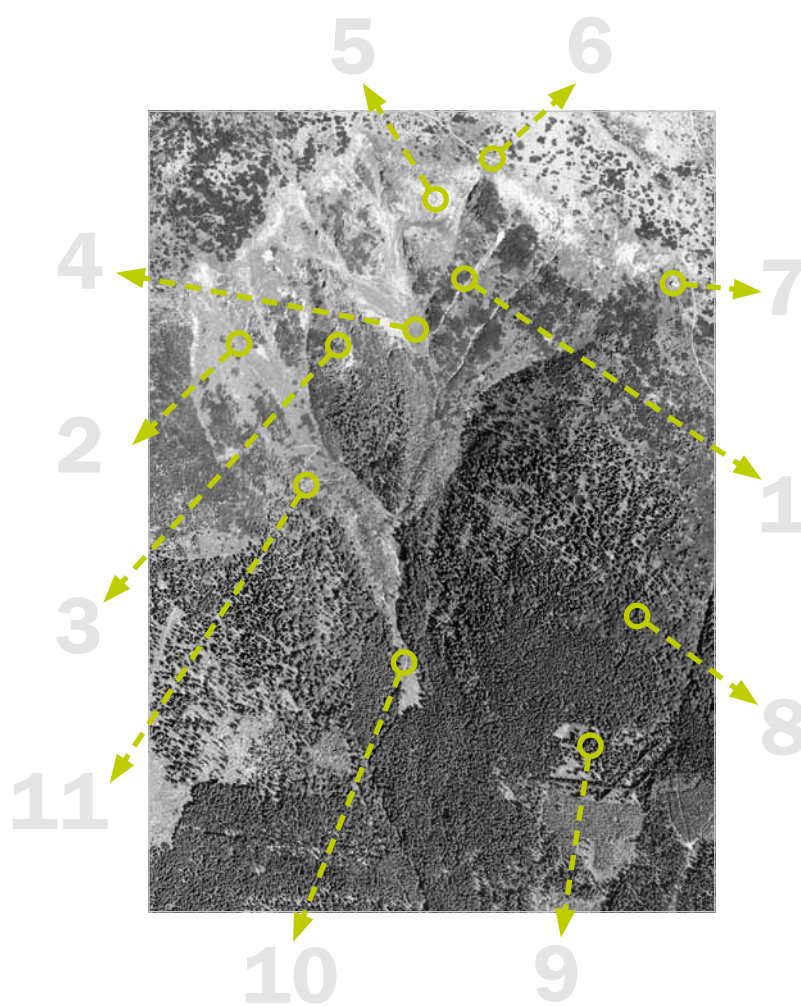
Celým snímekem se jako had vine Masarykova horská silnice (1) z Hrabačova na Krkonoš, dostavěná roku 1936. Při spodním okraji je Nováková louka (2) na Dolních Mísečkách a zákrut silnice (3) křížící Krvavou strouhu. Temně zelený smrkový les (4) nad silnicí je 100letý, výše přechází ve 130letou bučinu (5). Při horní hranici lesa je zřetelně vidět Stará vozová cesta (6). V levém rohu nelze přehlédnout kruhovou točnu (7) u Vrbatovy boudy. Od ní se k jihovýchodu táhne hřbet Krkonoše (8). V jeho nejvyšší partii, na Zlatém návrší (9), se světlají kvarcitová kamenná moře uvnitř více než 190letých porostů kleče.

Kotelní jámy

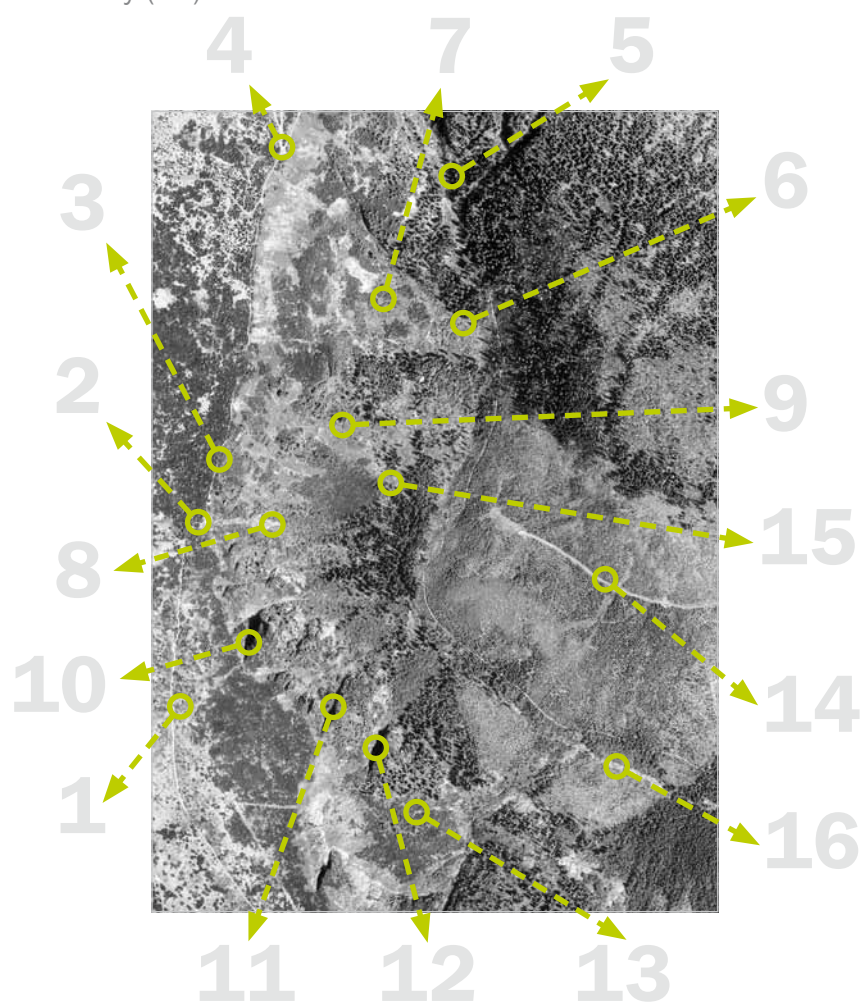
K jihu až jihovýchodu se otevírá dvojkar Kotelních jam. Velkou Kotelní jámu (1) od Malé Kotelní jámy (2) odděluje Kotelský hřebínek (3), pod ním se nachází Kotelská zahrádka (4). Zdánlivě bez vegetace jsou žulové Harrachovy plotny (5), nad nimi turistická cesta zpřístupňuje tor Harrachovy kameny (6). Trafostanice (7) stojí v místě bývalých Jestřábích bud, níže na svahu rostou původní bukové lesy (8). Enkláva Kotelské louky (9) postupně zarůstá, ve středu snímku lze tušit Kotelský potok (10), který protéká i bezlesým klínem vytvořeným lavinami (10). Světlé „Z“ v Malé K. jámě jsou serpentine Krakonošovy cesty (11), spojující Dvoračky a Horní Mísečky.

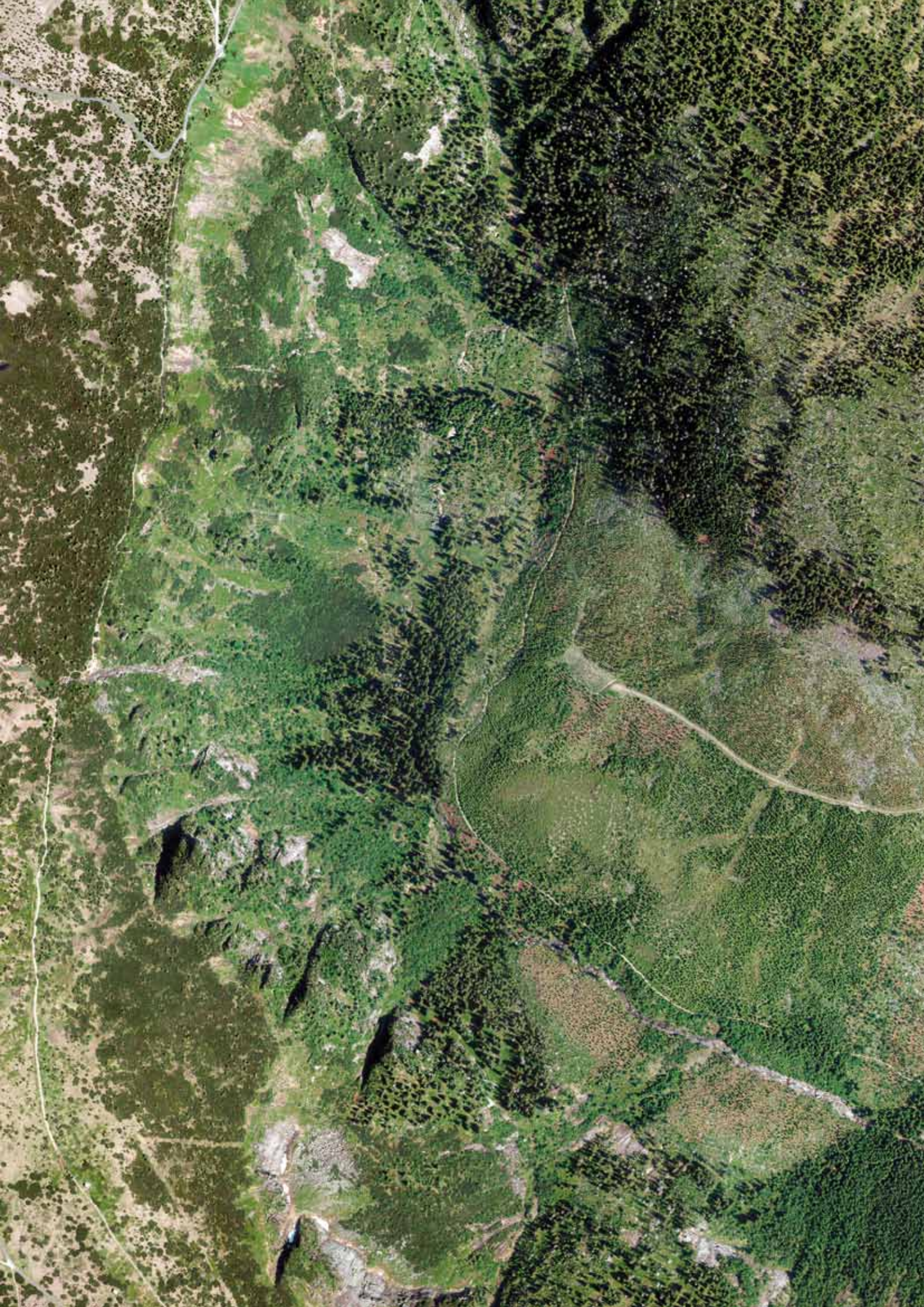

Labský důl

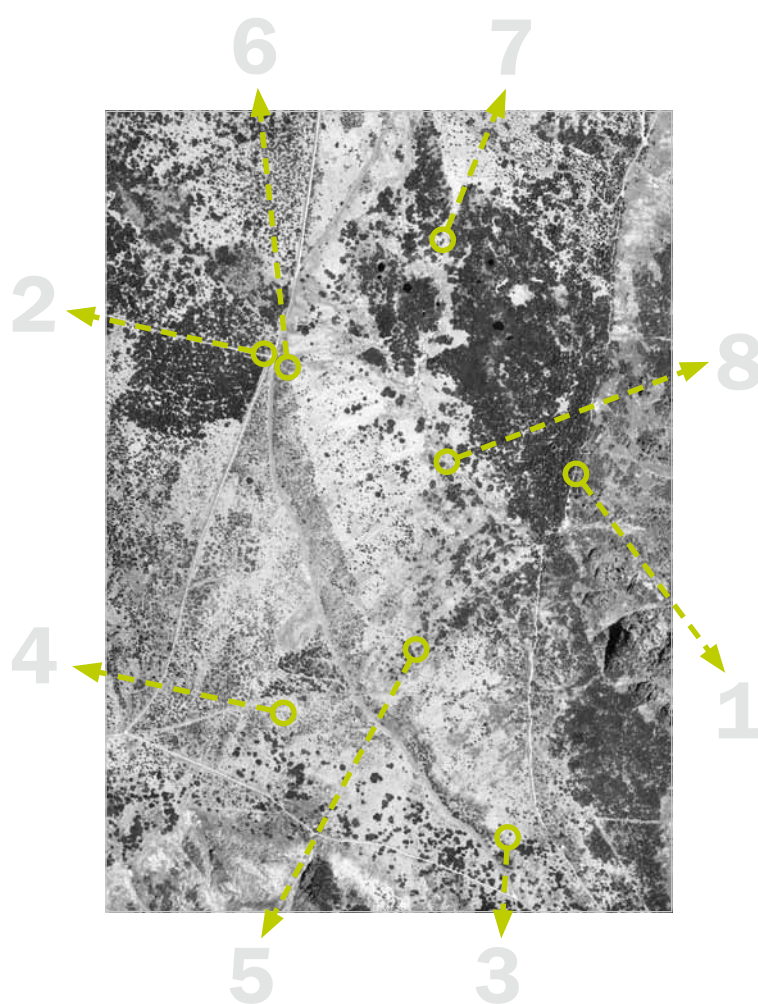
Při levém okraji snímku se táhne linie Bucharovy cesty (1), vedoucí od Pančavského vodopádu (2) k severu po hraně Labského dolu, kde je i Ambrožova vyhlídka (3). Při horním okraji se kříží cesty pod Labskou boudou (4). Ze severu přichází Labská rokle (5). Na dně Labského dolu rostou 220 let staré původní krkonošské smrky (6). Směrem k jihu se ukazují postupně Navorská jáma (7), Pančavská jáma (8) se Schustlerovou zahrádkou (9), Křivý (10), Hančův (11) a Vrbatův žlab (12) a Harrachova jáma (13). Svahy napravo od stezky Labským dolem zarostla 30letá mlazina, ve které svítí lesní svážnice Lavina (14). Tok Labe zpestřují meandry (15) a Labské kaskády (16).

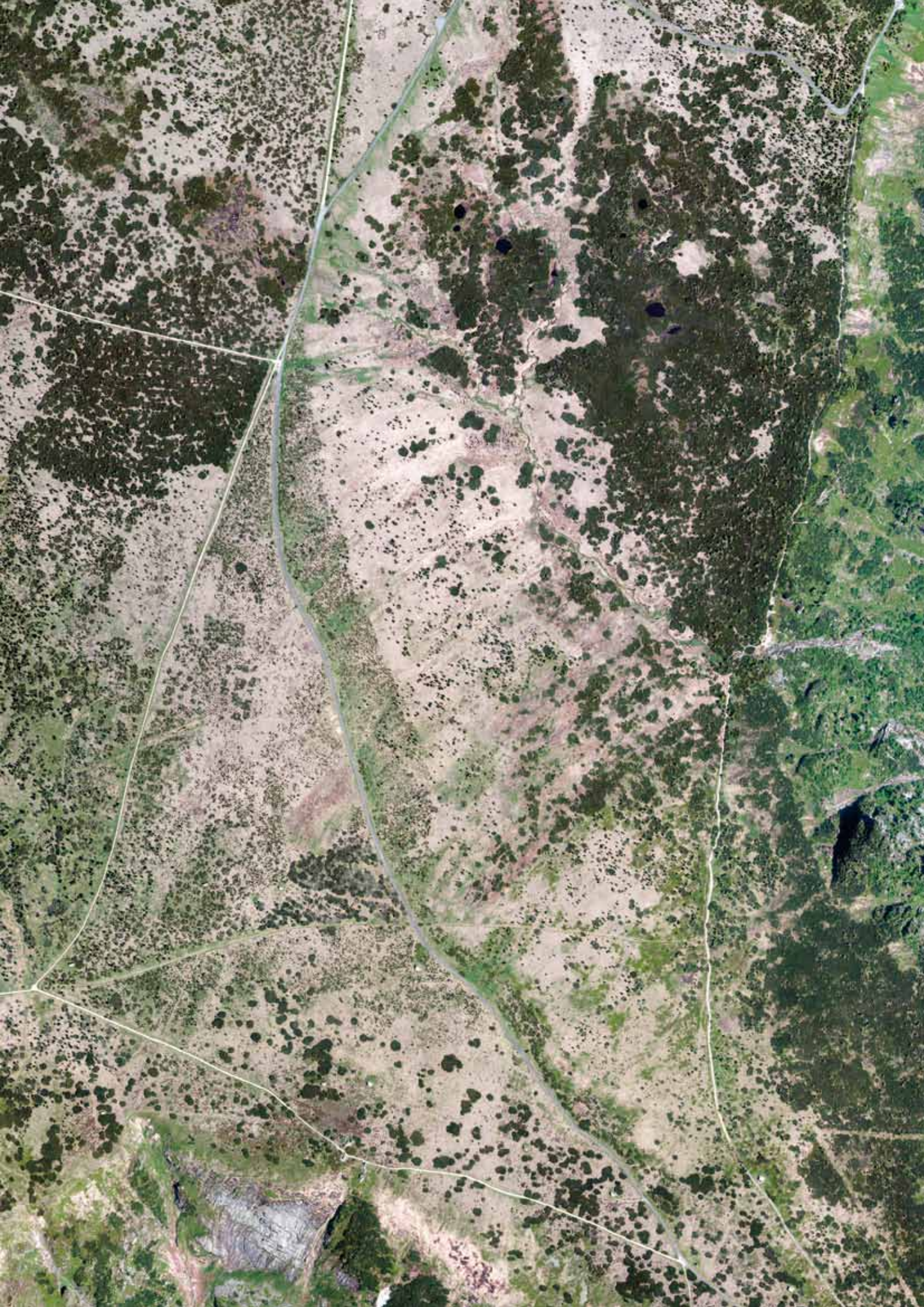

Cesty přes Hančovu a Pančavskou louku

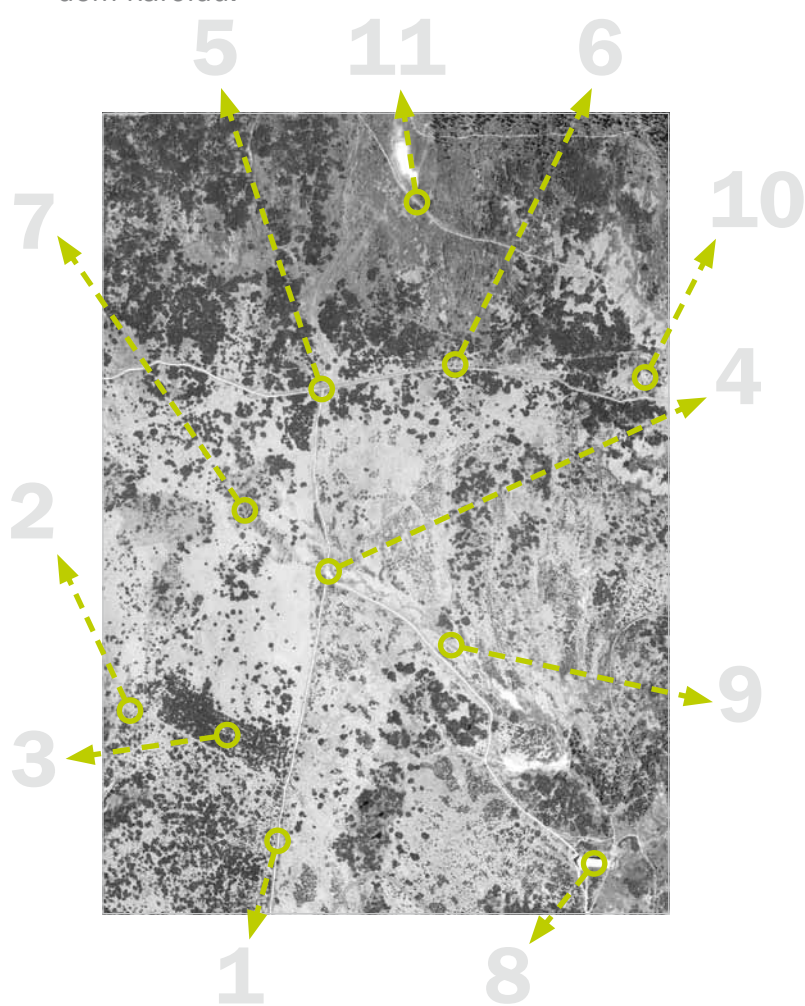
Hustou sítí silnic, cest a cestiček jsou protkány i ty nejvyšší partie Krkonoš. Bucharova cesta běžící po hraně Labského dolu (1) ubíhá téměř rovnoběžně s Českou cestou (2), vedoucí od Růženčiny zahrádky k prameni Labe a státní hranici. Bílé tečky u spodního okraje jsou řopíky (3) – železobetonové pevnůstky lehkého opevnění budovaného před 2. světovou válkou. Harrachovu (4) a Hančovu louku (5) odděluje asfaltka vedoucí na Labskou boudu přes významné rozcestí U Čtyř pánů (6). Na Pančavském rašeliništi (7) jsou vidět temná oka jezírek a meandrující říčka Pančava (8).

Pramen Labe

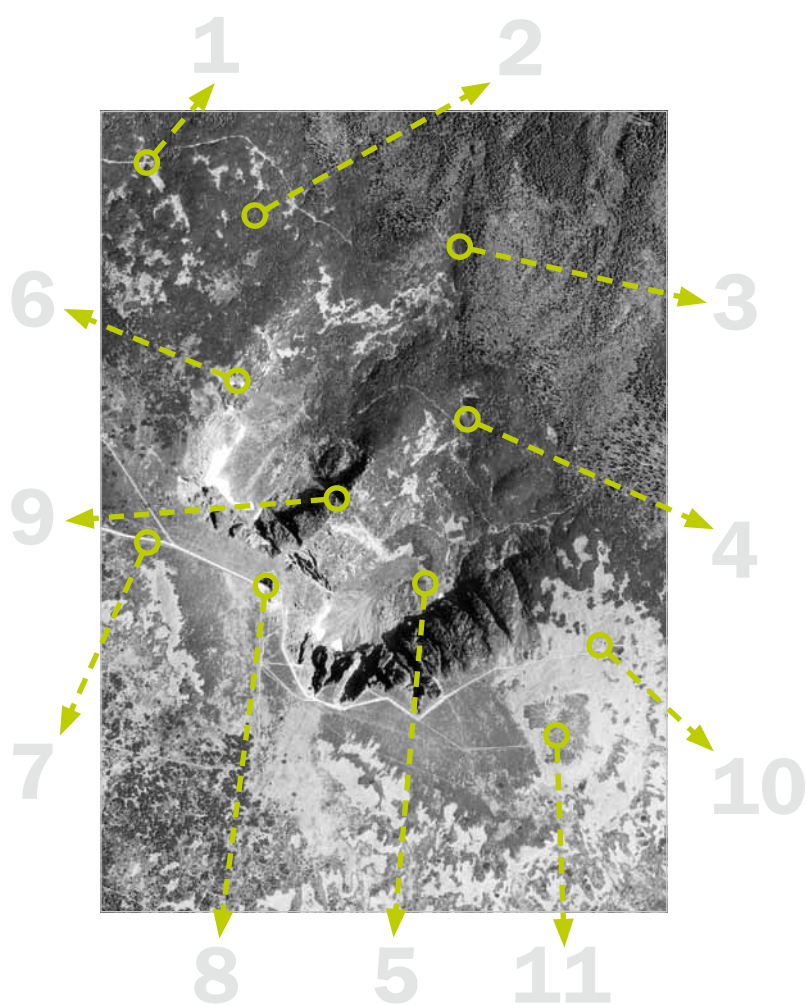
Osu snímku tvoří historická Česká cesta (1). Přichází k ní stezka (2) od Vosecké boudy. U jejich křižovatky je v kontrastu s mozaikou okolních různověkých klečových porostů vidět přehuštěná výsadba borovice kleče z konce 19. století (3). Česká cesta vede kolem symbolického pramene Labe (4) po Tabulové pláni k České budce (5), kde ji přetíná cesta Česko-polského přátelství (6) vedoucí po hranici. Labe ve skutečnosti pramení v nedalekém rašeliništi (7) a od rozcestí se vine terénním zářezem (9) k Labské boudě (8). Z kleče a kamenných moří vystupuje žulový suk Violíku (10), sněh nahoře se usadil v Labském kotli (Łabski Kocioł) (11), který je příkladem karoidu.

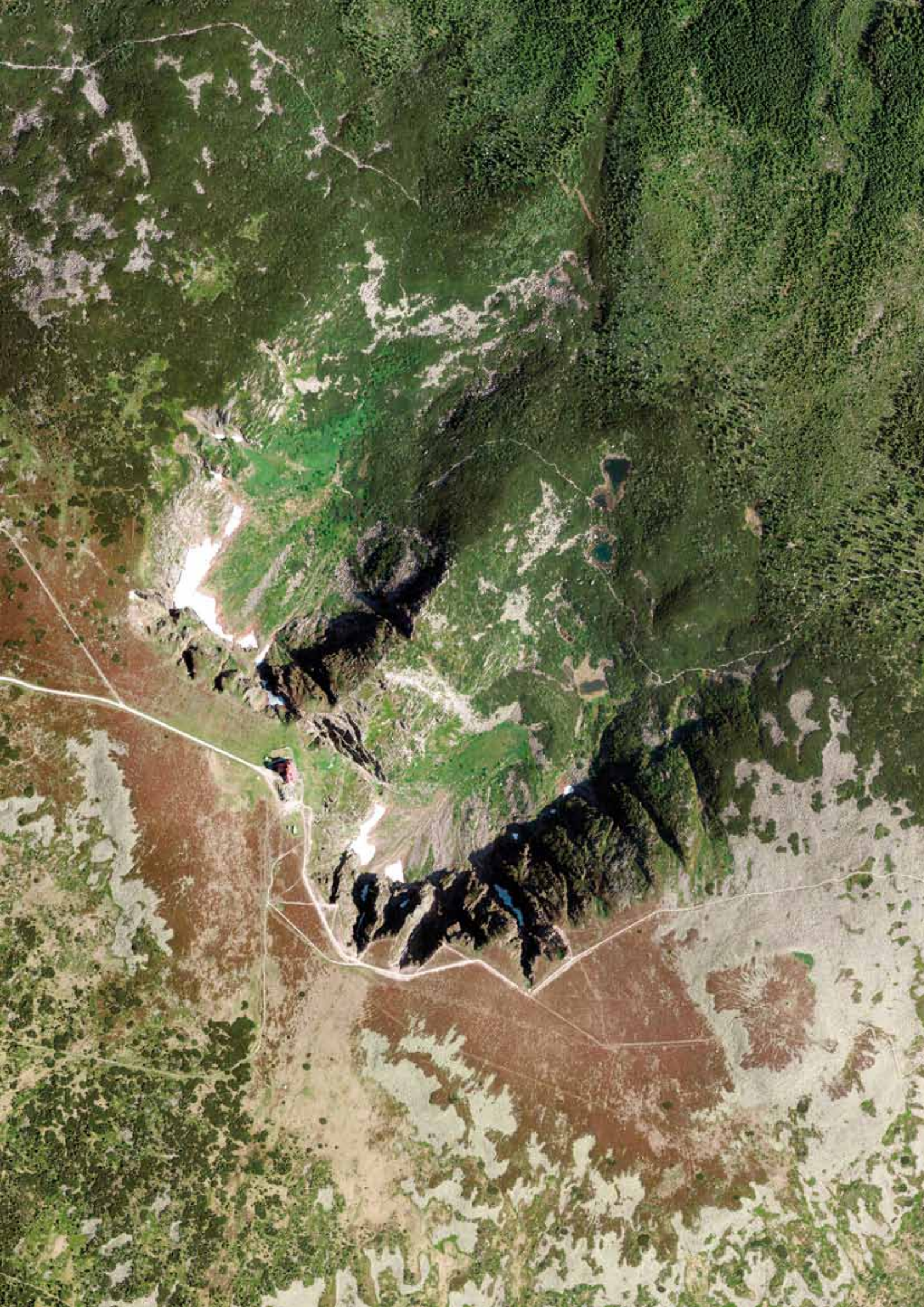

Sněžné jámy

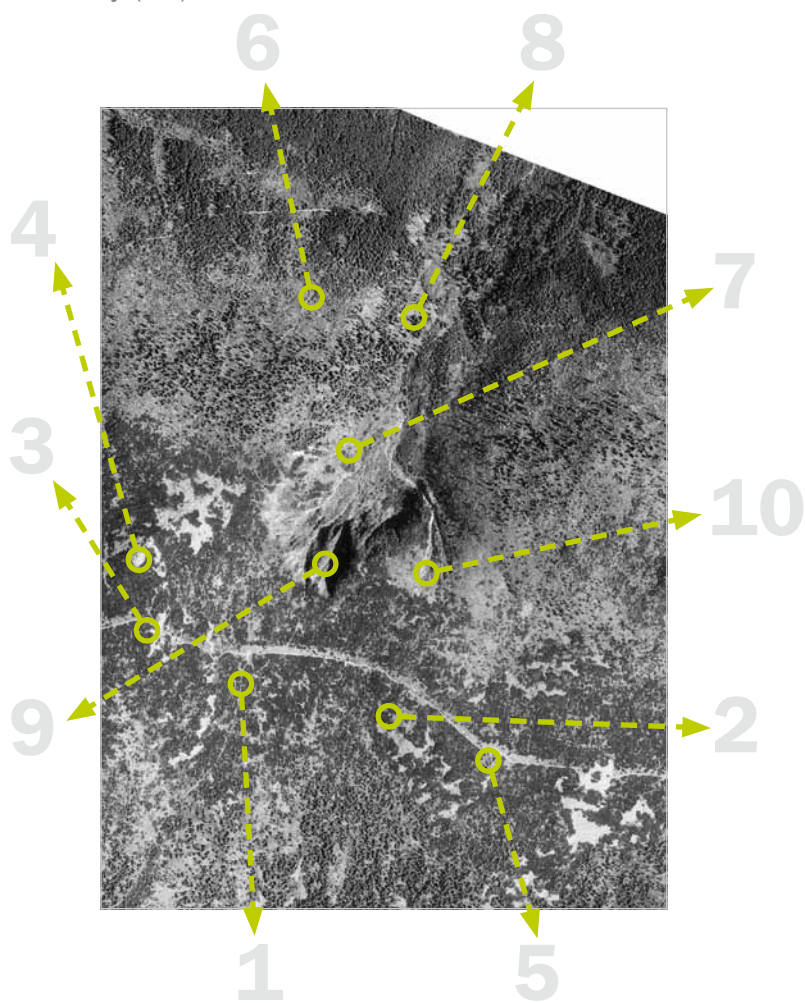
Z levého horního rohu se vine stezka Ścieżka nad Reglami (1). Obchází někdejší kamenný ledovec (2), aby po v roce 2015 nově otevřené trase (3) přišla ke smaragdovým ledovcovým Sněžným jezírkům/Śnieżne Stawki (4) na dně Velké Sněžné jámy. Tam je pěkně vidět i půlměsíc nejmladší morény (5). Do Malé Sněžné jámy ústí Čedičová rokle/Żleb Bazaltowy (6) s unikátní květenou. Od Violíku přichází hraniční cesta Česko-polského přátelství (7) k budově bývalé Boudy u Sněžných jam (8). Od ní vybíhá skalnatý hřeben Grzęda (9). Cesta pokračuje k východu přes kamenné moře (10) na severním svahu Vysockého kola, nejvyšší západokrkonoské hory (11).

Czarny Kocioł Jagniątkowski

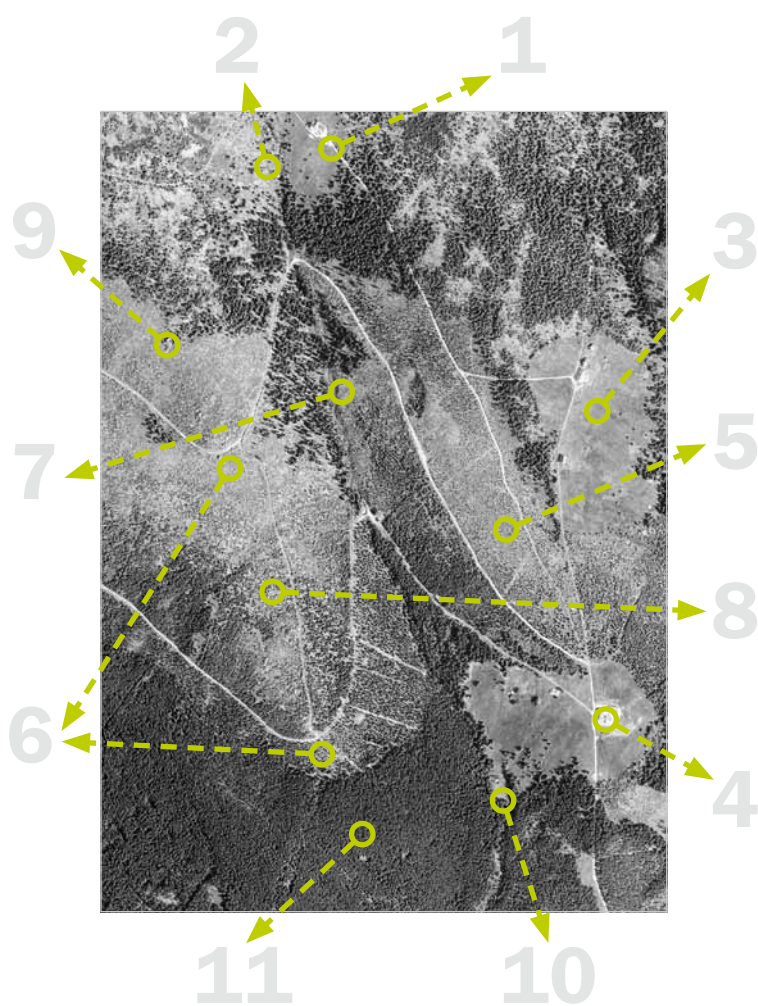
Od Martinovy boudy stoupá horský chodník do Černého sedla (sedla Nad Martinovkou) (1), klečové porosty tu dosahují 190 let (2). Hraniční cesta Česko-polského přátelství (3) míjí horu Smělec/Śmielec (4), nápadnější při pohledu z Polska, aby pokračovala k Mužským kamenům (5). Z Černého sedla klesá do vsi Jagniątkówa stezka Koralowa Ścieżka (6). Laické veřejnosti snad nejméně známým krkonošským karem je Černá jáma/Czarny Kocioł Jagniątkowski (7); ploché dno jámy, Jaworowa Łąka (8), má jméno podle věkovitého javoru klenu. Karová stěna je rozbrázděna dvěma velkými (9) a více menšími erozními žlaby. Východně od jámy se světlá dráha velké mury (10).

Martinův důl

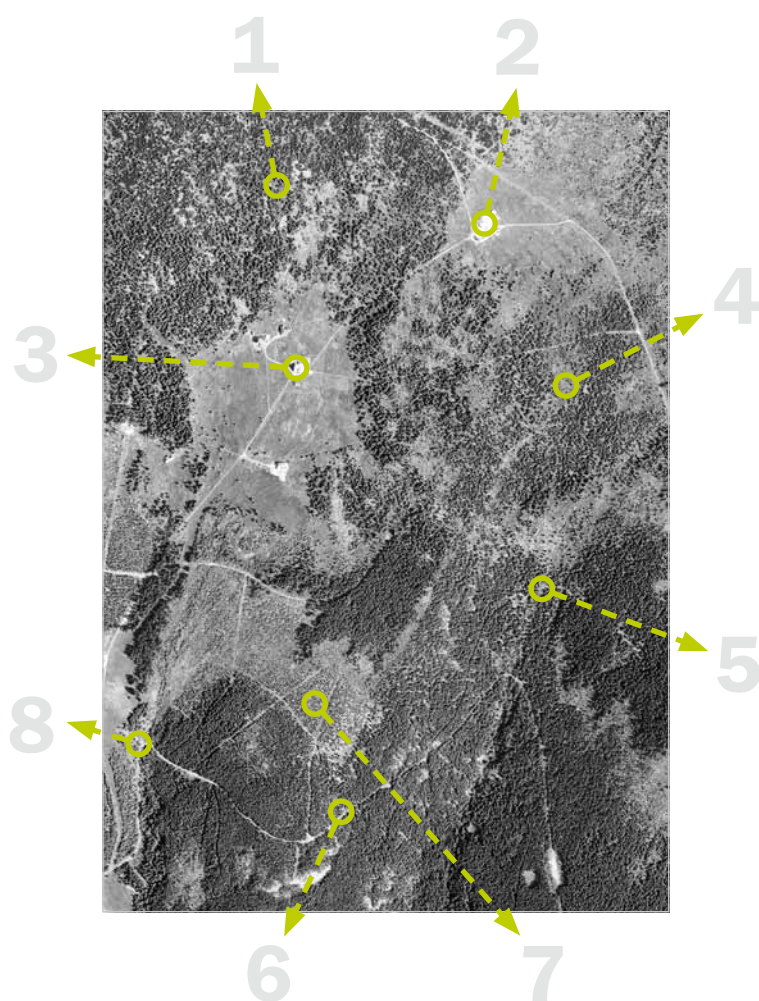
Zcela nahoře je Martinova bouda (1), založená r. 1642. Naproti ní na úbočí Vysokého kola byla v l. 1906–07 zřízena botanická zahrádka Krkonošská květnice (2) – zbyly jen zarostlé pěšiny. Mezi enklávou Brádrlerových Bud (3) a Medvědí boudou (4) jsou vidět plochy mladého 20letého lesa (5), který zde byl vysázen v důsledku imisně-ekologické kalamity. Téměř geometricky abstraktně působí vlnovky lesních cest (6), vedoucích přes Martinův důl (7) a Pudlavský hřbet (8) s veřejnosti téměř neznámým torem – Martinovým kamenem (9). Zářez Dvorského potoka (10) je dobře vidět v 80 let starém lesním komplexu (11) při spodním okraji obrázku.

Petrova bouda

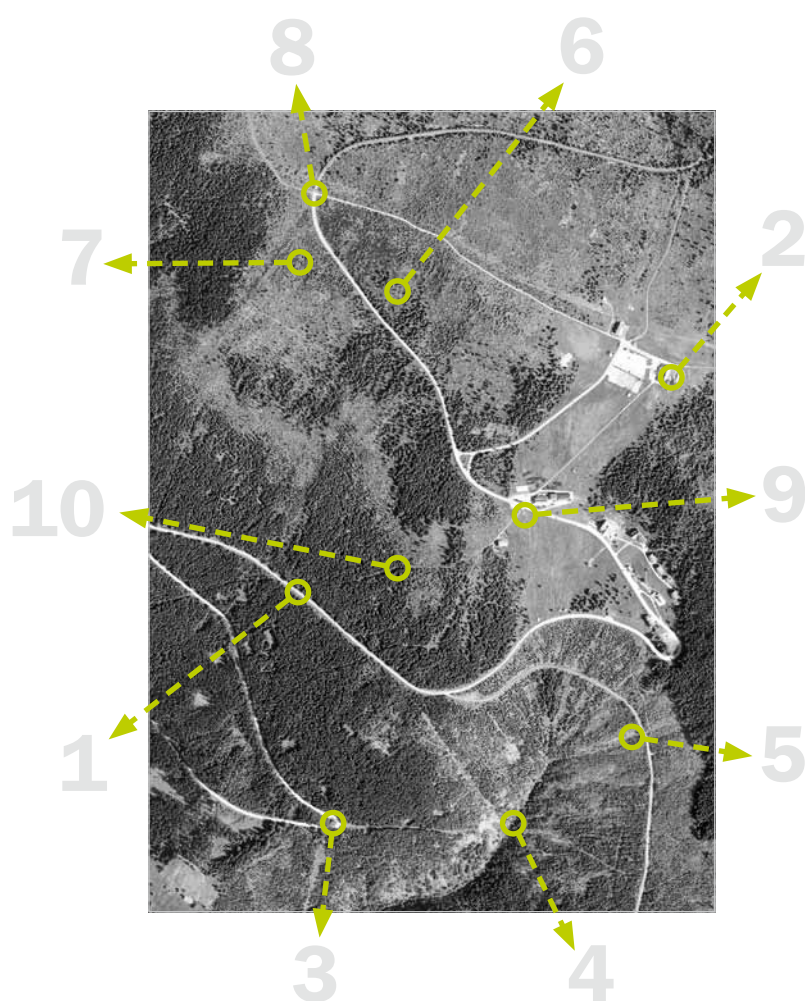
Původní klečové porosty (1) na hraničním Slezském hřbetu pod Dívčími kameny jsou více než 180 let staré. Při horním okraji vidíme základy vyhořelé Petrovy boudy (2). Od ní směřuje na jihozápad přes Moravskou boudu (3) cesta k Davidovým Boudám. Rozvolněná horská smrčina (4) při pravém okraji poskytuje ideální podmínky pro tok tetřívka obecného. Při pravém okraji se postupně zahlubuje zářez potoka s neobvyklým názvem Dírečka (též Díračka) (5). Nad Davidovou cestou (6) jsou mladé porosty (7), ve kterých lesníci nedávno provedli stabilizaci. Než cesta dospěje k Davidově boudě, musí překročit Červený potok (8).

Slezské sedlo

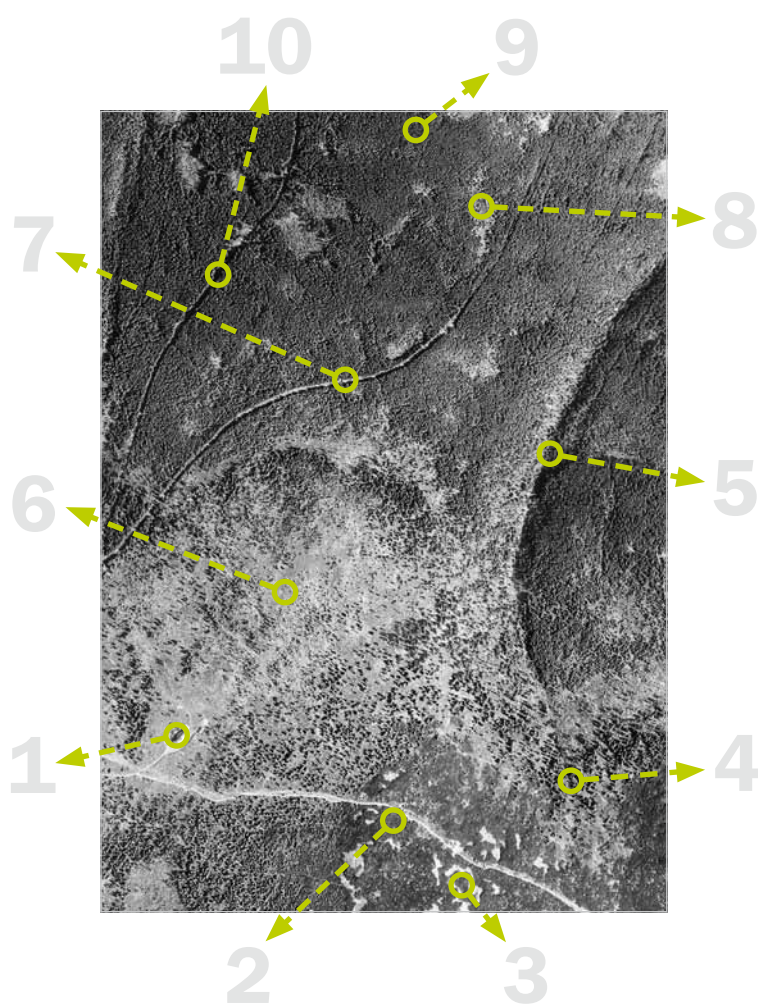
Jako dlouhý had se vine silnice (1) ze Špindlerova Mlýna do Slezského sedla/Przełęcz Karkonoské a ke Špindlerově boudě (2). Z Jeleního kolena (3) vede slepá cesta, směřující ke Hřímavé bystřině (4). Svahy kolem Hollmannovy cesty (5) jsou strmé a kamenité. Mezi silnicí a státní hranicí se uchovala rašelinná smrčina (6). Okolní lesy (7) jsou ale mladé, 20–30leté, což je důsledek imisní katastrofy z konce minulého století. Pomoc krkonošským lesům, poskytnutou nizozemskou nadací FACE, připomíná pamětní deska (8) na křižovatce cest. Od Lužické boudy (9) klesá do údolí turistická cesta (10), v zimě využívaná jako sáňkařská dráha.

Odrodzenie a Malý Šišák

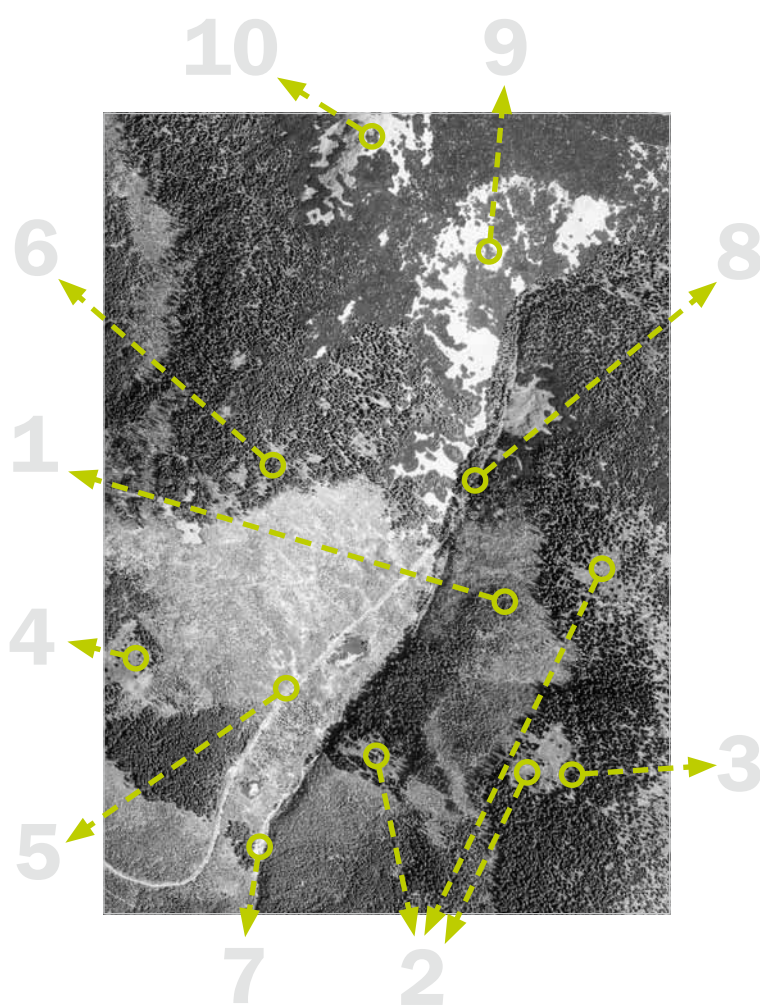
Nedaleko boudy Odrodzenie (1) a pak severním úbočím Malého Šišáku (2) vede cesta Česko-polského přátelství; státní hranice běží jižněji, přes vrchol. Porosty kleče na Malém Šišáku jsou přerušované žulovými kamennými moři (3). Karoid Kocioł pod Małym Szyszakiem (4) přechází v údolí říčky Podgórné (Dolina Podgórnej) (5). Severně od Odrodzenia se na stráni Czarne Zboczce (6) řídké smrčiny vzpamatovávají z destrukce imisní katastrofou. Výrazné jsou dvě komunikace: zatímco lesní cesta (7), míjející skálu Wiaterna (8), vede jen do lesů na vrchu Sucha Góra (9), silnička Droga Sudecka (10), stavěná za 2. sv. války, klesá až do osady Przesieka.

Čertův důl

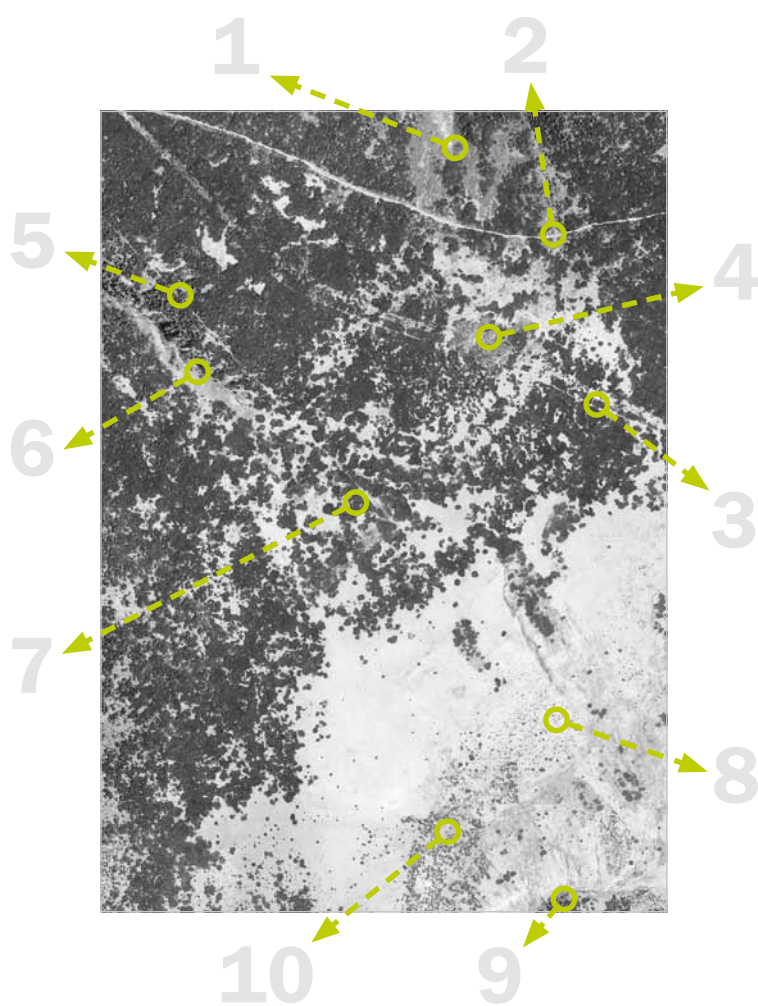
Na východním svahu Čertova dolu, Čertově stráni (1) můžeme najít tři zarůstající luční enklávy (2) z dob budního hospodaření. Na té prostřední lze tušit i pozůstatky Gottsteinovy boudy (3). Na protějším svahu je jen enkláva zaniklé Hollmannovy boudy (4), jako jizva na tváři krajiny působí Hollmannova cesta (5), postavená v 90. letech 20. století. V jejím okolí rostou 20–30leté výsadby, nad nimi jsou zbytky 150leté původní smrčiny (6). Podél Čertovy strouhy (7) vede naučná stezka, představující zdejší hrazenářská díla; končí u bývalé kovárny (8). V horní části snímku je Čertova jáma (9) s rozsáhlými kamennými moři a Malý Šišák (10).

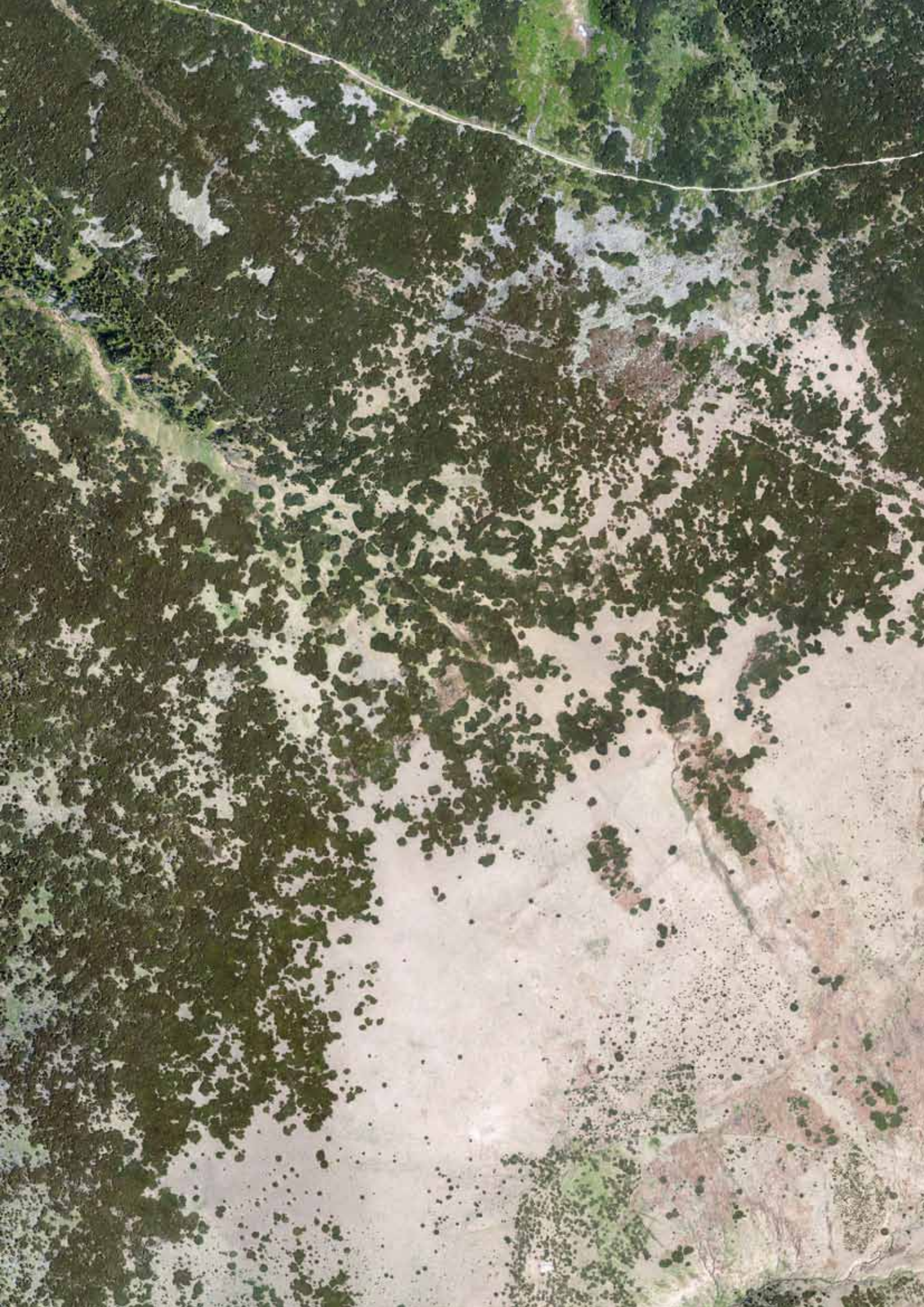

Čertovo návrší

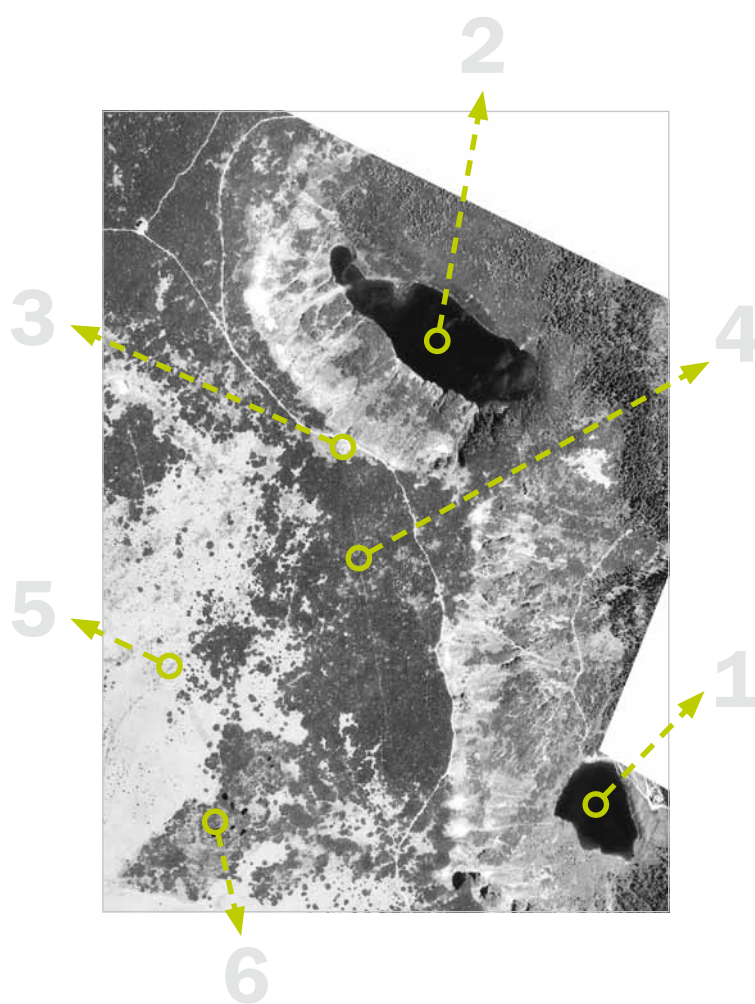
Horní částí snímku vede po polském území nad jámou Smogornie (Kocioł Smogorni) (1) cesta Česko-polského přátelství (2). I po letech jsou stále dobře patrné linie hraničního pásu (3) a paralelního úzkého hraničního průseku, vedené přes horu Smogornia (4). Další linku tvoří zimní tyčovaná cesta (5), vedoucí nad Horním Čertovým dolem (6), pak přes Čertovo návrší (7) s mozaikovými porosty kleče a dál přes Čertovu louku (8) k Luční boudě. Při pravém spodním okraji teče Stříbrná bystřina (9), nad ní stávala Scharfova bouda (10), tvořící spolu s boudami na Čertově stráni (viz předchozí strana) enklávu harrachovského panství.

Wielki a Mały Staw

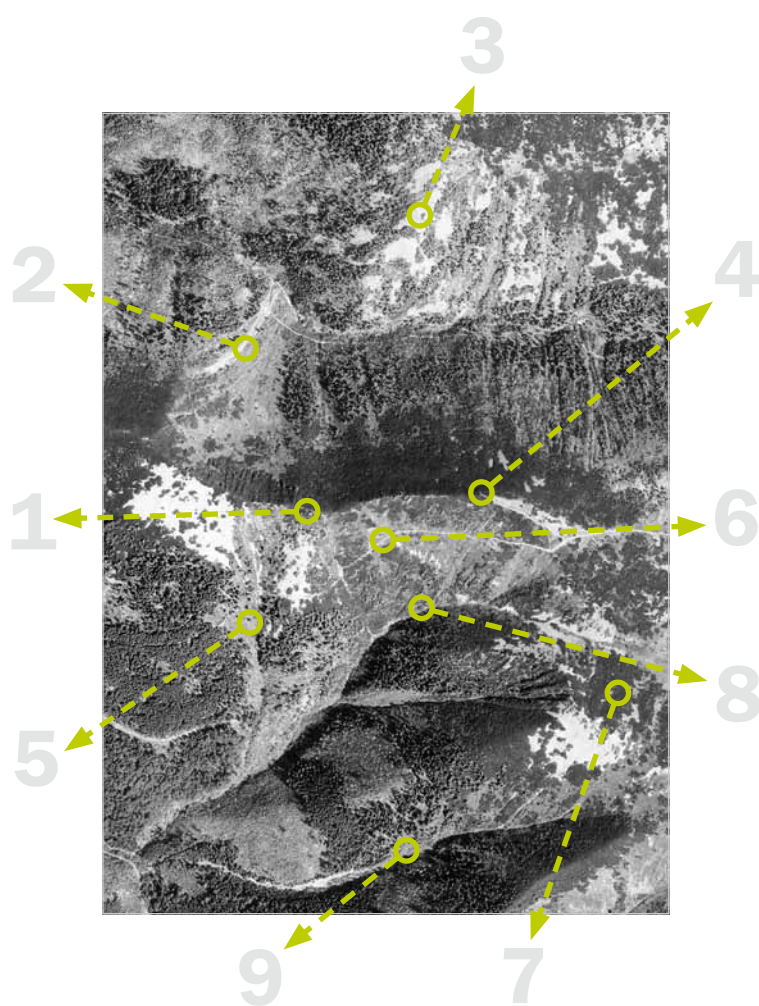
Zde nejvíce zaujmou ledovcová jezera na polské straně Krkonoš – Mały (1) a Wielki Staw (2). Snímek ale skrývá ještě další pozoruhodné informace. Nad Wielkým Stawem stávala bouda Prince Jindřicha (3) a stále je vidět, kudy k ní vedlo elektrické vedení (4). Rovná čára průřezu je ve 190letém porostu kleče patrná dodnes. Stejně tak jsou vidět různé cesty, které naši předkové vytvořili. Dodnes jsou patrné v levé části ve smilkové louce Stříbrného hřebenu vyjeté koleje (5). V levém spodním rohu se rodí Stříbrná bystřina (6).

Kozí hřbety

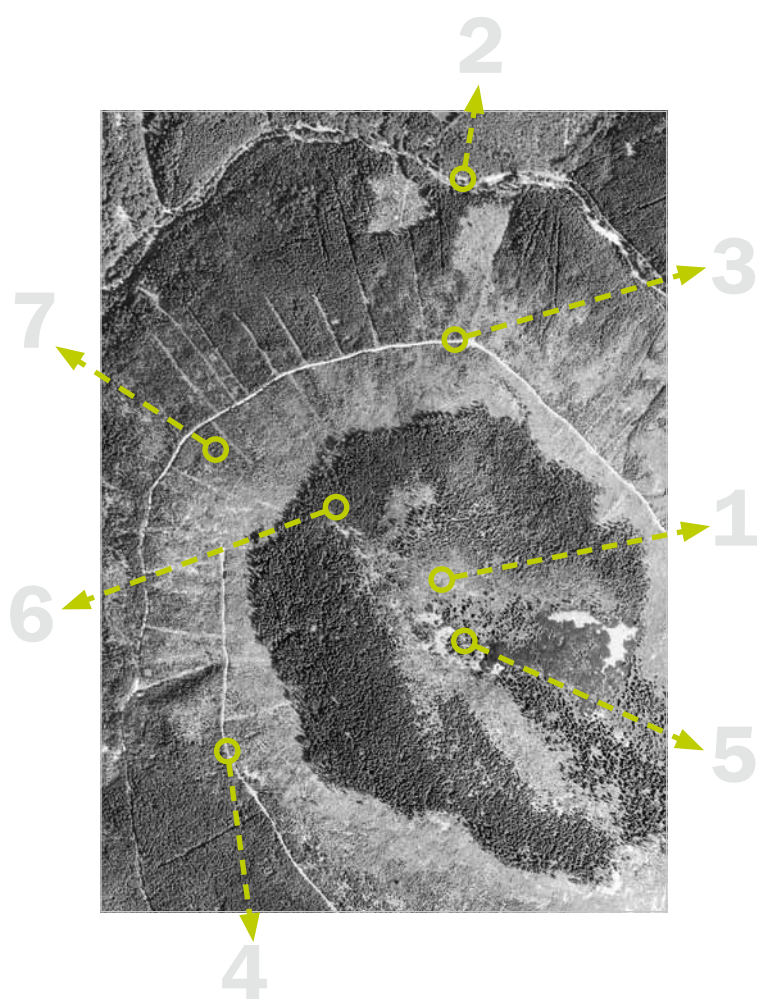
Středem snímku vede hřeben Kozích hřbetů (1). Jejich severní svahy hustě porostlé klečímí spadají do Dolu Bílého Labe. Zleva je patrná Lavinová jáma (2) i stopy po zemní lavině – muře – z roku 1994. K severu pak na Čertovo návrší stoupají kamenná moře Suťové stráně (3). Z vrchu Krakonoše (4), přetínajíc Suchý žlab (5), klesá Stará Bucharova cesta (6) do Svatého Petra. Ze Železné hory (7) dolů k Dolskému potoce tečou Hrazený (8) a Lovecký potok (9).

Železný vrch

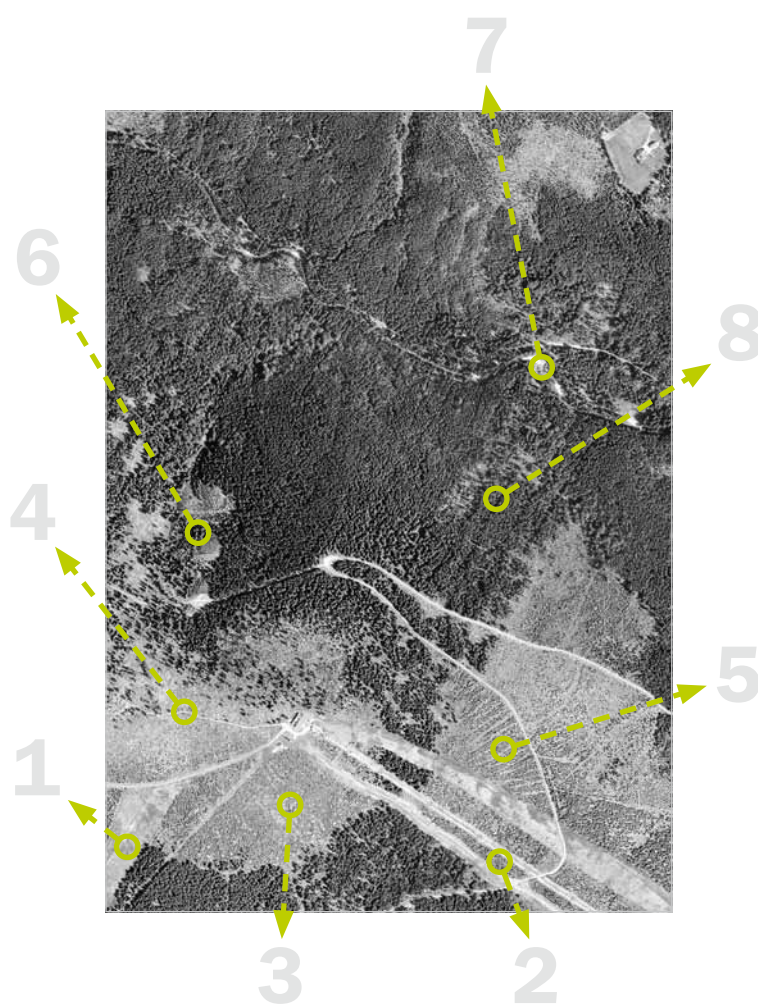
Železný vrch (1) je dominantou tyčící se nad Špindlerovým Mlýnem. V půlkruzích jej lemují Důl Bílého Labe (2), Dřevařská cesta (3) a lesní svážnice (4). Kamenná moře (5) poblíž jeho vrcholu obklopuje 180letý les. Niže položená koruna souvislých lesních komplexů má stáří 90 let (6). Mlaziny nad Dřevařskou cestou jsou 20–30leté (7). Masivní odlesnění kopce bylo důsledkem imisně-ekologické katastrofy koncem minulého století.

Medvědín

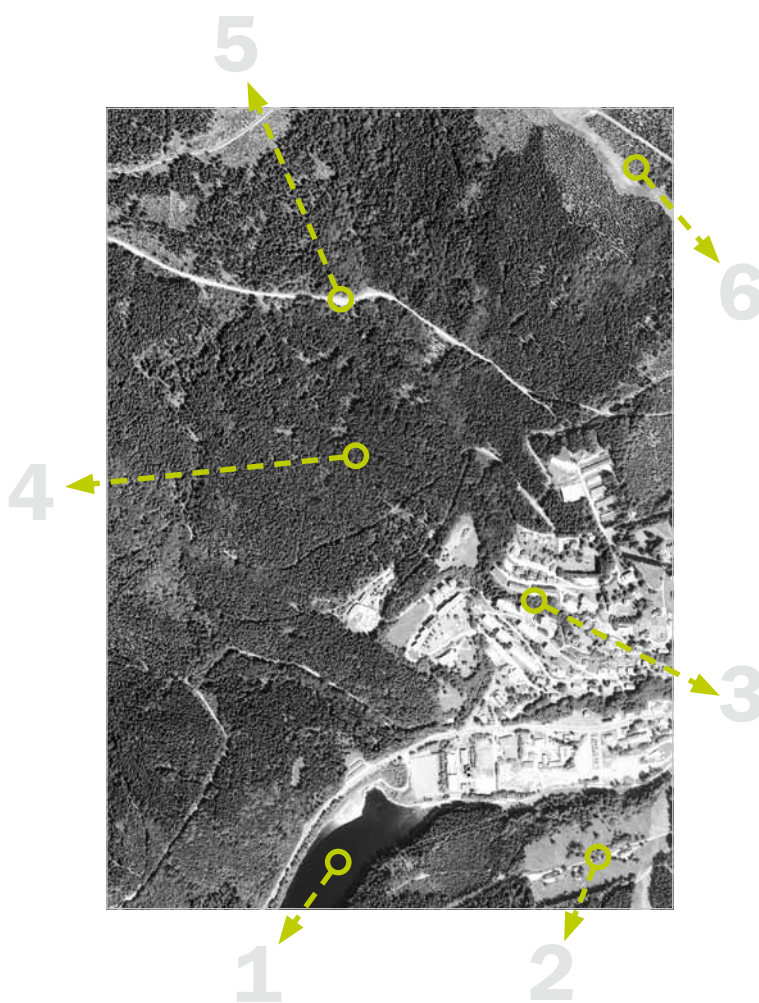
Sjezdové tratě lyžařského areálu Medvědín klesají k levému rohu snímku (1) na Horní Mísečky a k pravému rohu (2) do Špindlerova Mlýna. Světlezelený les v jejich výseči má 20 let (3). Od horní stanice lanovky se vlní pěšina (4) ke Šmídově vyhlídce na Krkonoši. Poblíž černé sjezdovky zaujmou pravidelné linie tlejícího kletu (5). Při levém okraji snímku jsou patrné tři etáže odvalů hlušiny (6), pozůstatku po těžbě uranových rud v masivu Medvědína. V jejich okolí je úctyhodný 210 let starý les. Na dně Labského dolu místy divočí koryto Labe (7), ve svahu údolí jsou vidět linie po lanovkách (8), které lesníci využívali při těžbě.

Bedřichov

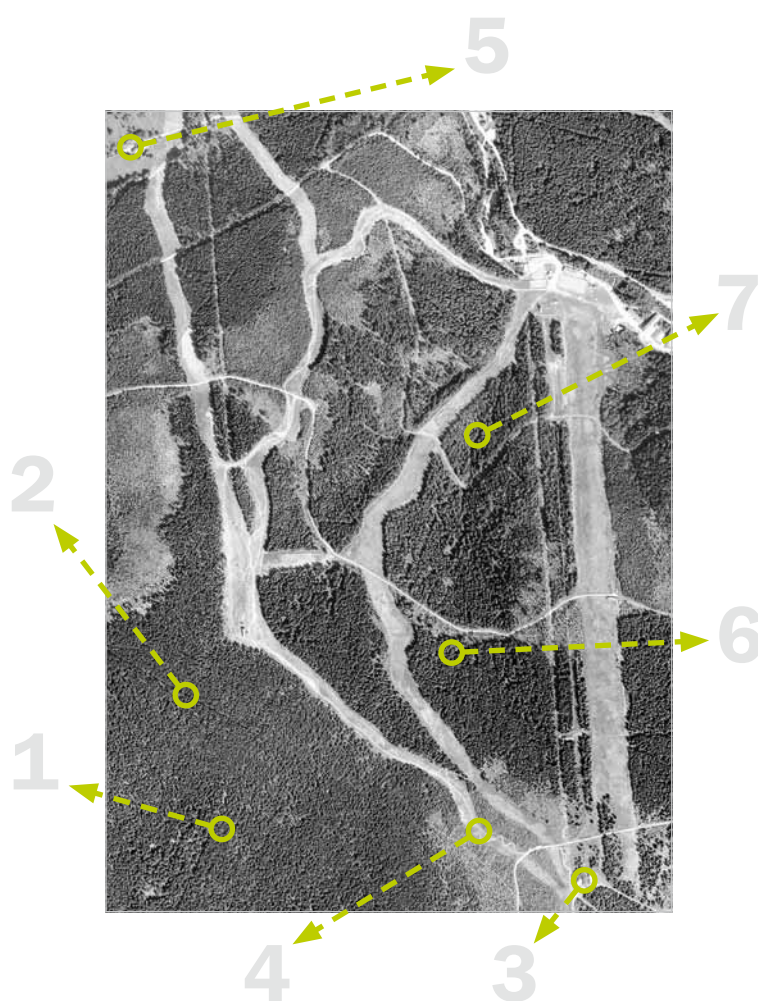
Od spodního okraje do snímku zasahuje Labská přehrada (1). Vpravo dole jsou Tabulové Boudy (2) a poslední úsek červené sjezdovky vedoucí z Hromovky. Nad silnicí se rozkládá špindlerovský Bedřichov (3). Lesní komplex ve středu (4) je jeden z nejcennějších smíšených porostů ve středních Krkonoších, jehož stáří je až 130 let. Jedná se o význačné hnízdíště a lesní prameniště. Světlá linka (5) nad ním je turistická cesta vedoucí na Horní Mísečky, která v zimě slouží jako modrá sjezdovka lyžařského areálu Medvědíň. Jeho červená trať a trasa lanovky (6) jsou vpravo nahoře.

Svatý Petr

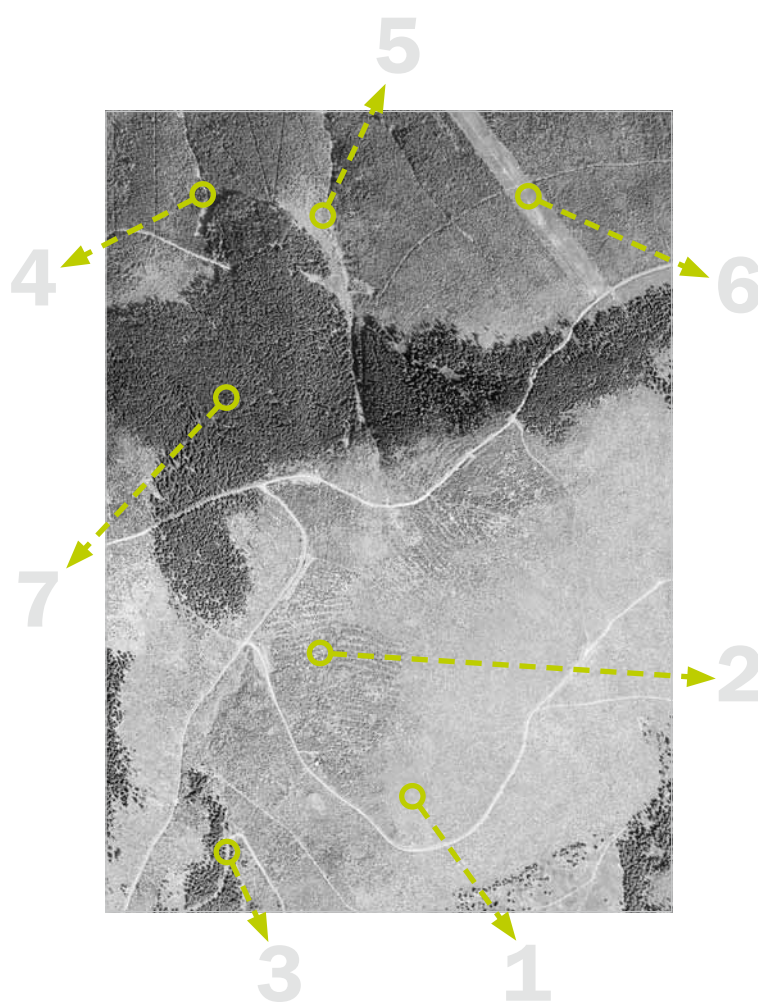
Lyžařský areál Svatý Petr je nápadný i ze země. Při pohledu ze vzduchu však jeho velikost teprve vynikne. Nejucelenějším, 90 let starým, lesním komplexem (1) při pravém dolním rohu vede tenká linka Telefonky (2). Od horní stanice lanovky na Pláni (3) se dolů po červené sjezdovce klikatí trať (4) pro sjezd horských kol. Levé sjezdovky vedou přes Tabulové Boudy (5) dolů pod Bedřichov. Červená sjezdovka vede středem snímku přes Čihadla (6) a podél Mumlavého potoka (7) ke spodní stanici ve Svatém Petru. K ní vede také rovný pruh černé sjezdovky z Pláně.

Stoh

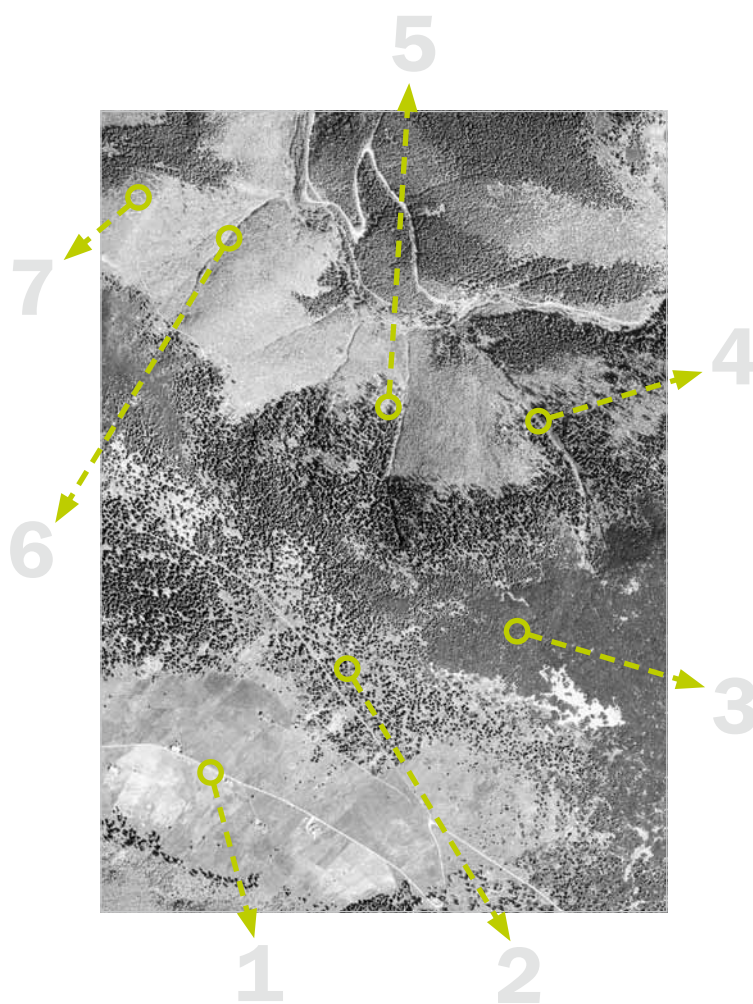
Masivní odlesnění mezi špindlerovskou Plání a Stohem je následek imisně-ekologické katastrofy v závěru minulého století. Rozpad lesa si vyžádal rozsáhlé kácení a následné zalesnění. Dnes 20–30letá smrková mlazina (1) si vyžádá v budoucnosti četné zásahy vedoucí ke stabilizaci lesa. Důležitá bude podsadba druhů, které nyní v monokulturním lese chybí. Jako žebra (2) působí do linií vyskládaný klest. Ze spodního okraje vytéká Jehněčí potok (3). Nahoře vidíme Krátký (4) a Hluboký žlab (5) a sjezdovku Stoh (6). Tmavě zelený les má stáří 70 let (7).

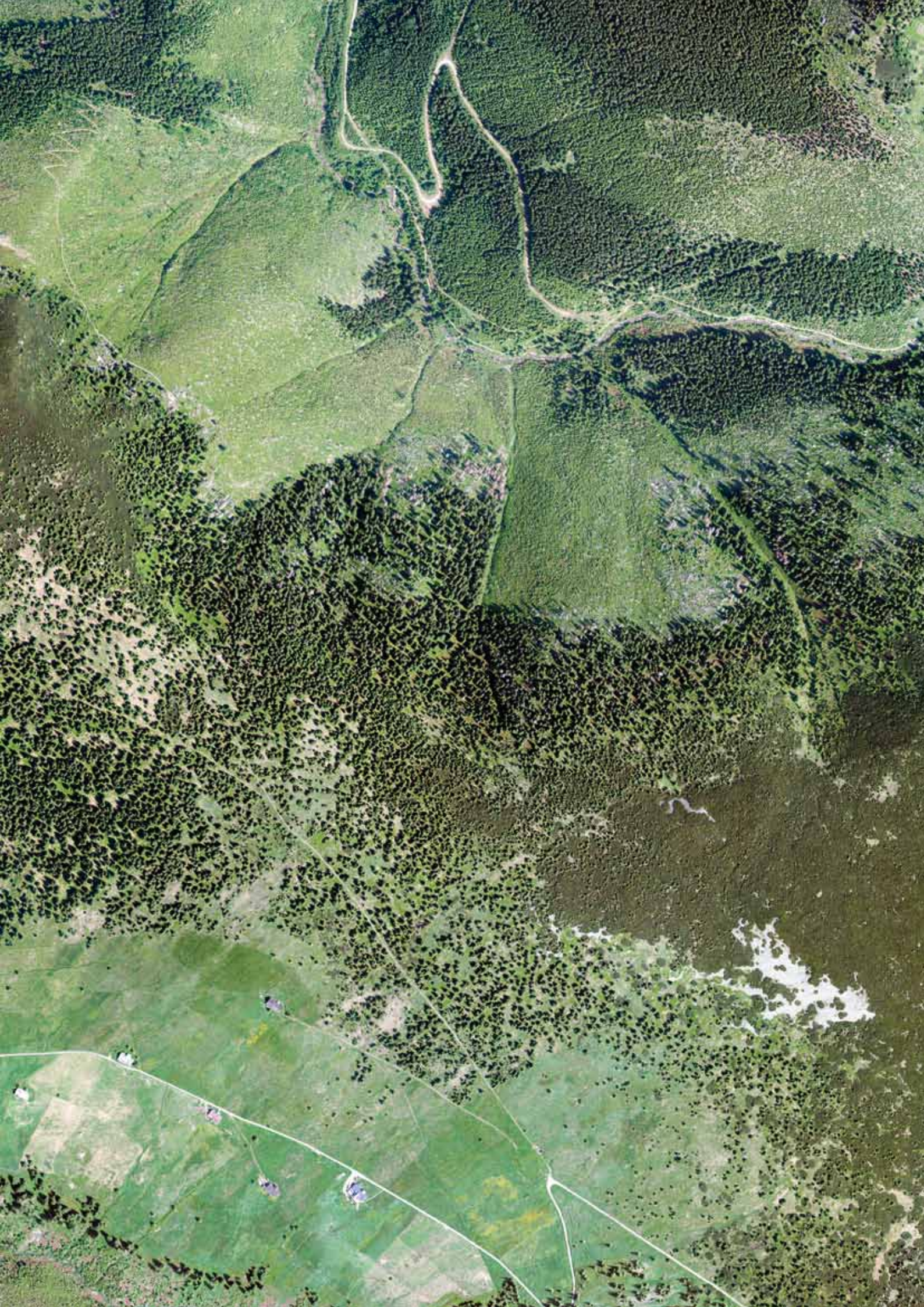

Dlouhý důl

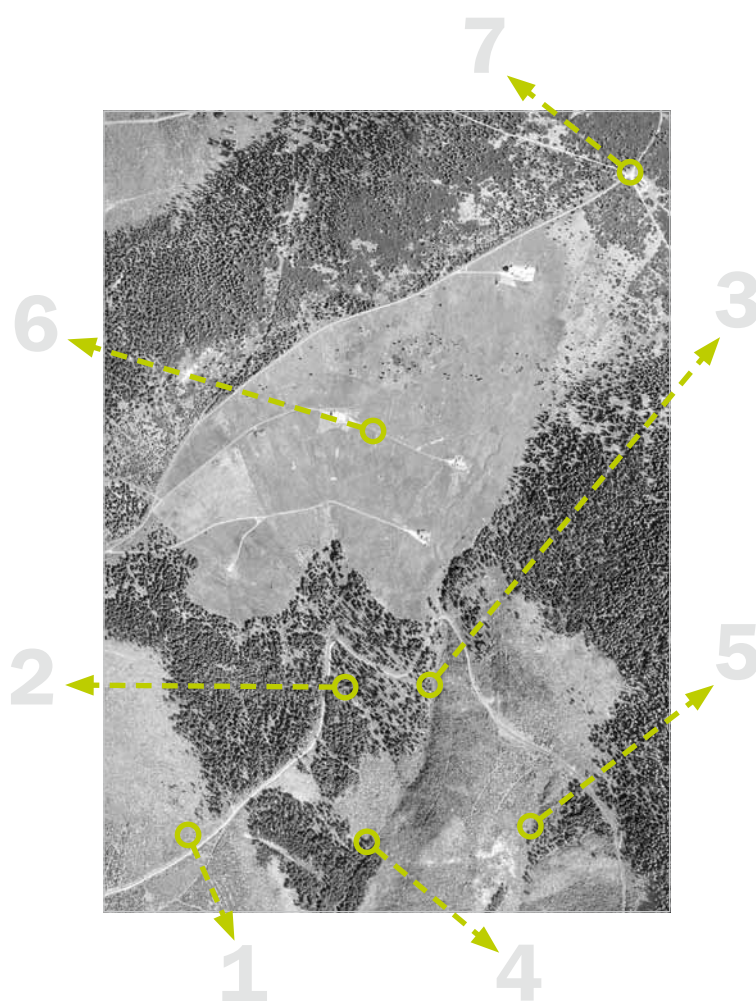
Při spodním okraji je enkláva Klínových Bud (1). Obhospodařovaná louka přechází v 150letou horskou smrčinu (2). Tu zase s přibývajícím nadmořskou výškou nahrazuje souvislý porost borovice kleče na Zadní Planině (3). Z ní klesá do Dlouhého dolu k Dolskému, resp. Svatopetrskému potoku Vojenský (4) a Příkrý žlab (5). Z vrchu Stoh stéká 20letou mlazinou Borůvková strouha (6). Cik-cak vede cesta (7) ke sjezdové trati Stoh ve Svatém Petru.

Zadní Rennerovky

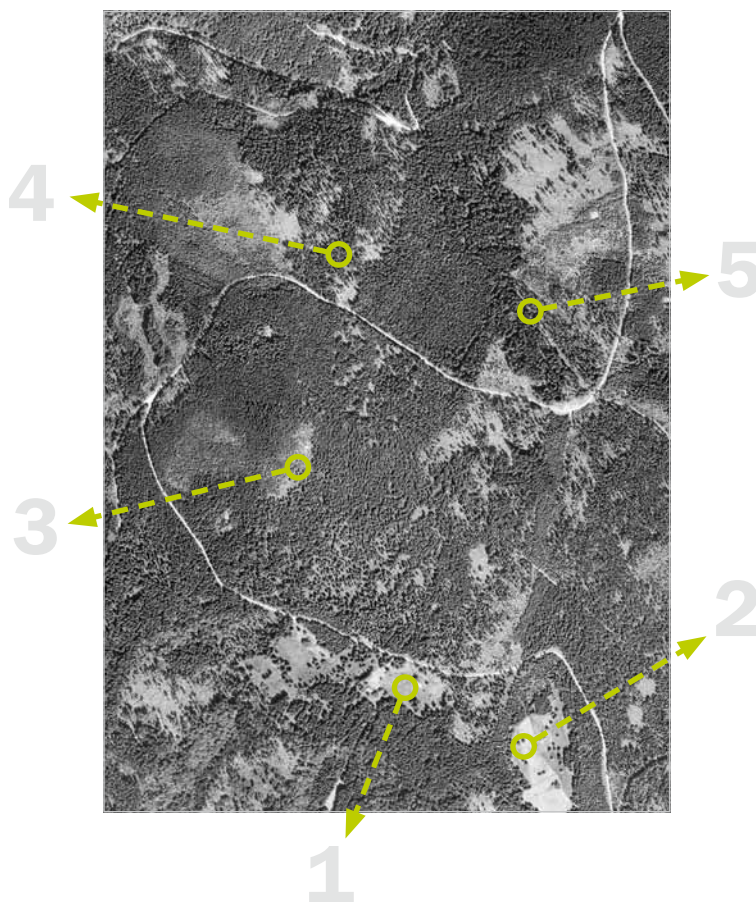
Liščí cesta (1) vytváří v zářezech Zinneckerovy (2) a Rennerovy strouhy (3) tvar písmene M. Jejich soutokem se rodí Kotelský potok (4). Z úbočí Liščí hory teče Barbořina strouha (5). V nižších partiích horská smrčina a ve vyšších pak kleč lemují enklávu Zadních Rennerovek (6) na Dvorské pláni. Na významné křižovatce cest (7) od Strážného, ke Klínovým Boudám, k Výrovce a na Liščí hřeben stojí Chalupa na Rozcestí.

Struhadlo

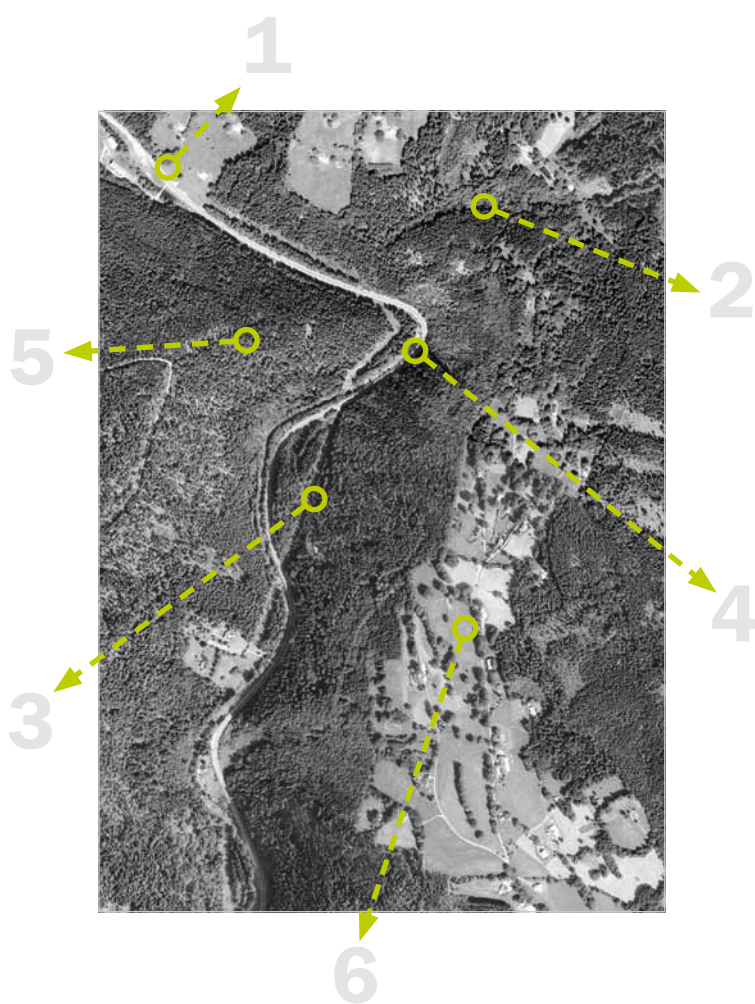
Chalupy při spodním okraji patří k Předním (1) a Zadním Struhadlům (2). Pomyslný lalok je dán tím, jak se cesta vlní po vrstevnici kolem vrchu Struhadla (3). Na Struhadlech vidíme přibližně 100letý les. Světlé hnědé plochy pod cestou (4) jsou důsledkem kůrovcových těžeb. Právě stejnověké smrkové monokultury jsou k napadení lýkožroutem smrkovým velmi náchylné. Turistická cesta od křižovatky U Krásné Pláně sbíhá souběžně s Dřevařským potokem (5) k Michlovu Mlýnu.

Labská soutěska

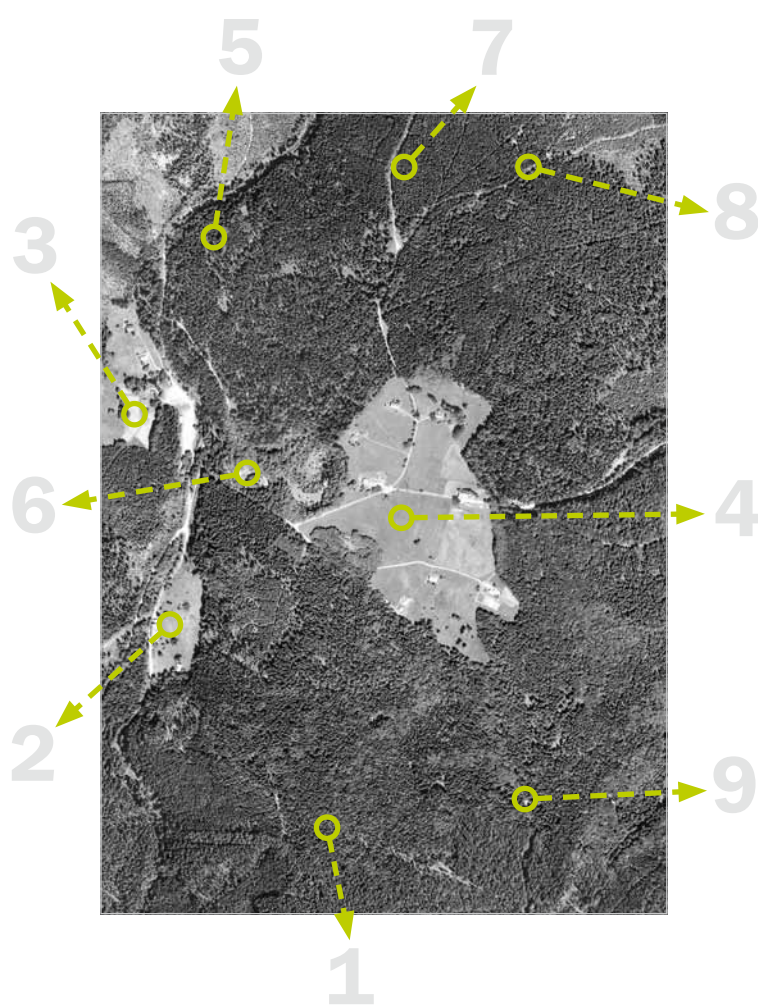
Celou délkou snímku se vlní silnice podél Labe z Vrchlabí do Špindlerova Mlýna. Při horním okraji je enkláva Kukačka (1). Ze Starého vrchu k Labi stéká Krahulčí potok (2). Koryto řeky i silnici několikrát kříží vedení vysokého napětí (3). Nejprudší zákrut řeky a silnice je známý jako Studené koleno (4) – v něm se nacházejí hned dvě přírodní památky: Herlíkovické štoly a v korytě řeky Labská soutěska s řadou obřích hrnců. K soutěsce zleva přichází Žalský Kozí hřbet (5). Ves napravo nad řekou jsou Hořejší Herlíkovice (6).

Hříběcí Boudy

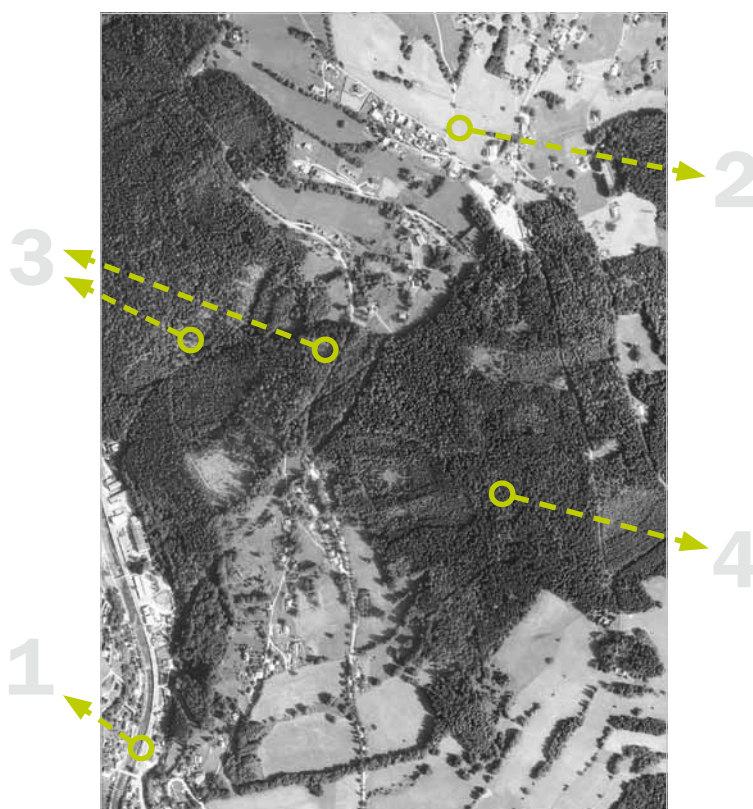
Souvislý les na Kuželu (1) je starý 90 let. Silnice vede od jihu kolem Mlýnských Domků (2) přes parkoviště pod Jezerními Domky (3) na Hříběcí Boudy (4). Na začátku Klínového dolu je vidět vrchol Hranostají skály (5). Vedle silnice na Hříběcí Boudy najdeme unikátní botanickou lokalitu v bývalém vápencovém lomu (6). Z enklávy pak k severu ubíhá Friesova (7) a Slezská cesta (8). Při pravém okraji enklávy je možné v 90letém lese tušit zářez potoka Luisina voda (9).

Strážné

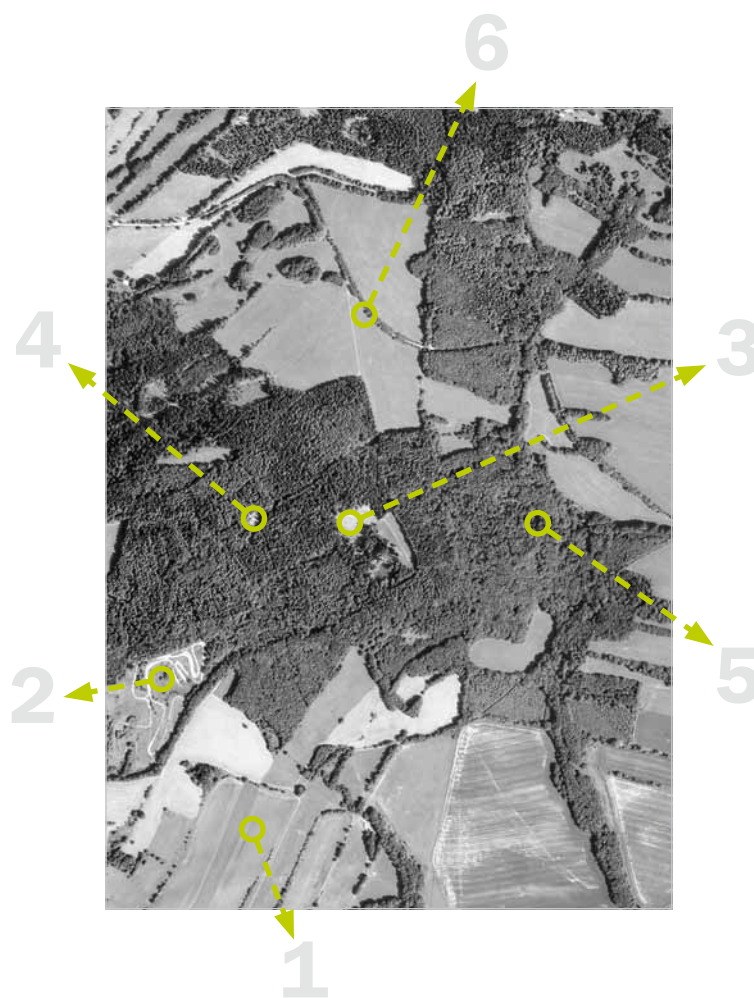
Od Labe tekoucího Hořejším Vrchlabí (1) se vine silnice na Strážné (2). 120leté lesy na levé straně byly v minulosti napadeny lýkožroutem smrkovým. Kůrovcová oka (3) dávají jasný signál, že zdejší les je oslaben. Riziko rozšíření kůrovce hrozí i ve 100letých lesích na Strážné hůře (4) na levé straně, které jsou ve správě města Vrchlabí, proto musí naši lesníci velmi pečlivě hlídat jeho výskyt a činit preventivní opatření.

Rumovka

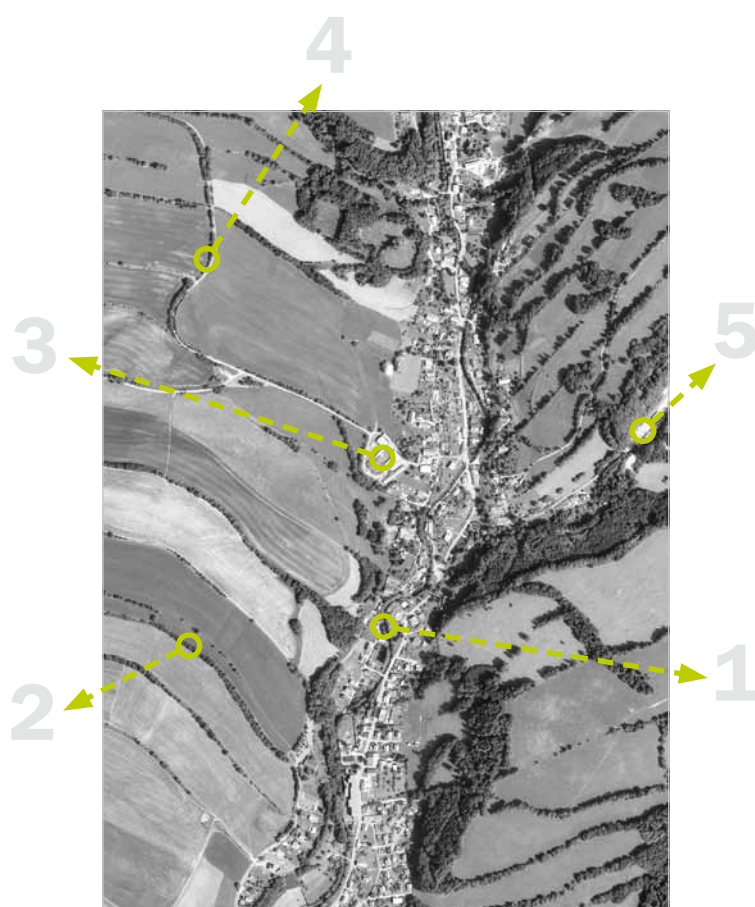
Lány polí (1) se táhnou od Vrchlabí až nahoru pod Jankův kopec. U cesty vedoucí až na Strážné je motokrosová dráha (2). V soukromém lese ve střední části snímku je holina po těžbě (3) a nedaleké – zřejmě – kůrovcové oko (4) dává tušit, že tento les je oslaben, a tudíž v ohrožení. Při pravém okraji snímku se pod korunami stromů skrývá bývalý lom (5). Po loukách se táhne Rumovka (6) – odlehlá spojnice Hořejšího Vrchlabí a Horního Lánova.

Horní Lánov

Lánov leží podél říčky Malé Labe (1). Jedná se o typickou – jak název napovídá – lánovou obec, kdy jsou jednotlivé lány (2) odděleny remízky, které slouží jako útočiště zvěře a ptáků a stejně tak jim poskytují potravu. Z levé strany do Lánova kolem zemědělského družstva (3) vede cesta zvaná Rumovka (4) z Hořejšího Vrchlabí. Na protilehlém svahu je vidět bíle pokrytý manipulační prostor (5) vápencového lomu.

Lánovský lom

Nad Horním Lánovem se do svahu, který porůstá 110 let starý les, zařezává vápencový lom (1). Při jeho severním okraji je bohatá botanická lokalita Peklo (2) s hojným výskytem vápnomilných druhů rostlin – zejména orchidejí. Na jih od lomu se nachází druhá významná lokalita – slatiniště Bíner (3) – opět s hojným výskytem řady orchidejí. Spodním okrajem přichází cesta vedoucí na Konfiskáty (4). Nápadný zářez v lese vytvořil Pekelský potok (5).

Černý Důl

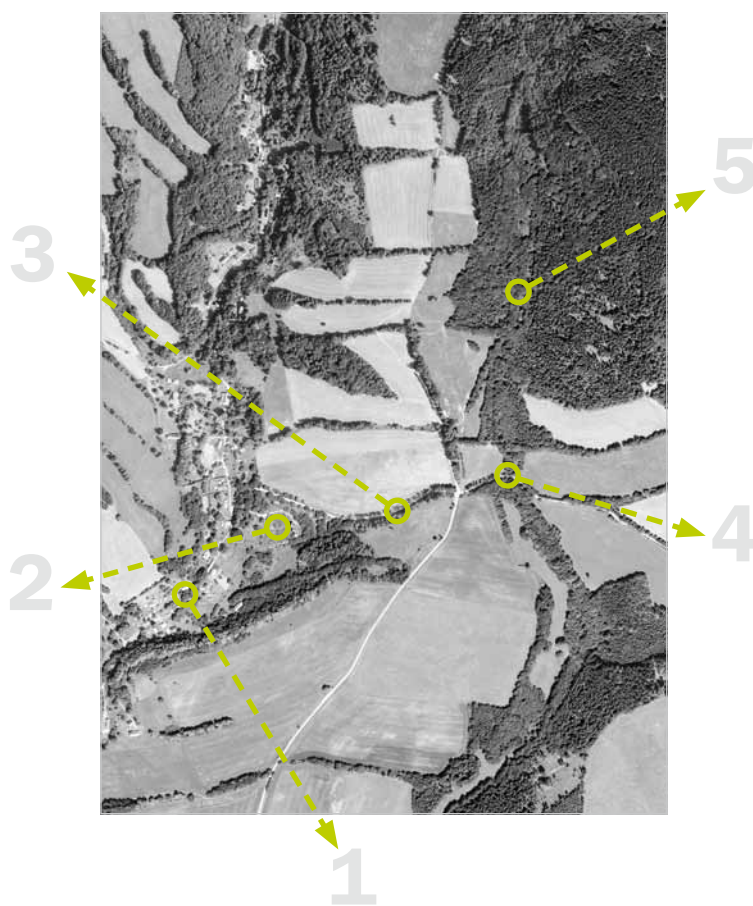
Okolí Čisté v Krkonoších (1) zaujme hned několika zajímavostmi. První je 8 km dlouhá nákladní lanová dráha (2) vedoucí z vápencového lomu v Černém Dole do Kunčic nad Labem, kde se materiál zpracovává. Na snímku je vidět jako dlouhá rovná čára v levém horním rohu. Zaujme i trojúhelníkový tvar přírodního koupaliště (3) v Čisté s rekreačními chatami poblíž. Přehlédnout se nedá ani „holandská“ vesnička (4) při pravém okraji.

Bolkov

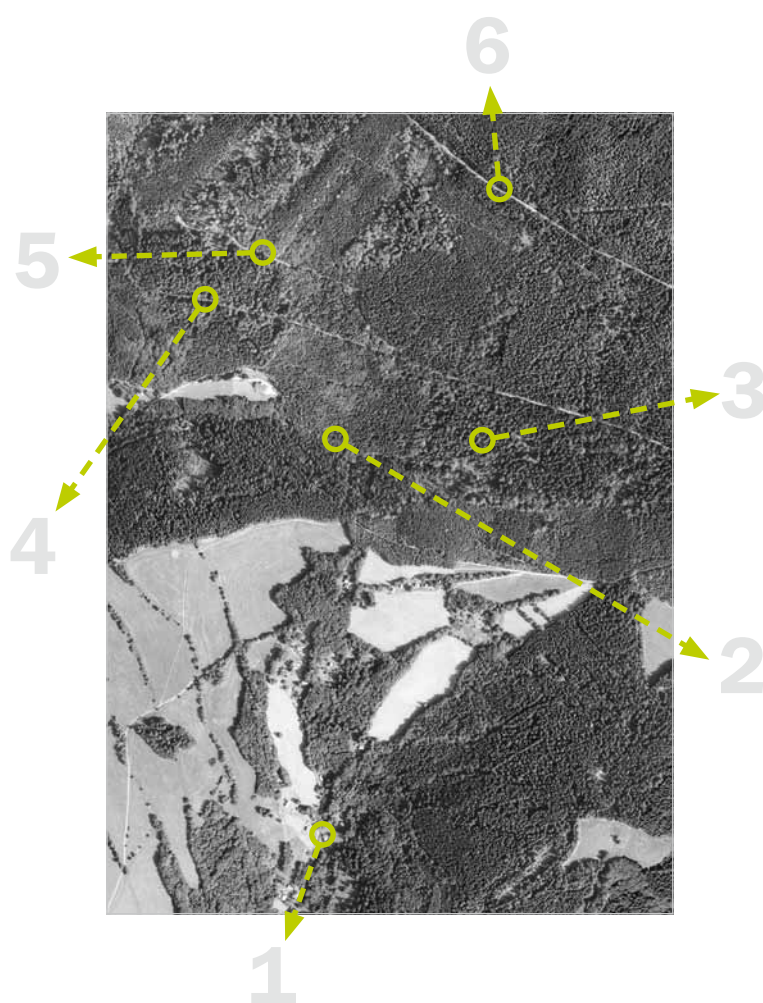
Údolím Bolkovského potoka (1) se táhne stejnojmenná obec s rozptýlenou zástavbou původních chalup i novodobých chat. Od bývalého zemědělského družstva (2) zatáčí doprava cesta (3) do Javorníka. V údolí kříží Janovický potok (4) tekoucí z Janského či Zlatého hřbetu dolů do Leopoldova. Potok obklopuje 60letý les (5). V nejbližším okolí potoka se nacházejí bohaté lokality bledule jarní, které na jaře bíle pokryjí jeho břehy.

Nad Bolkovem

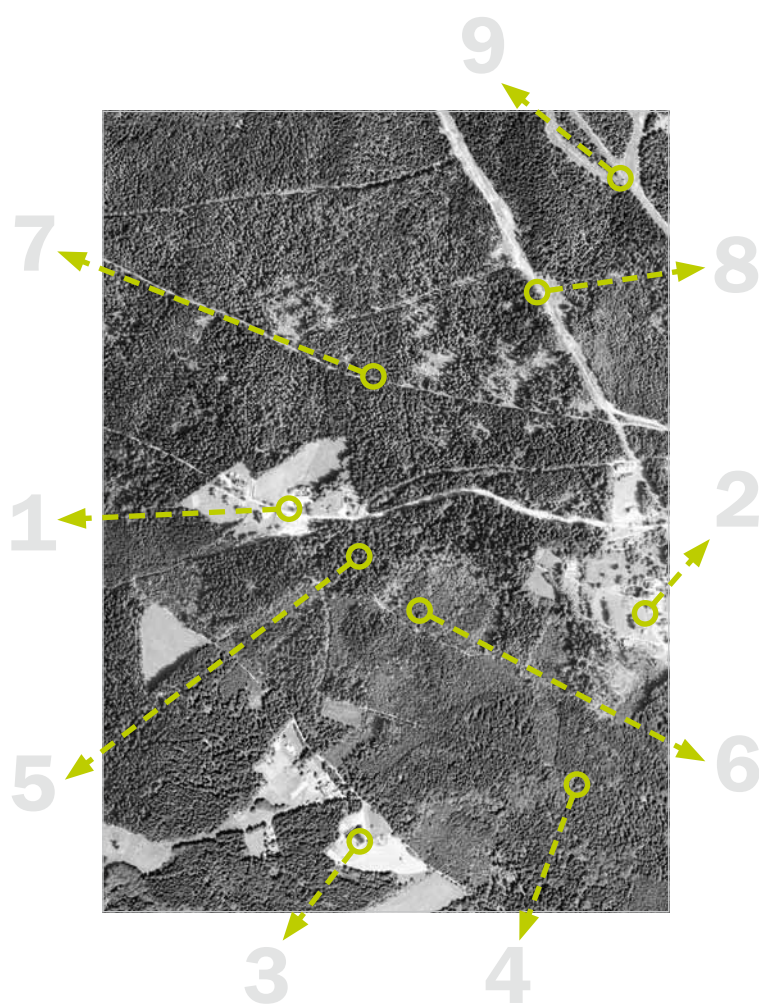
Hospodářské louky přecházejí nad Bolkovem v hospodářský les. Cesta podél Bolkovského potoka (1) je lemována chalupami a chatami. Přesně v polovině snímek přetíná Smrčina neboli Rybí potok (2) tekoucí Zrcadlovým údolím. Na jeho svazích roste 110letý les (3). Směrem na sever pak vidíme linii silnice (4) z Černého Dolu do Janských Lázní, clonné seče u lesní svážnice (5) a v pravém horním rohu i Černo-horskou silnici (6) vedoucí na Černou horu.

Hoffmannovy Boudy

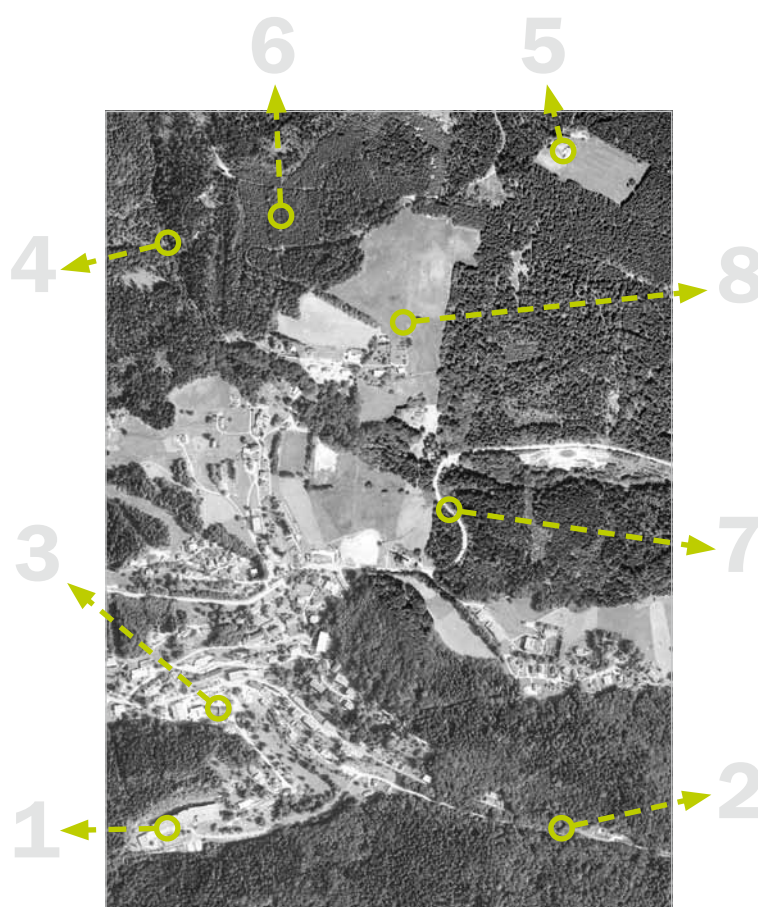
Středem snímku jsou Hoffmannovy Boudy s velmi cennou botanickou lokalitou (1) u Janských Lázní (2). Na jih od nich je enkláva Zlatá vyhlídka s apartmánovým komplexem do tvaru „T“ a rozhlednou u spodního rohu (3). Od Hoffmanek k pravému rohu ubíhá Rudolfův důl (4). V jeho horní části roste 150letý smíšený les (5). Nápadná šedozelená mlazina (6) má stáří 40 let. Z Janských Lázní na vrchol Černé hory vede Černohorská silnice (7) a lanová dráha (8). Z vrcholu dolů vede síť sjezdových tratí (9), část z nich zasahuje do snímku při pravém horním okraji.

Janské Lázně

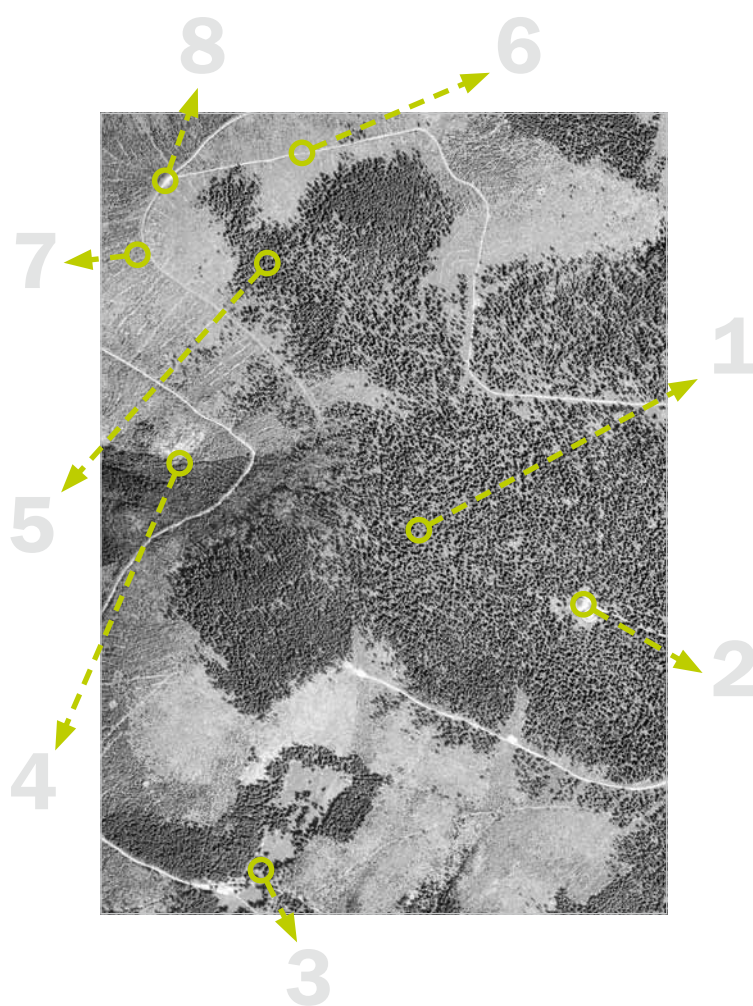
Největší stavbou na snímku je janskolázeňská dětská ozdravovna Vesna (1). Údolí Janského potoka (2) ubíhá k východu. Dobře je vidět i kolonáda (3) v centru města. Z horního levého rohu přitéká Těsným či Klausovým dolem Černo-horský potok (4). V serpentínách se k Modroka-menné boudě (5) vine silnice 40letým mladým lesem (6). Nad esíčkem silnice (7) do Svobody nad Úpou se rozprostírají v létě louky a v zimě lyžařské svahy areálu Košťálka (8).

Černá hora

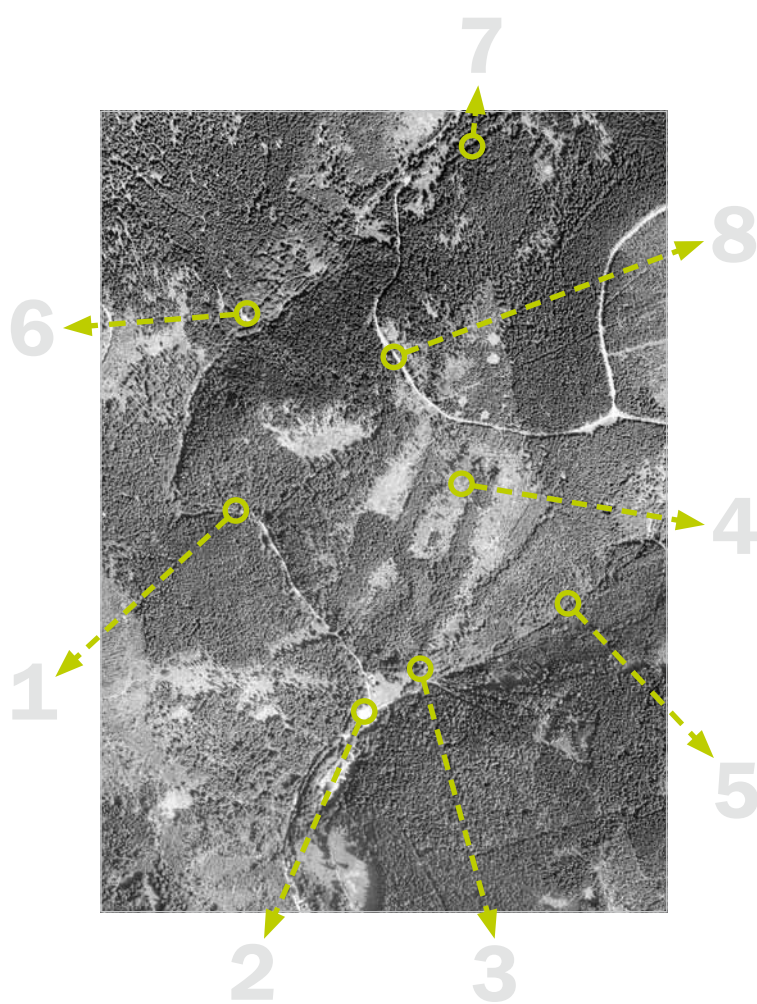
Vrchol Černé hory (1) pokrývá přes 180 let stará původní horská smrčina. Tvar vysílače (2) je charakteristický. Ve spodní části je enkláva Zrcadlo (3) a cesta přes ně dále pokračuje k severu. Nad Železným dolem překročí Železný potok (4). Na Zrcadlech (5) jsou ještě vidět zbytky původní 140leté smrčiny. V jejím okolí jsou ale většinou dvě desítky let staré mlaziny (6). Nad cestou i pod ní jsou žebra (7) tlejícího klesetu. Od Kolena pod Zrcadly (8) se pak cesta ubírá k východu k Černoorskému rašeliništi.

Černý důl

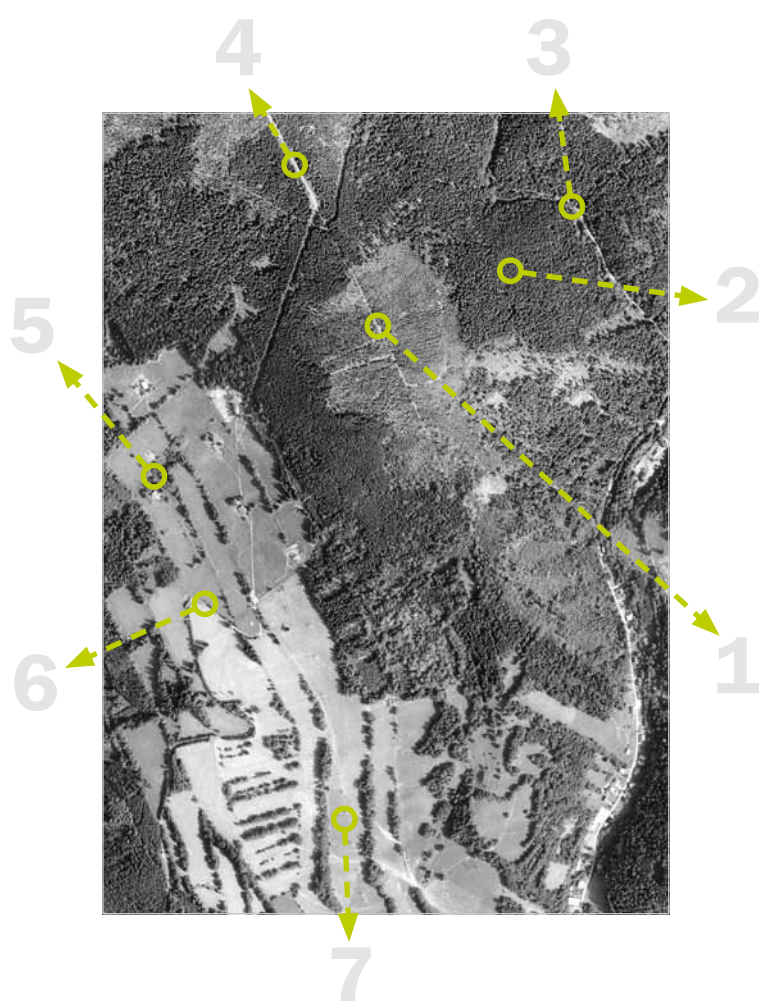
Potok Čistá vytváří zářez porostlý 110 let starým lesem Černého dolu (1). U spodního rozcestí (2) u Myslivny lze tušit zarostlou haldu (3) po uranovém průzkumu ve 2. polovině 20. století. Lobkovicovu cestu (4) křižující Železný důl (5) lze také více tušit než vidět. Střední rozcestí je v místech starých důlních děl Berghaus (6). Z horního rozcestí odchází doprava jednak Luční svážnice (7) a také svážnice (8) vedoucí nad Železným dolem.

Špičák

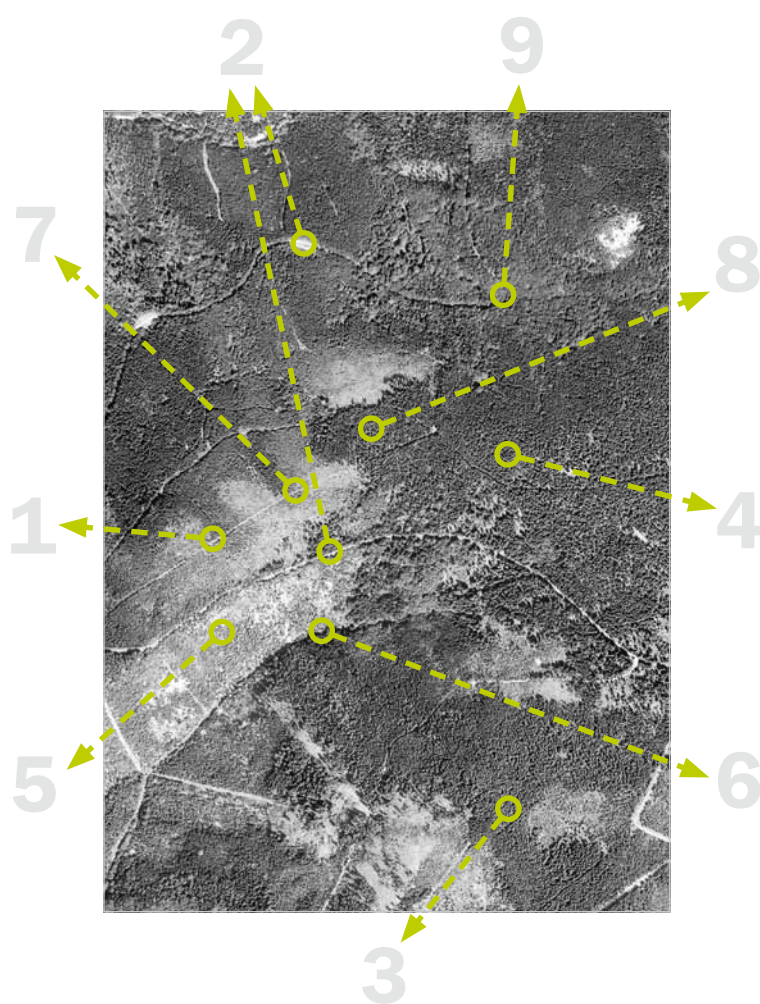
Vrchol Špičáku (1) tyčícího se nad Černým Dolom pokrývá v důsledku imisně-ekologické katastrofy z minulého století pouze 30letá smrčina. Tmavý souvislý porost (2) spadající do Černého dolu (3) je už ale 110letý. Cesta k severu (4) vede přes Jelení vrch na Rejdiště. Na západních svazích Špičáku jsou Bönischovy Boudy (5), ze kterých se vine cesta (6) na Konfiskáty. Souběžně s remízky na loukách vedou dráty lanovek a vleků (7).

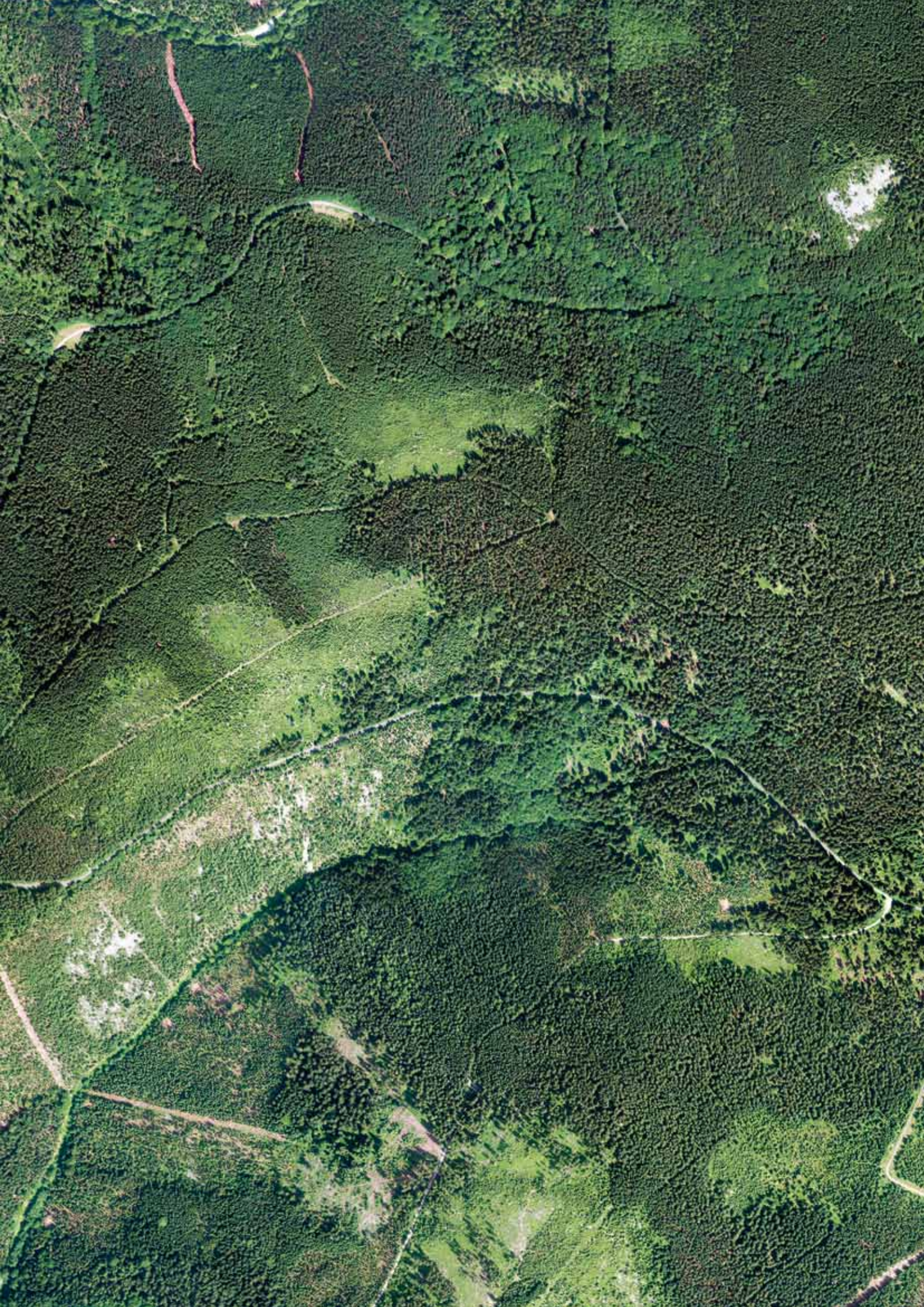

Tetřeví vrch

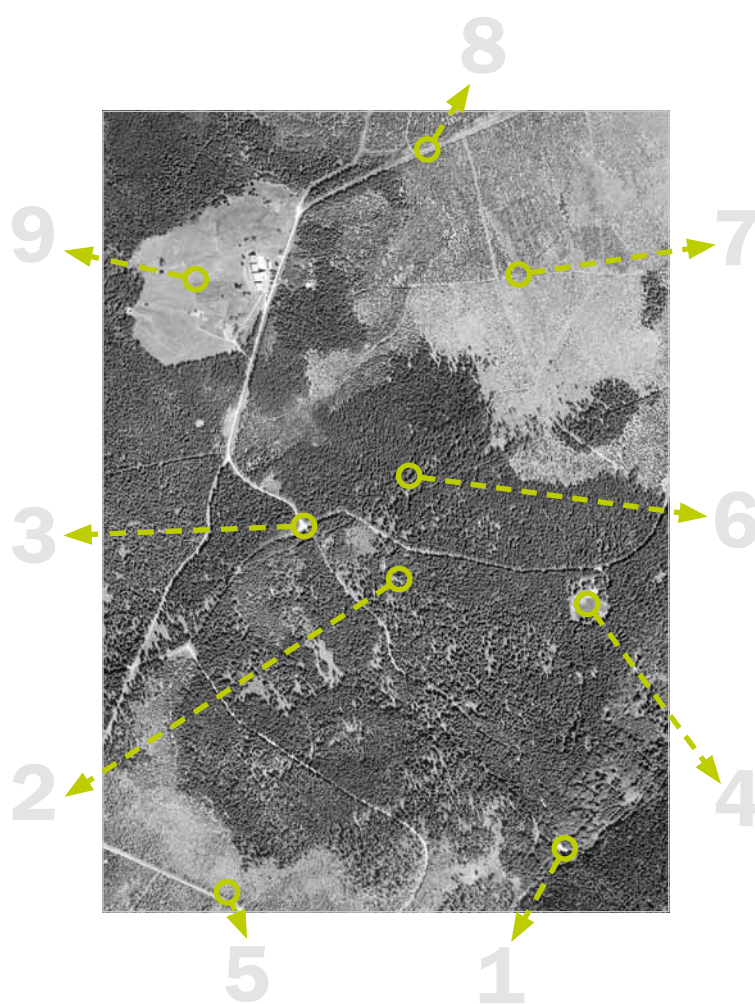
Kolem Tetřevího vrchu (1) se vlní Horská silnice (2). Míjí na jihu Sluneční vrch (3), aby prořízla 110leté porosty pod Strážným vrchem (4), a vede přes přirozené bezlesí na sutích (5) nad Zlatým potokem (6). Nejsvětlejší plochy na Tetřevím vrchu jsou 20leté mlaziny (7). Ostře s nimi kontrastují 160 let staré původní horské smrčiny (8). V ostrém koleni silnice křížuje Tetřeví potok (9) a dále se vlní až na Hřiběcí Boudy.

Tetřeví Boudy

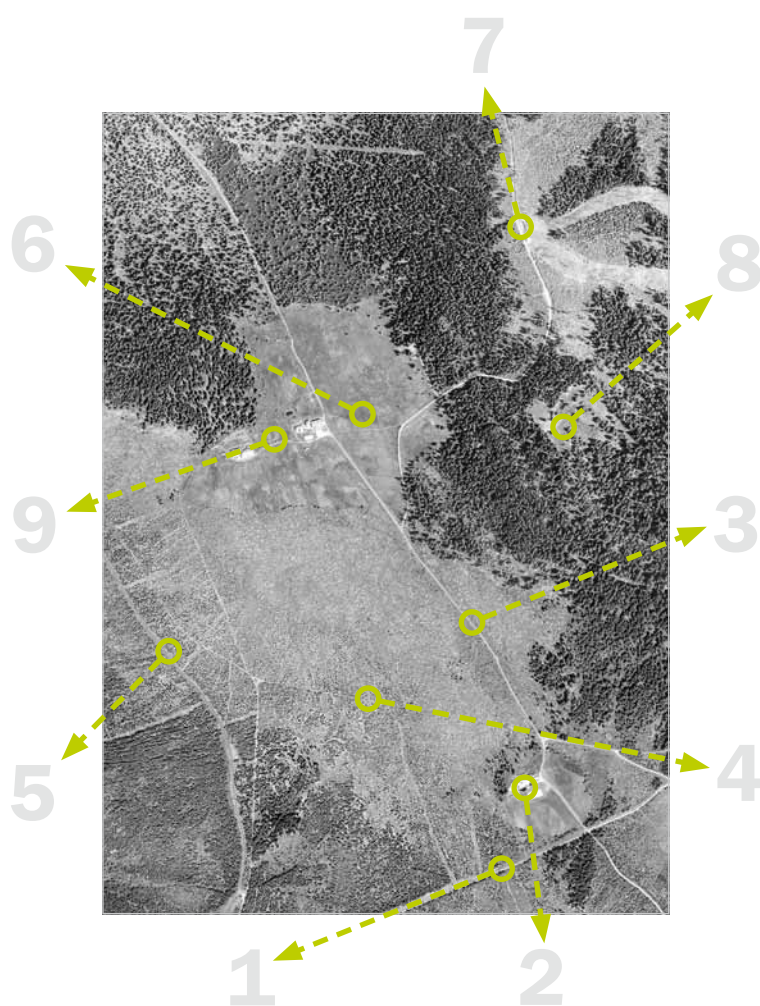
Od Černodolského Berghausu (1) v pravém dolním rohu vede lesní cesta až 130letým lesem (2) na křižovatku s Horskou silnicí (3). Ta pokračuje k východu, aby nedaleko za Loveckým zámečkem (4) skončila. Lesní cesty při levém spodním okraji obkružují Jelení vrch (5). Husté smrčiny kolem Rašelinového potoka nad Idinou cestou (6) mají stáří až 180 let. Naopak světlé plochy při pravém horním okraji (7) jsou v minulosti odvodněné mladé porosty, a proto poskytují životní prostor „černému rytíři“ tetřívku obecnému. Od horního okraje přichází Plynovod (8) na enklávu Tetřevích Bud (9).

Liščí louka

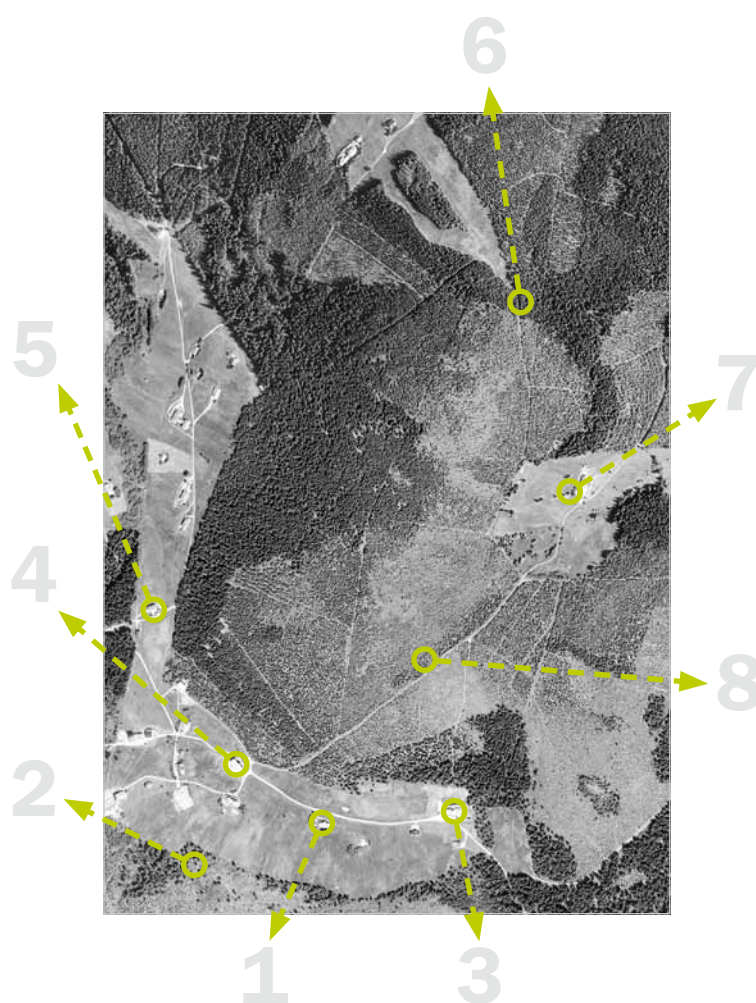
Plynovod (1) v pravém dolním rohu vede pod Lesní boudou (2). Kolem ní ubíhá úhlopříčně snímek linie turistické cesty (3) až na Liščí horu. Z křižovatky nad Lesní boudou vede pěšina – Obrázková cesta (4) – 20letým mladým lesem až na Liščí svážnici (5). Z Liščí louky (6) vybíhá doprava vlnovka svážnice k rozhledně na Hnědém vrchu (7), od které se rozjíždějí sjezdovky dolů do Pece pod Sněžkou. Pod touto cestou je vidět Vlčí Hrana (8) se 180letou smrčínou. Na enklávě jsou Lyžařská bouda a Prvosěnka (9) a nad nimi opět původní 180letá horská smrčina.

Lučiny

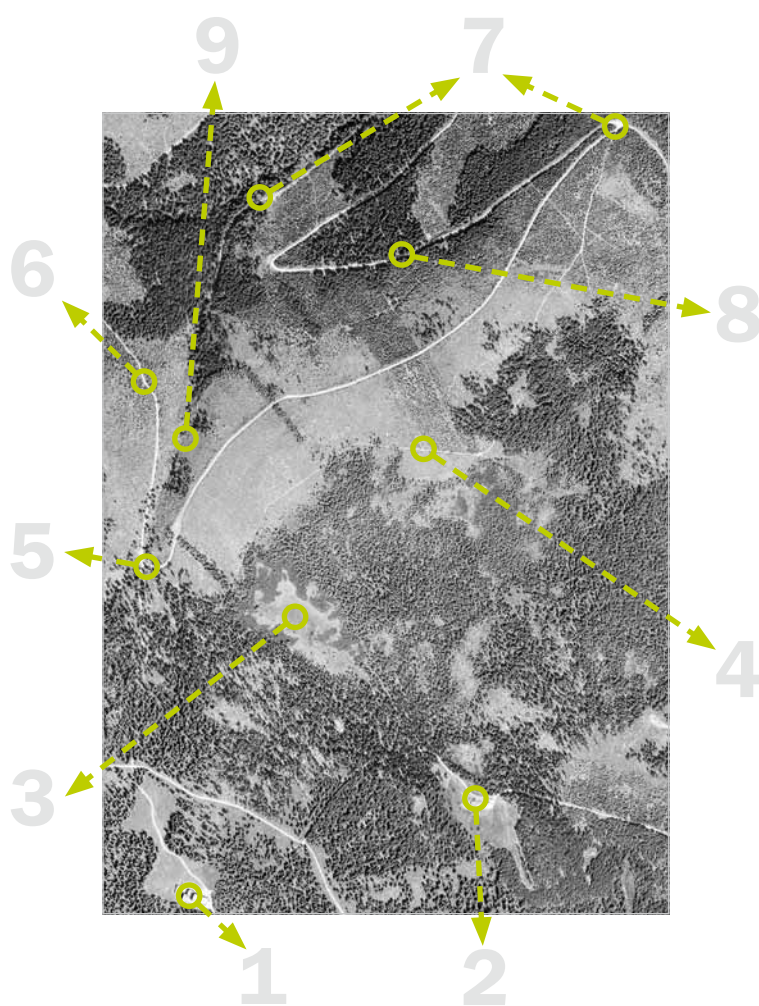
Při spodním okraji lemuje peckou enklávu Lučiny (1) 20letý mladý les. I v něm jsou stále ale vidět až 150 let staré solitéry (2). Cesty od Kolínské boudy (3) ubíhají na jih k Černé hoře a na východ do Javořího dolu. Od Pražské boudy (4) klesá cesta kolem Husovy boudy (5) po Vysokém Svahu do Pece pod Sněžkou. Sjezdovky Javoru stoupají až ke stejnojmennému vrchu (6). Světlé plochy mezi Vebrovými Boudami (7) a Kolínskou boudou jsou 20–30leté mlaziny na Slatinné stráni (8), které jsou domovem vzácného tetřívka obecného.

Černohorské rašeliniště

Cesty od Černé boudy (1) i Velkých Pardubických Bud (2) nás od spodního okraje snímku dovedou 170letou horskou smrčinou k Černohorskému rašeliništi (3). Po jeho okraji vede povalový chodník (4). Z Václaváku (5) klesá cesta (6) ke Kolínské boudě a do pravého horního rohu vede skrz 20leté mlaziny vrstevnicová cesta na Pěticestí (7). Odtud klesá Tháмова cesta (8) na Thámovy Boudy. Ve svazích nad Václavákem se také rodí Javoří potok (9) tekoucí do Javořího dolu.

Světlá

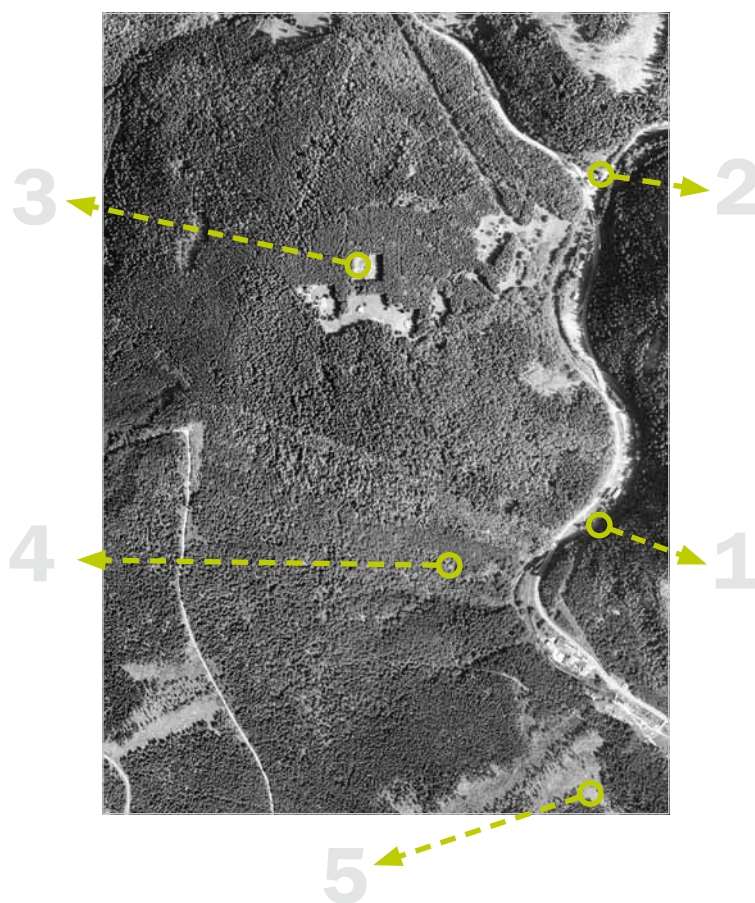
Téměř graficky působí vrstevnicové cesty na úbočí Světlé. Byly vytvořeny v pravidelných odstupech tak, aby se lesníci při likvidaci imisní kalamity z 80. let 20. století dostali s těžební technikou na postižené plochy. Světlá místa jsou 20–30 let staré porosty (1). Les v horní části snímku (2) je 140letá smrčina, kterou vede průřez značící hranici lesních oddělení. Pozornost upoutají i rozpadající se hromady klestu (3) v pravé části. Při spodním okraji jsou vidět Modré kameny (4), Těsný či Klausový důl s Černoohorským potokem (5) a Zvonková cesta (6).

Temný důl

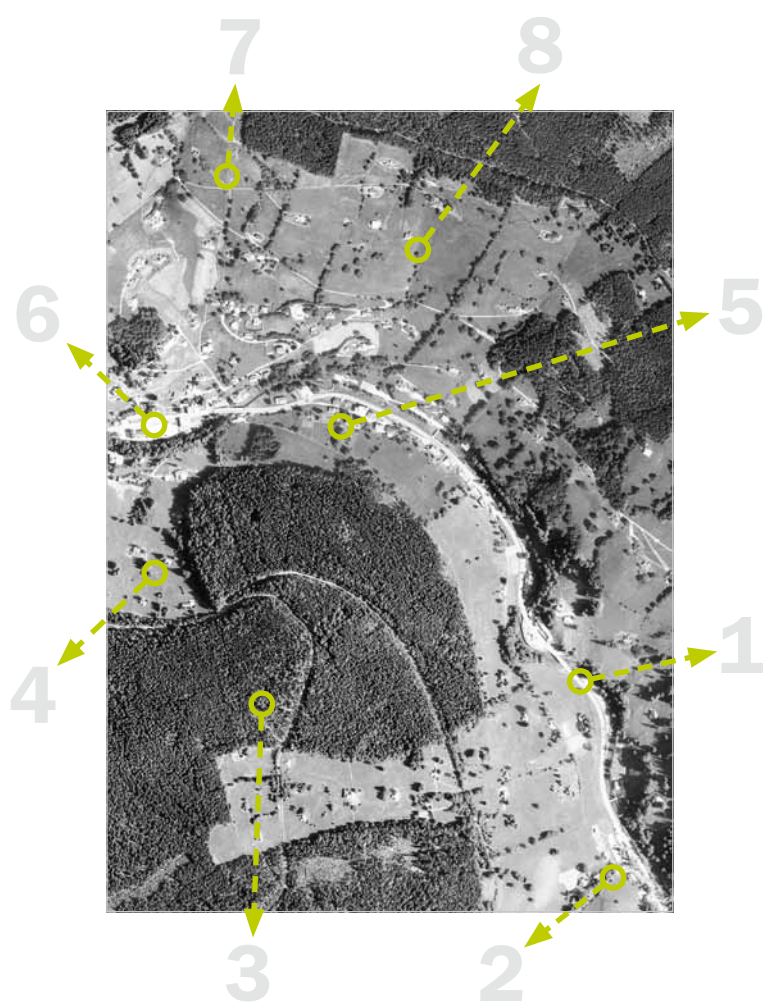
Snímku dominuje silnice (1) z Horního Maršova do Velké Úpy. Vidět je i soutok Úpy a Malé Úpy (2). Za povšimnutí ale stojí loučky (3) nalevo od křižovatky. Zde byla v 50. letech minulého století zalesněna většina původní velké luční enklávy Bantenberg. Rozdíl mezi staršími lesními porosty a 50letým lesem vysazeným na nepoužívaných zemědělských půdách po odsunu původních obyvatel je dodnes patrný. Také lze najít střechu lesního hrádku Aichelburg (4). Ve spodní části snímku jsou vidět následky (5) působení větru a následně kůrovců.

Velká Úpa

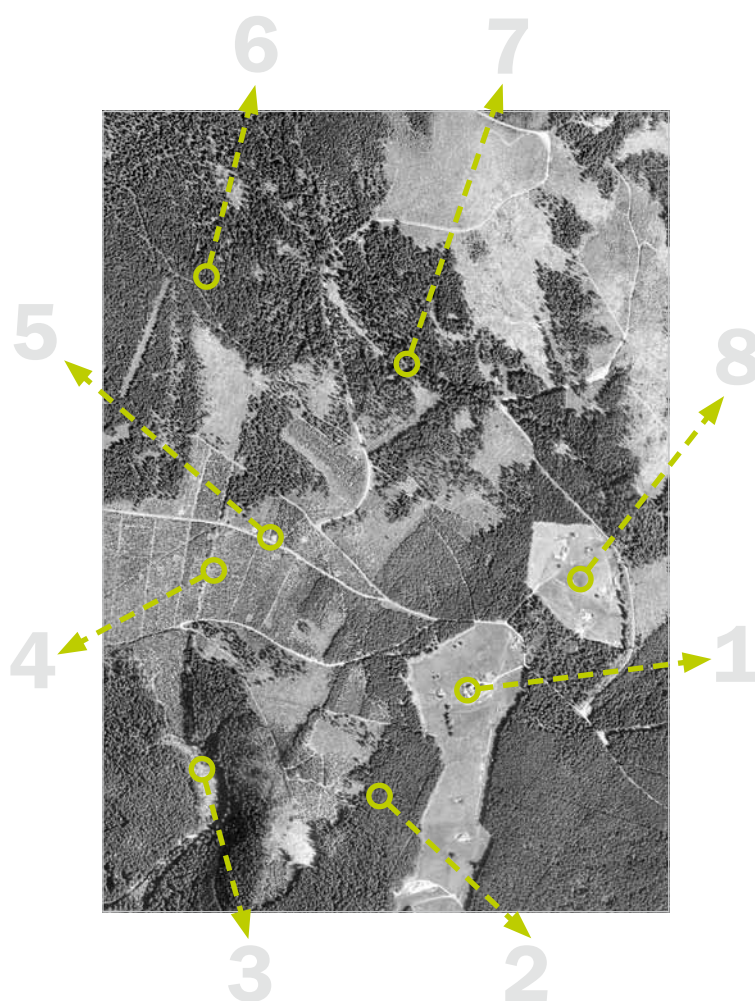
Zástavba roztroušená po okolních svazích je charakteristická pro údolí Velké Úpy. Řeka Úpa (1) a silnice do Pece pod Sněžkou dělí snímek na dvě části. Z Vavřincova dolu (2) stoupá silnice na Hlušiny (3), kde roste 100letý les, aby pak pokračovala k Vlašským boudám nebo nad Schneiderovu Stráň (4). V centru Velké Úpy je vidět kostel se hřbitovem (5). Světlá plocha je parkoviště (6), od kterého vede vzhůru lanovka na Portášovy Boudy (7). K severu se pak vlní vzhůru silnice Prostředním Výsluním (8).

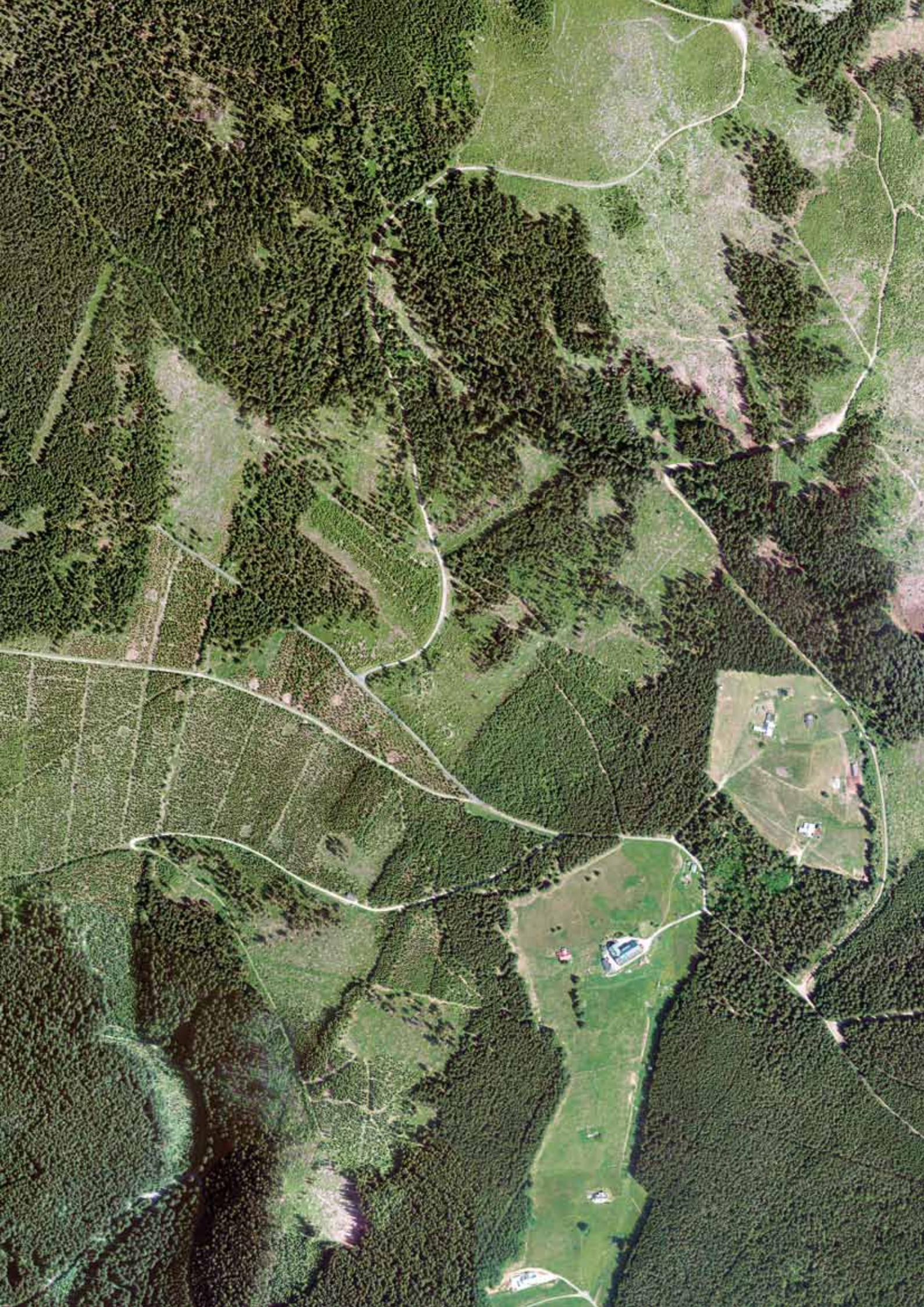

Portášovy Boudy

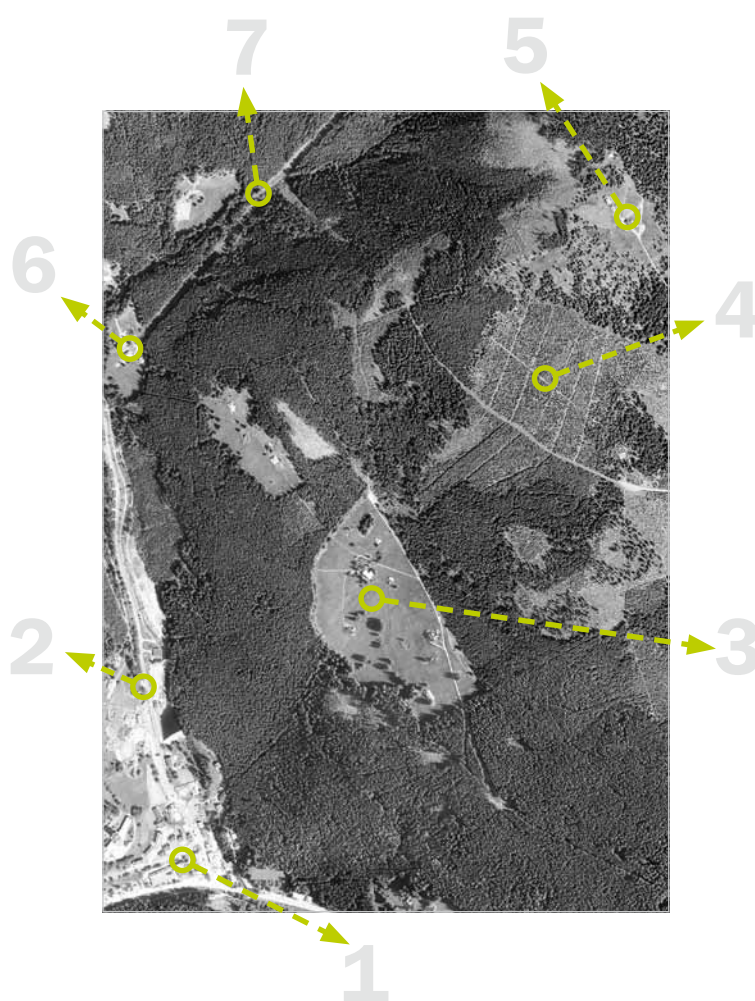
Záliv bez lesa u spodního okraje jsou Portášovy Boudy (1). Obklopuje je 70letá smrčina (2). Nalevo Žlebský potok vyřezává údolí Šraml (3). Světlé linky (4) nad Šramlem jsou rozčleňovací linie porostů. Dnes zde už ale roste 20letý les s oky oplocenek (5), ve kterých je dosadba buku a jedle. Na Mokřínách (6) najdeme ale původní 170letou horskou smrčinu protnutou historickými střeleckými průseky. V ní pramení Messnerova strouha (7), která teče k východu a tvoří Messnerův důl. Nad ním nedaleko Portášových Bud jsou Sagasserovy Boudy (8).

Karlův Vrch

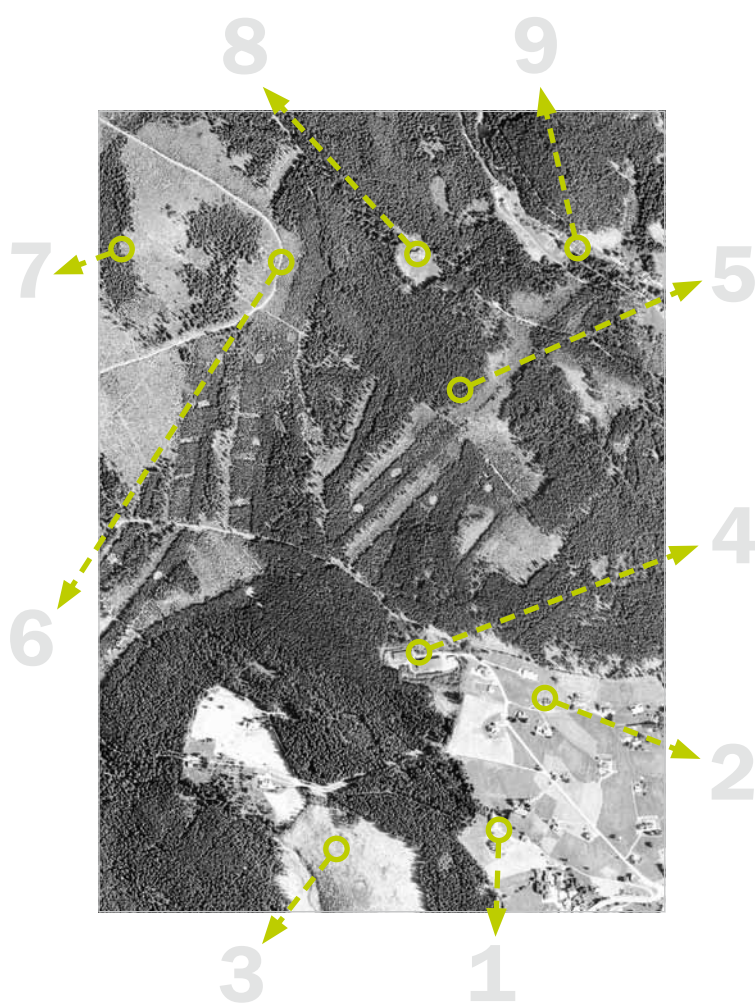
Z centra Pece pod Sněžkou (1) k severu do Obřího dolu vede Bukové údolí (2). Nad ním se zvedají svahy hustě porostlé 90letým smrkovým lesem. Luční enkláva uprostřed lesů je Karlův Vrch (3). Jako účtenka z restaurace působí rozčleňovací linie (4) v mladých porostech, vzniklých po rozsáhlých imisních těžbách na svazích pod Růžohorkami (5). Dnes zde roste 30letý les. Při levém okraji stojí bývalá spodní stanice lanové dráhy na Sněžku (6). Od ní stoupá Růžovým dolem průsek lanovky (7).

Smrčina

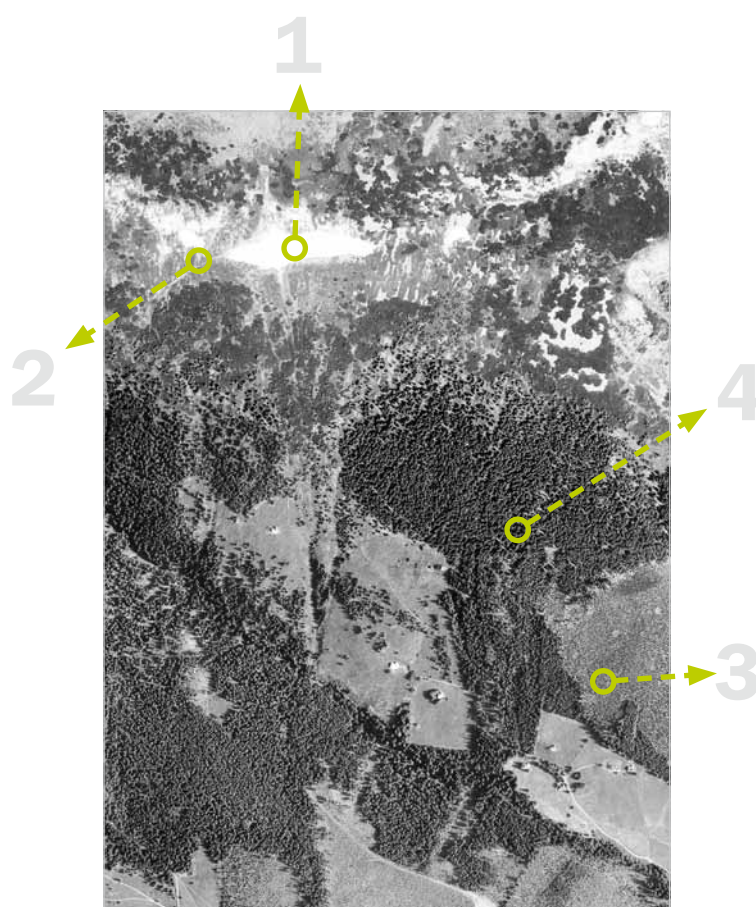
Zprava přicházejí do snímku pecké enklávy Malá (1) a Velká Pláň (2). Nejnápadnější částí je ale holina (3) na Skalce nad Zeleným dolem po větrné kalamitě v červnu 2011. Od Úpravny vody (4) stoupá silnice k Výrovce. Nad ní se zvedají svahy Smrčiny (5), kterou ve vrcholové části pokrývají 150leté porosty. Světlý oblouk cesty (6) při levém okraji je svážnice BAM vedoucí kolem Lesní hory (7). Pod BAMem jsou Milíře (8) a nakonec údolí Úpy s viditelnými kamennými stupni (9) v jejím korytě.

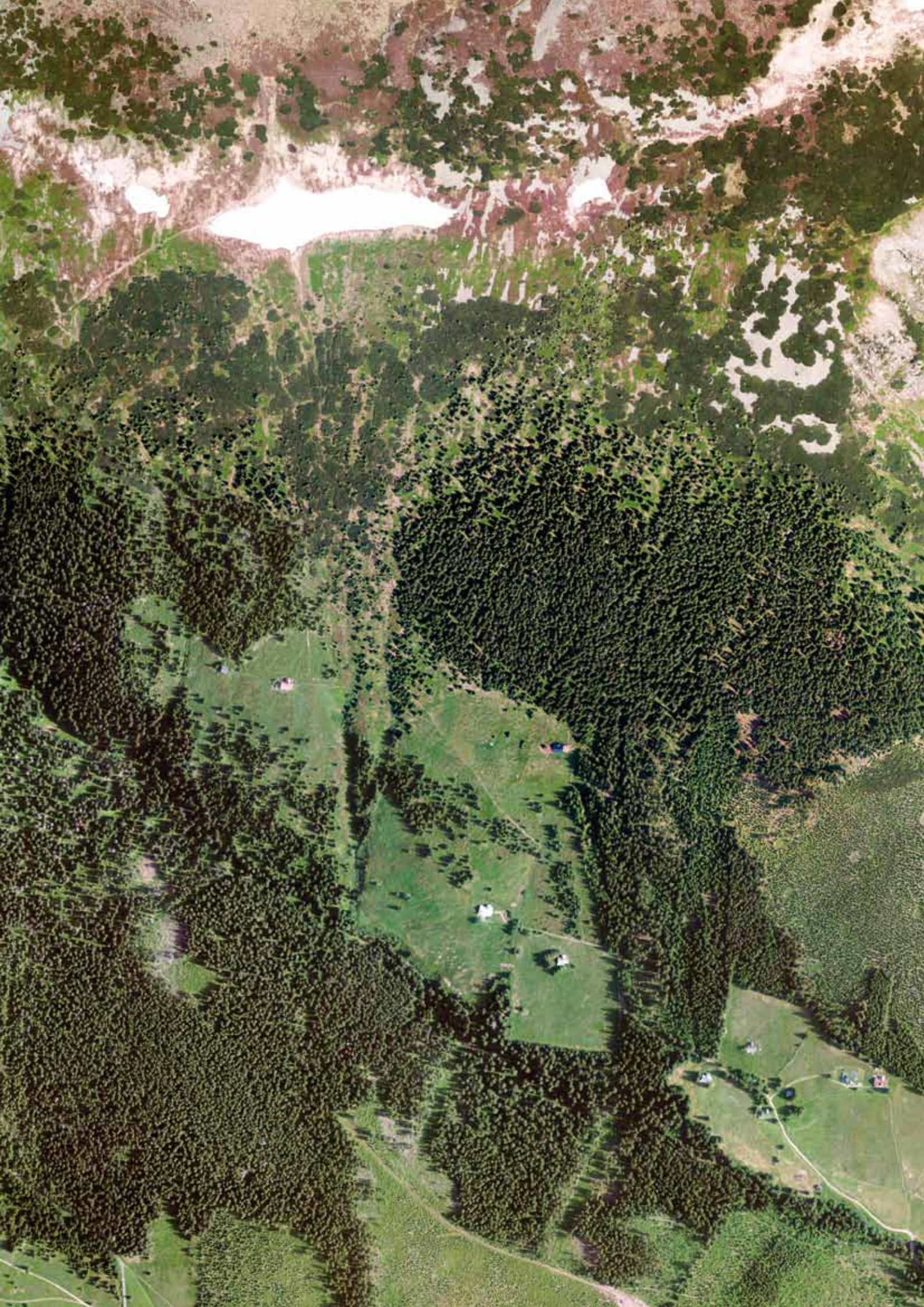

Modrý důl

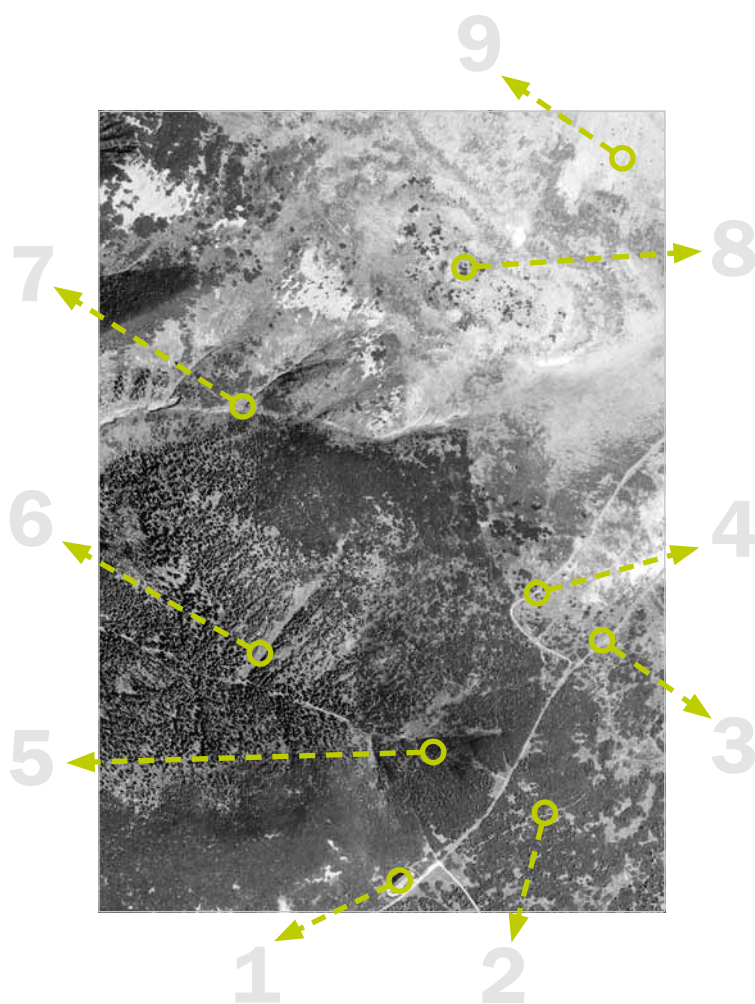
„Dokud neroztaje sněh na Mapě republiky, do Krkonoš nepřijde léto,“ říkají místní horáci. Toto sněhové pole (1) na jižním svahu Studniční hory je na snímku vidět ve své skoro dokonalé podobě prvorepublikového Československa. Také je ale vidět již desítky let zavřená turistická cesta (2) vedoucí po jejím okraji. Jasný důkaz, že jakýkoli lidský zásah zůstane v citlivé arкто-alpínské tundře viditelný velmi dlouho. Za povšimnutí také stojí následek imisní kalamity – mlazina (3) nad boudou Na Výsluní – hraničící se 150letou horskou smrččinou (4).

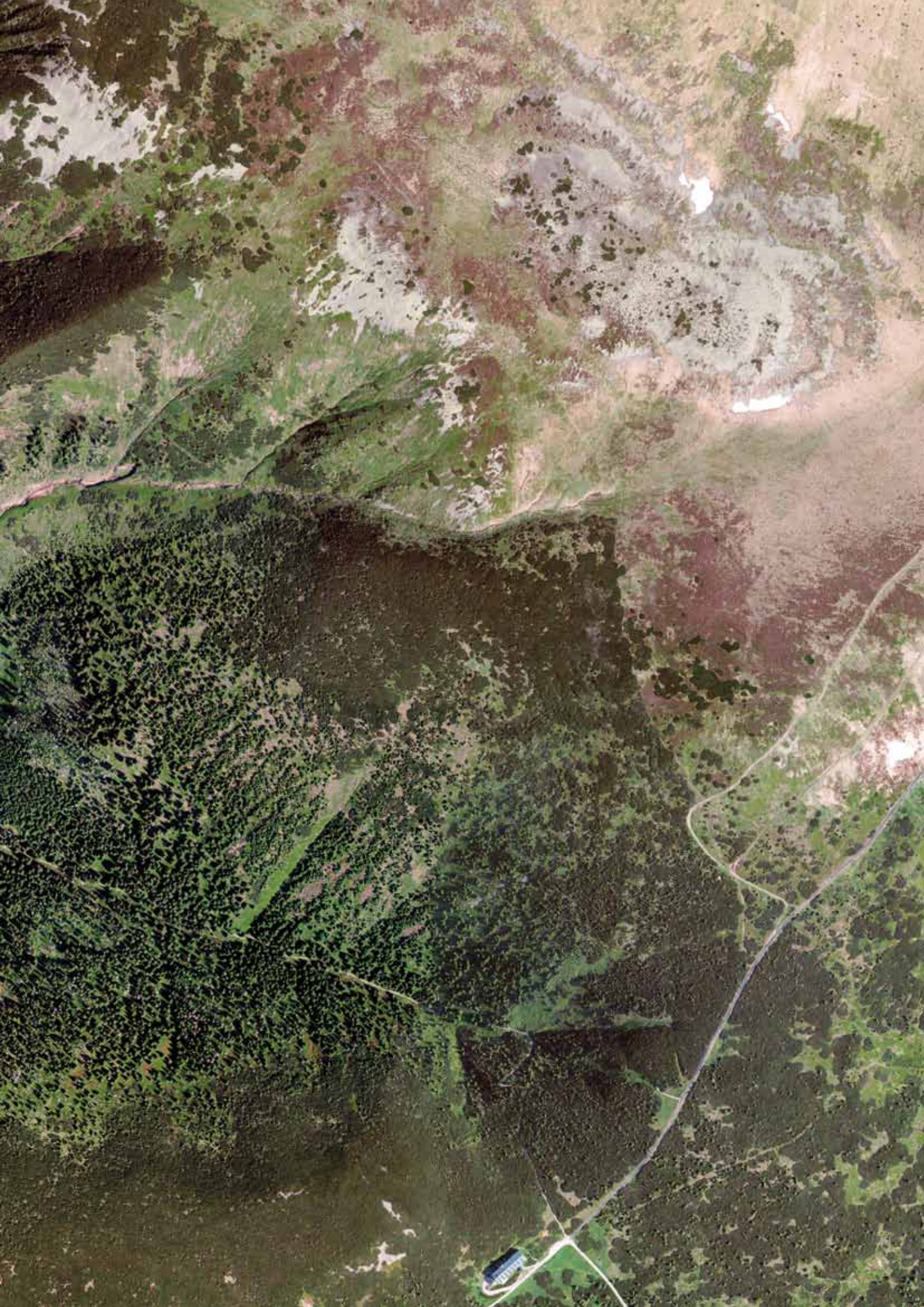

Luční hora

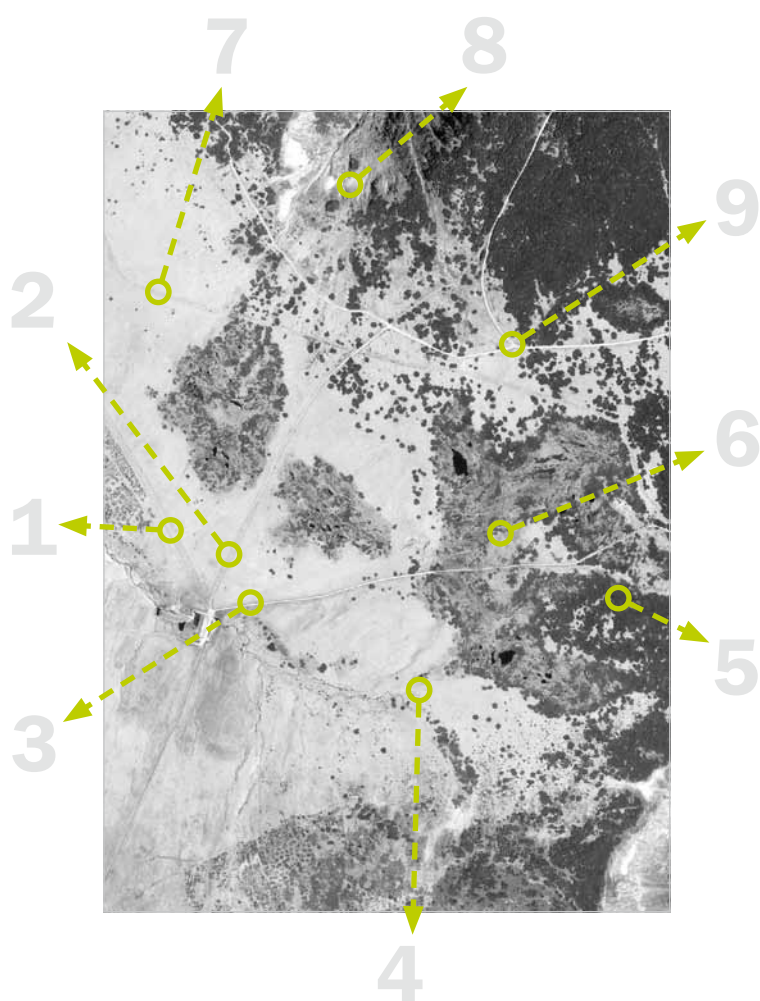
Jedinou stavbou na snímku je při jeho spodním okraji chata Výrovka (1). Od ní odchází zimní tyčová cesta (2) do Modrého dolu, Slezská cesta (3) na Luční boudu a z ní se odděluje Koňská cesta (4). Hustým klečovým porostem sbíhá pěšina do Dlouhého dolu, aby zkřížila Dolský (5) a Brusinkový žlab (6). Severněji vidíme Pramenný důl (7) s Pramenným potokem a vodopádem. Nejsvětlejší partie jsou kamenná moře na Luční hoře (8) a smilkové louky (9) na jejích svazích. Nádherně jsou vidět kryoplanační terasy oválného tvaru kolem vrcholu.

Úpské rašeliniště

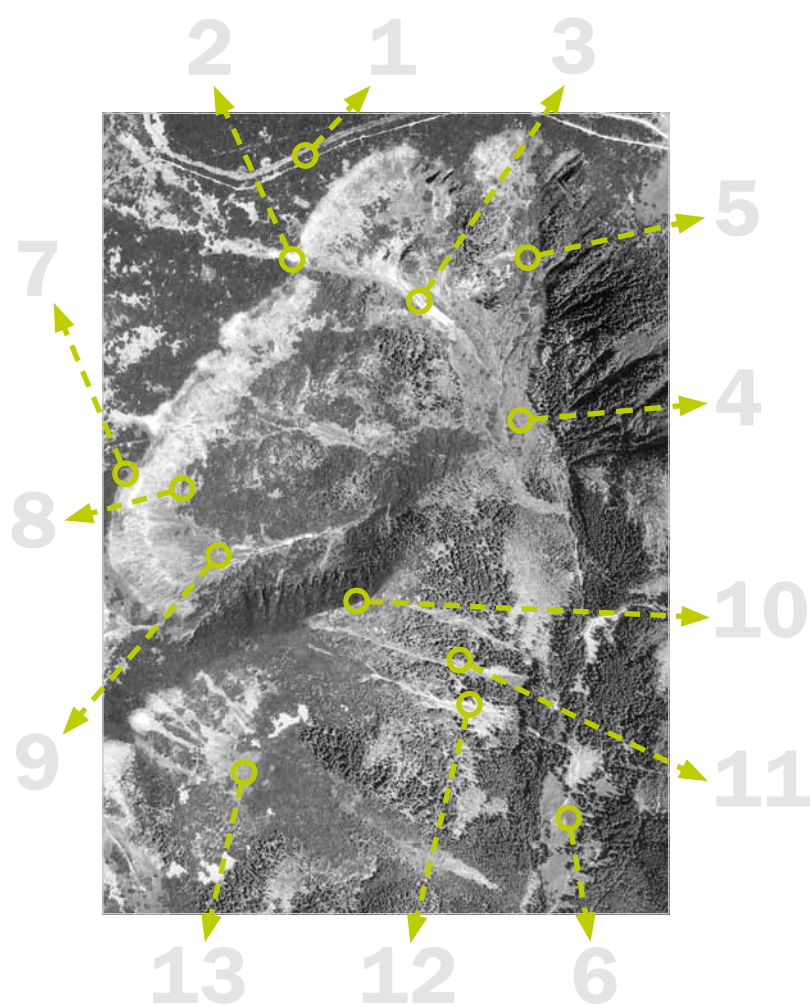
Jako hroty vidlí se rozbíhají cesty od Luční boudy – k severozápadu zimní tyčovaná cesta (1) na Stříbrné návrší, k severu Jantarová cesta (2) a k východu do Obřího sedla Schustlerova cesta (3). Ve žlutých smilkových loukách na východ od boudy pramení Bílé Labe (4). Při pravém okraji snímku v klečových porostech pramení Úpa (5). Úpské rašeliniště (6) charakterizují temná oka rašelinných jezírek. Viditelný je polský hraniční průsek (7). U horního okraje nad cestou Česko-polského přátelství se otevírá chřtán kotle Małego Stawu (8). Od Spálené celnice (9) klesá cesta k severu k boudě Strzecha Akademicka.

Úpská jáma

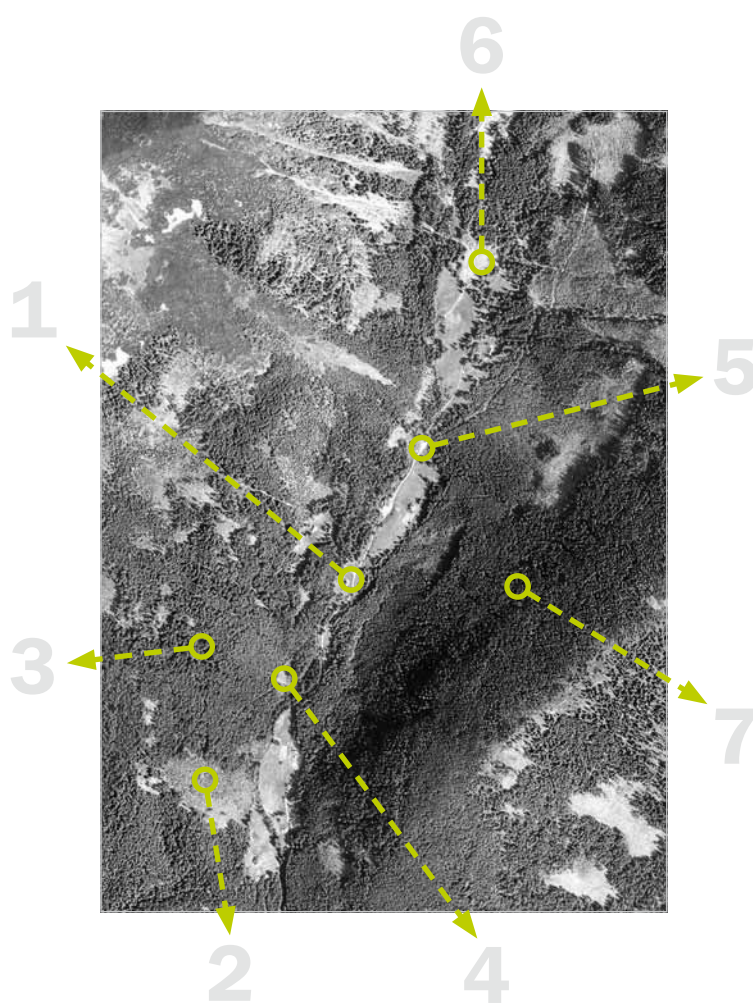
Světlá linka při horním okraji je cesta (1) z Luční boudy přes Úpské rašeliniště ke Sněžce. Na rašeliništi pramení Úpa, která z Úpské hrany (2) padá Horním Úpským vodopádem skrz Úpskou rokli (3) do Úpské jámy (4). Jejím levobřežním přítokem je Úpička (5). Společně se vydávají Obřím dolem (6) k Peci pod Sněžkou. Při levém okraji na hraně karu je Studniční stěna (7) a pod ní Krakonošova zahrádka (8) a Lavinový žlab (9). Ještě jižněji je Čertův hřebínek (10), Čertova rokle (11) a Čertova zahrádka (12). Ve spodní části snímku je Malá Studniční jáma (13).

Obří důl

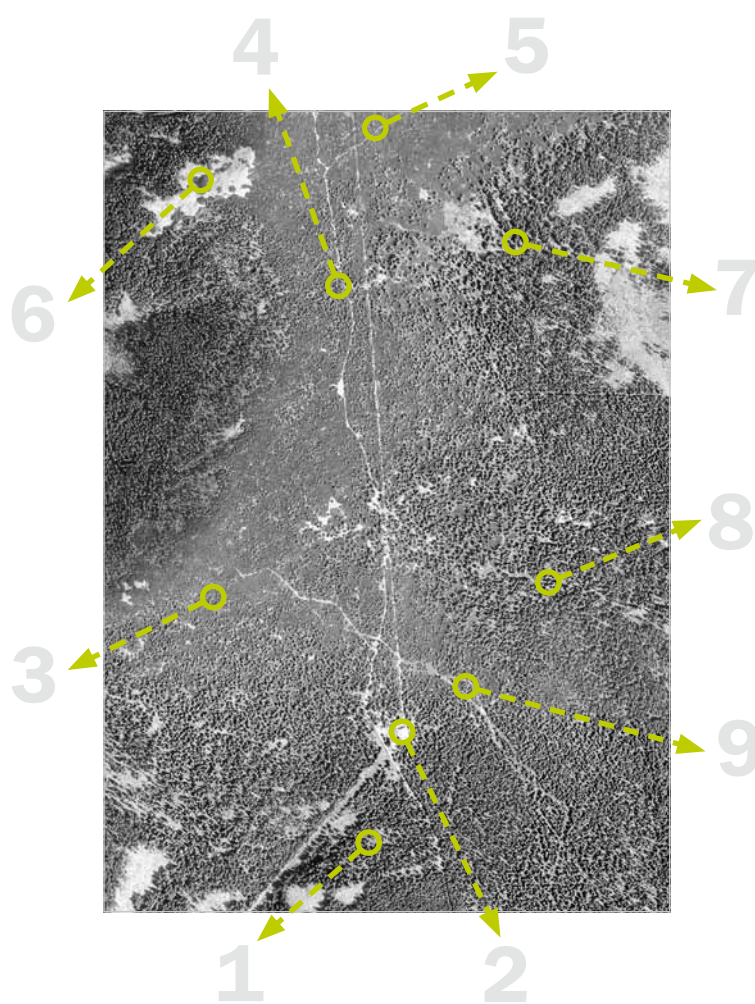
Celým snímekem se táhne Obří důl (1) s řekou Úpou. Paseka (2) při spodním levém okraji s 20letým lesem je důsledkem vichřice. Pod Studniční jámou (3) roste 140letý les. Vidět je i lesní rašelinště (4), kde se vyskytuje vzácná masožravá rosnatka okrouhlolistá. Za Kapličkou (5) v Obřím dole jsou vidět haldy (6) – pozůstatek hornické činnosti v masivu Sněžky. Svahy Růžové hory (7) pokrývá až 140letá horská smrčina.

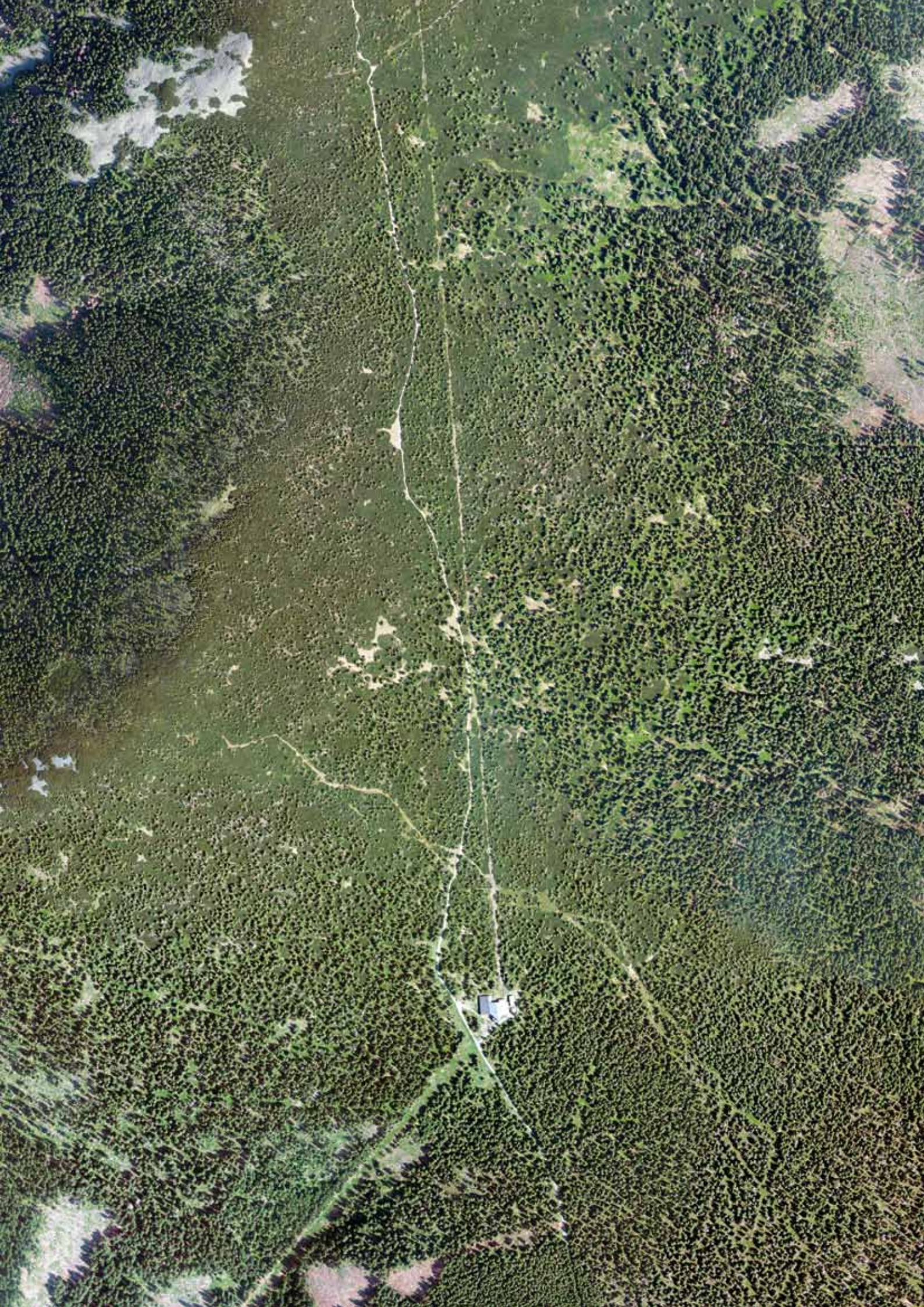

Růžová hora

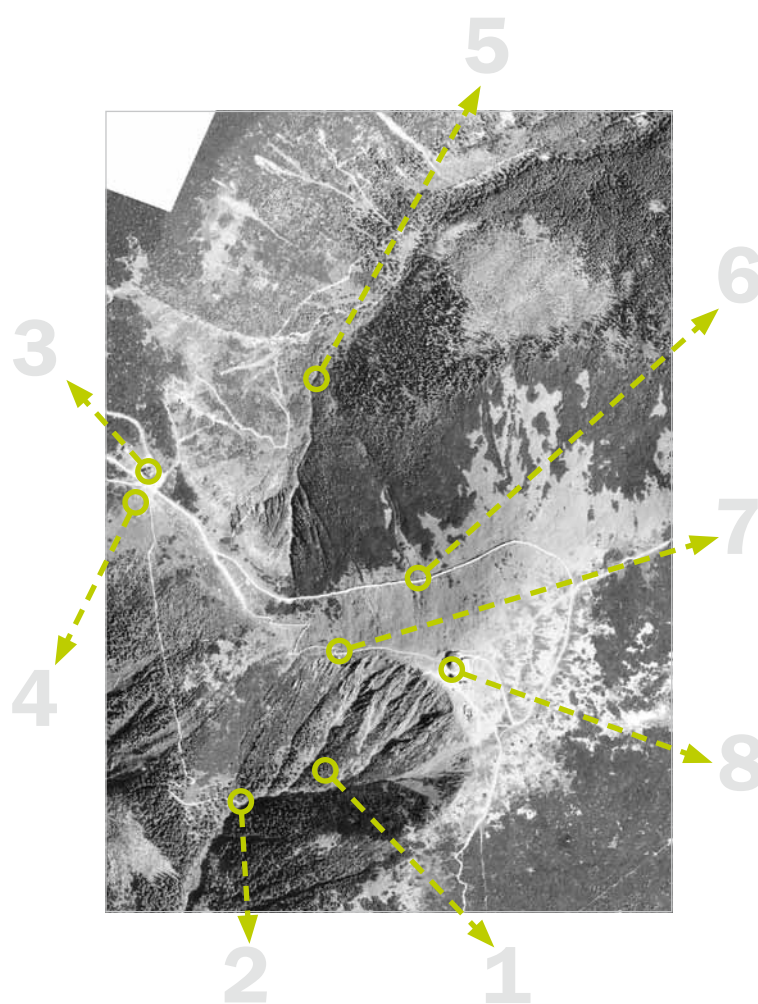
Lanová dráha na Sněžku téměř pólí celý snímek. Přichází od spodu zleva z Pece pod Sněžkou skrz 180 let starou původní horskou smrčtinu (1) a přes mezistanici (2) na Růžové hoře (3) vede nad horní hranicí lesa klečovými porosty k severu na Sněžku. Turistická cesta vede souběžně s ní. Nad Růžohorským sedlem (4) z ní k Jelence odbočuje Traverz (5). Nalevo pod rozcestím je vidět v souvislém porostu kosodřeviny kamenné moře (6). Z hřebene k východu teče Koulový (7) a Křížový potok (8). Nápadné kosočtverce nad mezistanicí lanovky jsou střelecké průseky (9).

Sněžka

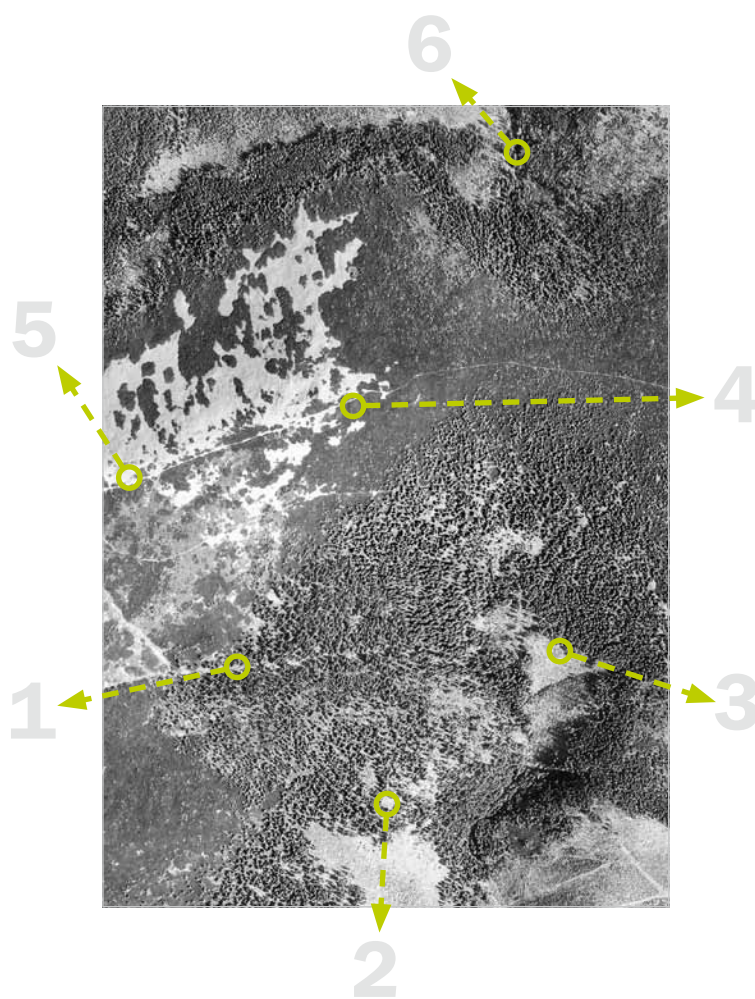
Skalnaté srázy na jihozápadním úbočí Sněžky jsou známé jako Krakonošova rukavice (1). Z nadhledu je evidentní proč. V místech, kde Kavinova cesta kříží Rudný potok, stojí vodárna „Trkač“ (2). U levého okraje je v Obřím sedle Slezský dům (3) a vyhlídková plošina na místě bývalé Obří boudy (4). Cesta vinoucí se k severu klesá kotlem Lomniczky (5) do Karpacze. Ze sedla stoupají na Sněžku Jubilejní cesta (6) a řetězová cesta (7). Vrcholu (8) dominuje Obserwatorium Meteorologiczne, Kaple svatého Vavřince, Nová poštovna a horní stanice lanové dráhy.

Obří hřeben

Do jihovýchodního svahu Sněžky se zařezává Jelení potok (1), který protéká přirozeně se rozpadajícími horskými smrčtinami. Ve spodní části obrázku jsou vidět kůrovcová oka i další následky orkánu Kyrill na Prostřední hoře (2) a ve Slunečném údolí (3). Snímek téměř půlí turistická cesta Česko-polského přátelství (4), která vede po Obřím hřebeni. V jejím okolí jsou původní, téměř 200 let staré porosty kleče a jedna z nejvýznamnějších lokalit kamenné tundry v Krkonoších s jedinečnými kamennými polygony (5). Do údolí Lomničky (Dolina Łomniczki) stéká potok Czerniawka (6).

Jelení důl

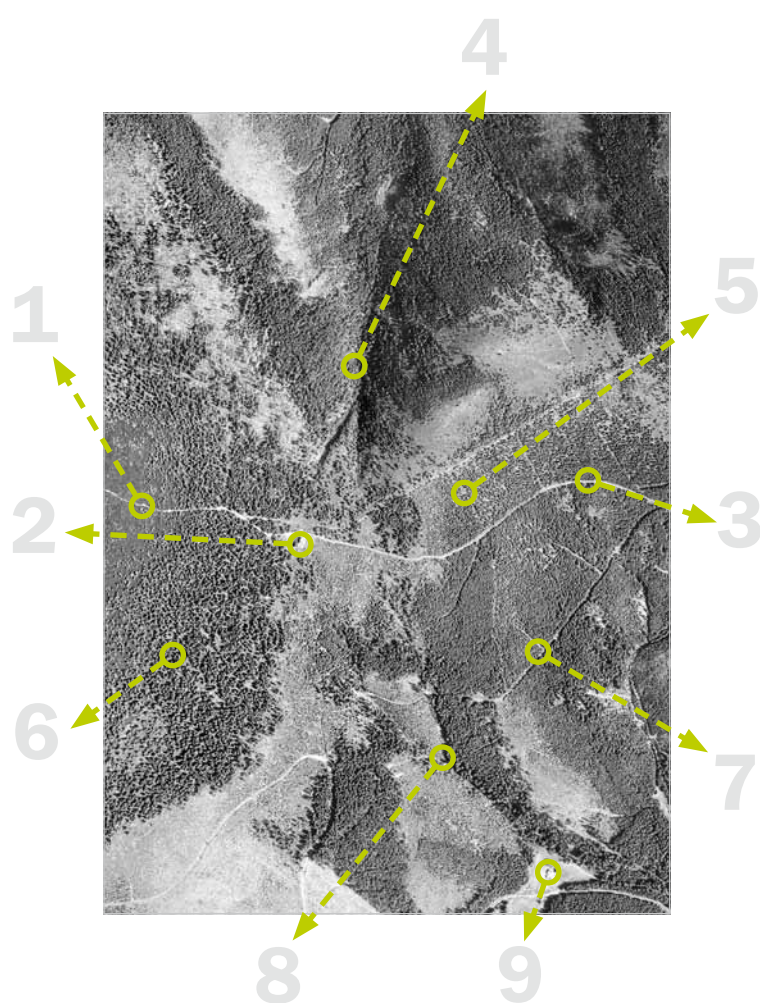
Cesta Jelením dolem (1) proti Jelenímu potoku vede do Lvího dolu a na Vasovu louku (2), odkud se stáčí k východu, aby pokračovala na Šímovy Chalupy. Křížový potok přitéká Slunným dolem (3) až 160letým lesem z levé strany snímku. Ve střední části snímku je nedokonalý ledovcový kar, odborně karoid, zvaný Vasova jáma (4). V místě, kde se cesta stáčí k východu, se stékají Koulová strouha (5) a Jelení potok (6). Horní i údolní cestu spojuje Chodník biskupa Doubravy (7). Světlé mlaziny mají 20 let (8).

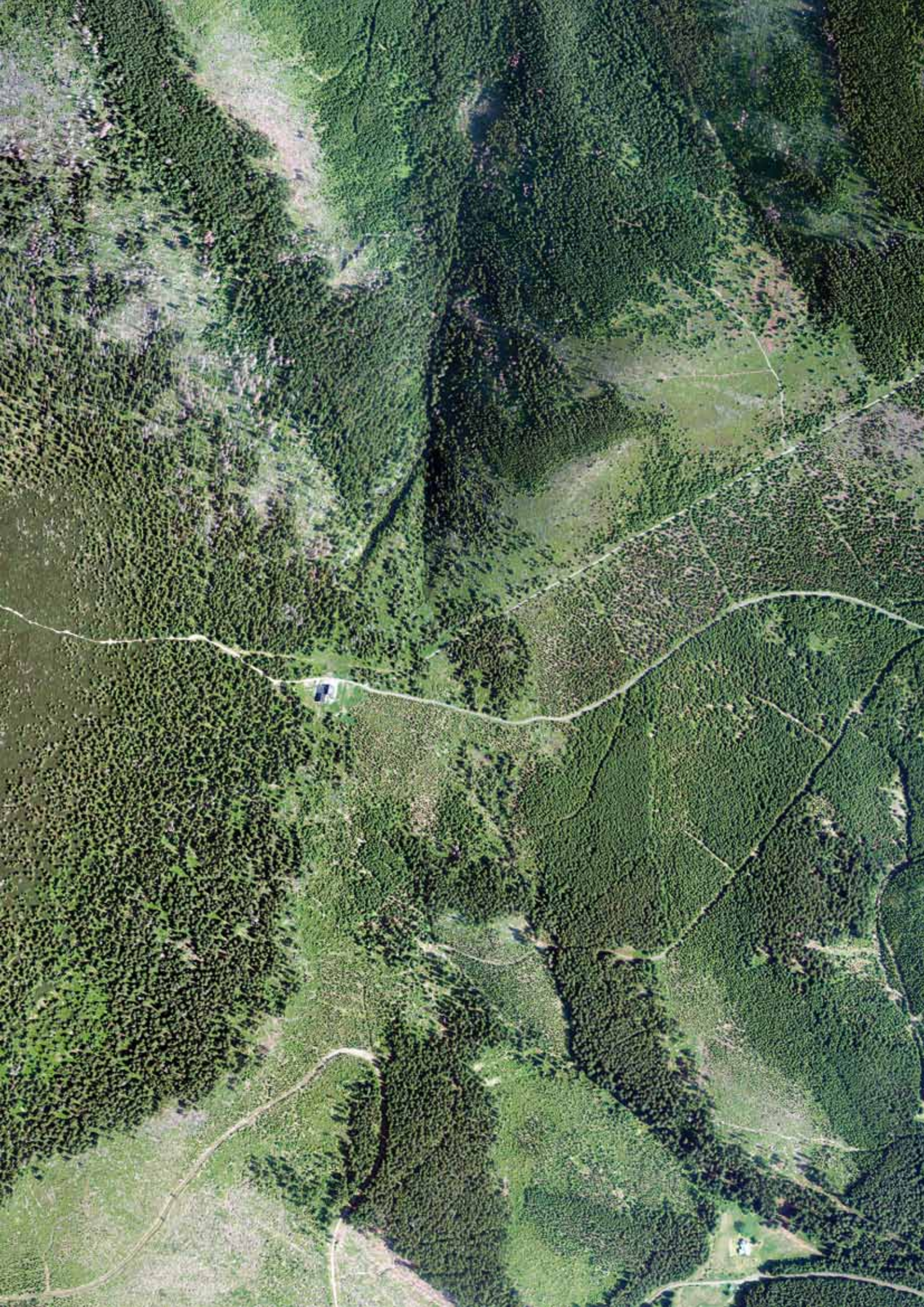

Jelenka

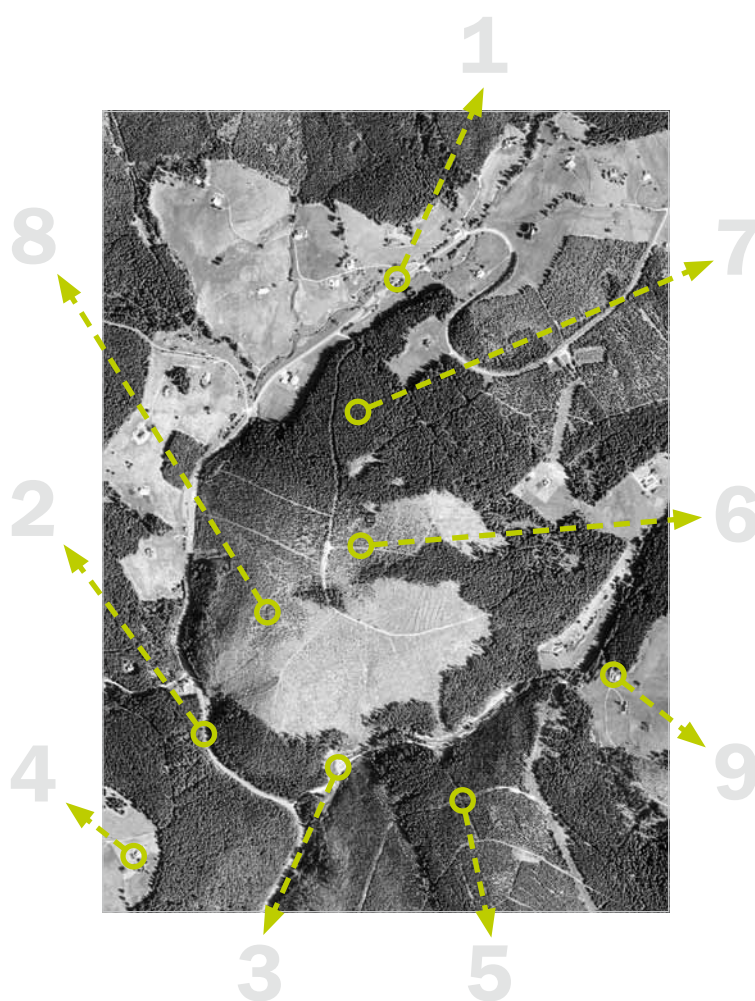
Snímek přesně v polovině dělí cesta Česko-polského přátelství (1), ze které u boudy Jelenka (2) k jihu vede silnice (3) na Horní Malou Úpu. Na polské straně pod hraničním hřebenem pramení Plóknica (4), aby níže vytvořila Soví dolinu. Mladý les u státní hranice je 40–50letý (5). Pod Jelenkou lze ale najít původní 170 let staré horské smrčiny (6). Od Jeleního dolu sem vede Chodník biskupa Doubravy (7). Ten křížuje Dobytčí potok (8), který teče na Žacléřské Boudy (9).

Vřesový vrch (Haida)

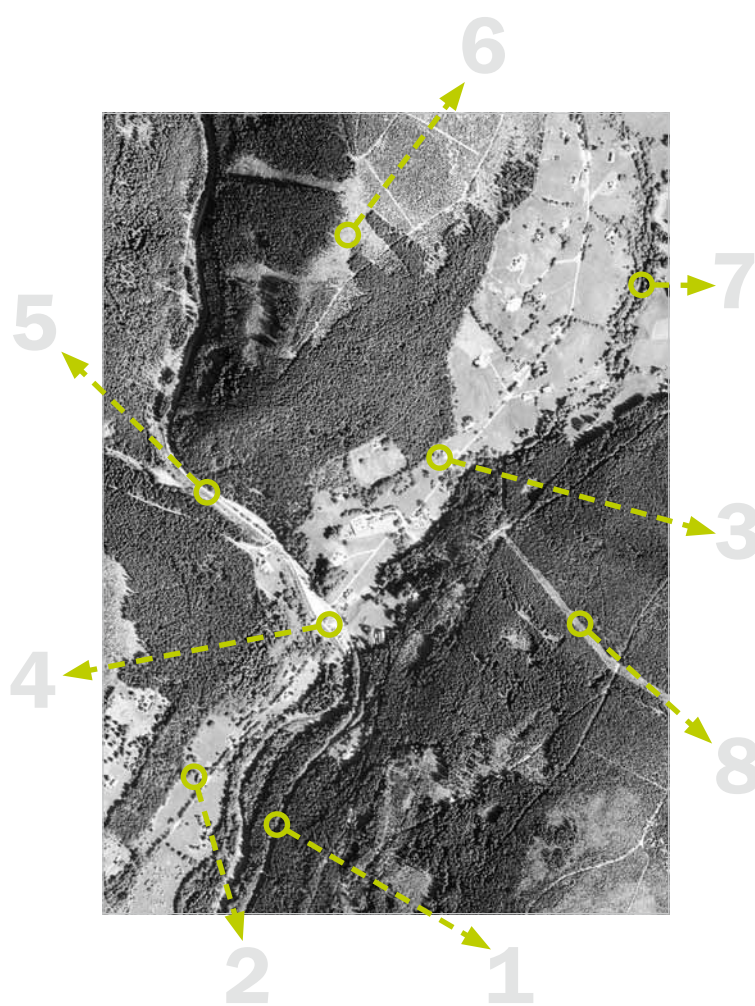
Vidíme silnici serpentinující (1) na Horní Malou Úpu. Zleva nad soutokem Sovího potoka (2) a Malé Úpy (3) vykukuje enkláva Niklův Vrch (4). Od spodního okraje přicházejí souběžné svážnice (5) na Kraví hoře. Středem snímku je Vřesový vrch či Haida (6), na jehož svazích vyvěrá vysoce radioaktivní pramen sv. Vojtěcha. Na jeho svazích roste převážně smrkový les různého stáří. Nejtmavší porosty jsou 90leté (7) a naopak na světlých plochách roste 20letá mlazina (8). Při pravém okraji nad údolím Malé Úpy jsou Rottrovy Domky (9).

Spálený mlýn

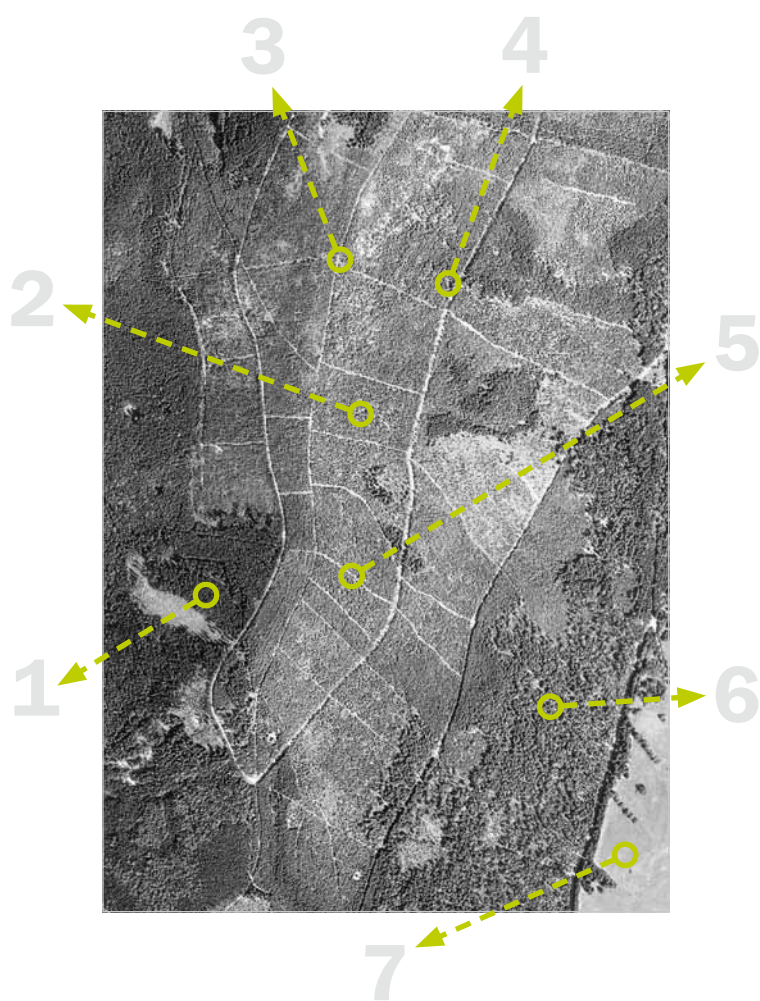
Silnice (1) z Temného Dolu na Horní Malou Úpu dělí úhlopříčně bezlesé plochy na spodní Lato-vo údolí (2) a k severu vedoucí Dolní Malou Úpu (3). Zlomem je křižovatka u Spáleného mlýna (4). U levého okraje vidíme soutok Jeleního potoka a Malé Úpy (5). Na Kraví hoře (6) přecházejí 150leté smrčiny do 20–30letých mlazin. Dolní Malou Úpou ke Spálenému mlýnu teče Kraví potok (7). Od jihovýchodu z Dlouhého hřebene na Malou Úpu vede elektrické vedení (8).

Dlouhý hřeben

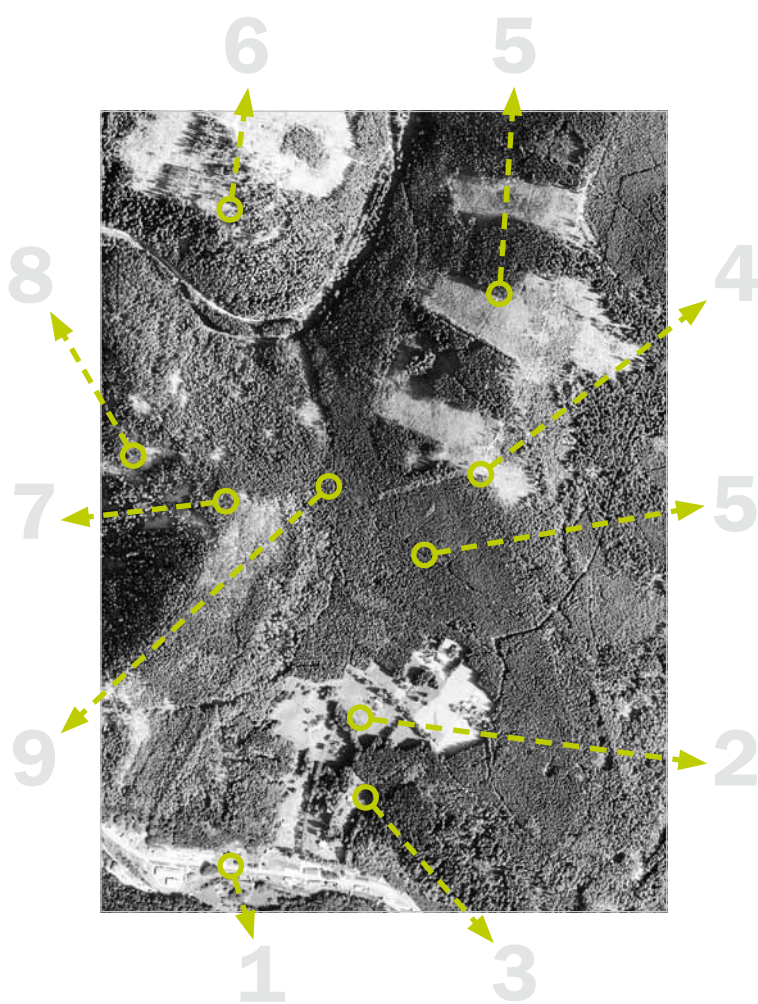
Jizvy na dlouhém hřebeni jsou připomínkou imisně-ekologické katastrofy v 80. letech minulého století. Už jen fragmenty 140letých smrčín (1) pamatují dávné doby. Většina lesa na hřebeni (2) není starší 30 let. Pěšina vede přímo po Dlouhém hřebeni (3) a vrstevnicová cesta (4) kolem něj. Řada linií (5) příčných k hřebeni jsou rozčleňovací průřezy v souvislých mladých porostech. U pravého dolního rohu střídají 90letý les (6) dolnolysečinské louky (7).

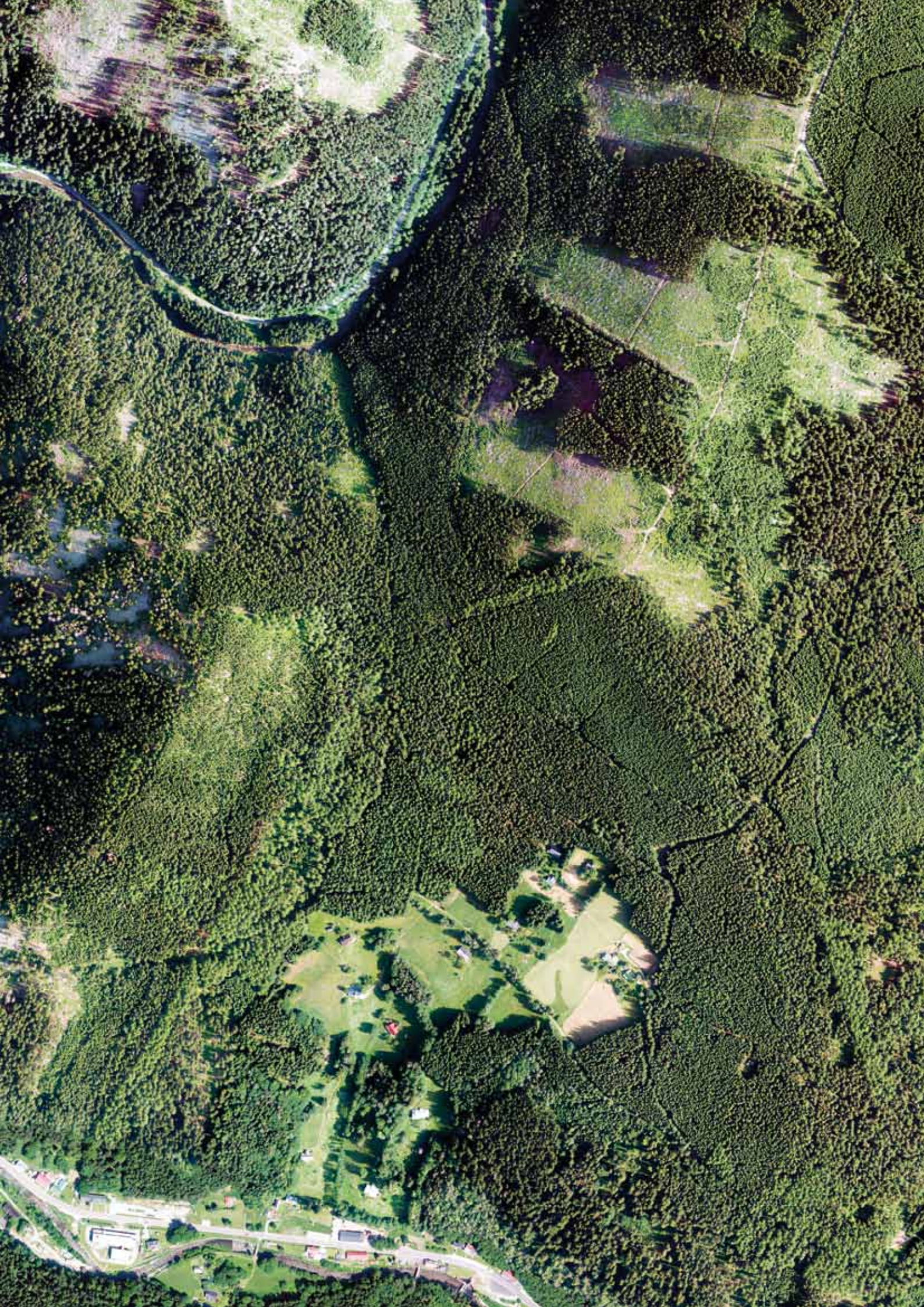

Stará Hora

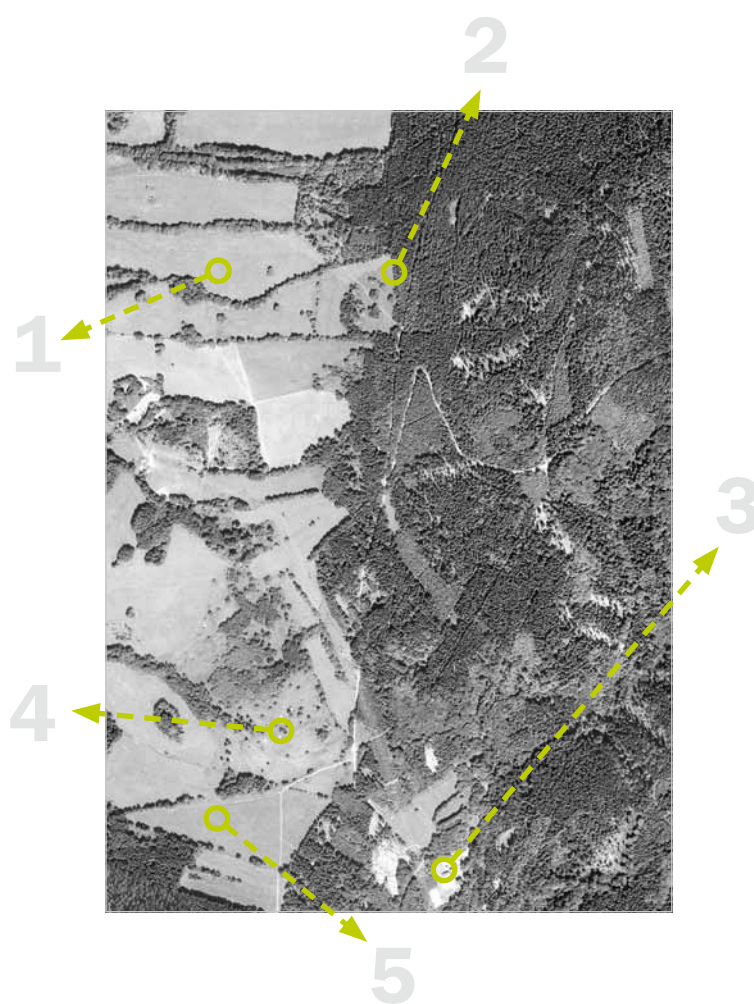
Nad Temným Dolem (1), kterým protéká řeka Úpa, se zvedá enkláva Stará Hora (2). Ve stínu lesa lze tušit střechu kaple svaté Anny (3), ke které vede zajímavá křížová cesta. Kolem Staré hory (4) se táhne až ke Spálenému mlýnu Emina cesta (5). Nad zákrutem říčky Malé Úpy k severu stoupají svahy Červeného vrchu (6). Naopak na jih od ní vidíme Špičák (7). Šedé plochy (8) jsou přirozená bezlesí na sutích. Dobře je vidět i sedlo (9) mezi Starou horou a Špičákem.

Slunečná stráž

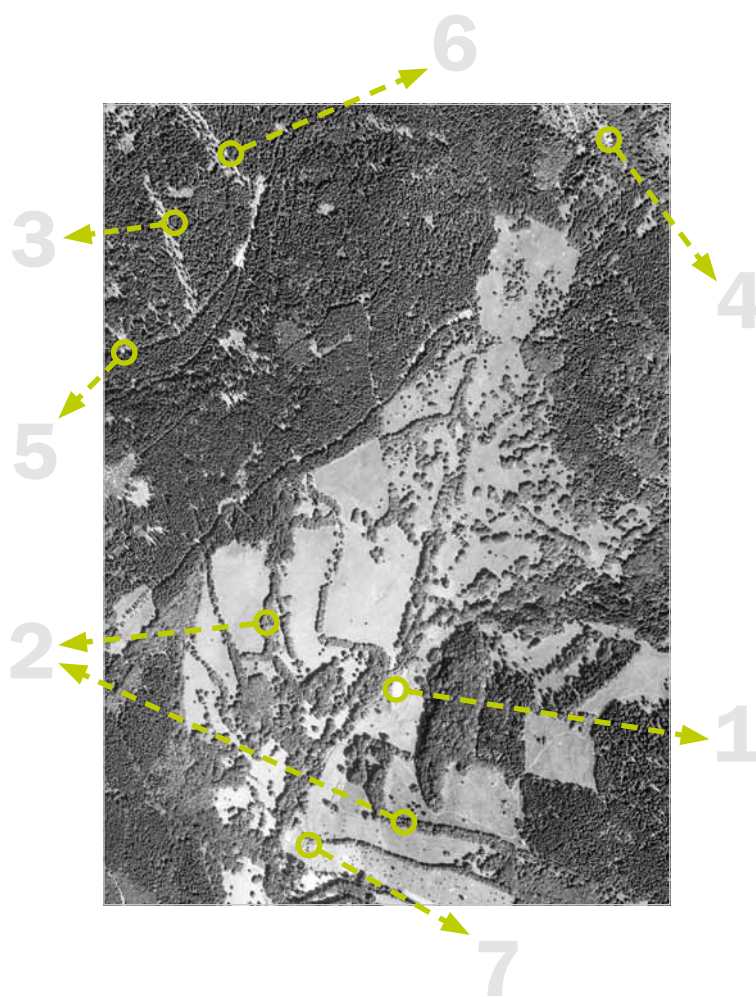
Nad Dolním Maršovem se zvedají louky s remízky (1), které na hraně Mánkovy cesty (2) přecházejí v souvislý les. U spodního okraje je vidět poslední dům osady Antonínův Důl (dříve správněji Antonínův Údol či Údolí) – Hotel pod pralesem (3). Slatinné louky přírodní památky Slunečná stráž(4), významné botanické lokality a zároveň plochy pro záchranné transfery, můžeme v celé její shlédnout avě při pohledu ze vzduchu. Historická Růženina cesta (5), vedoucí ze Svobody nad Úpou na Rýchory, je pojmenovaná na počest paní Rosy, druhé choti továrníka a mecenáše Prospera Pietteho.

Sklenářovice

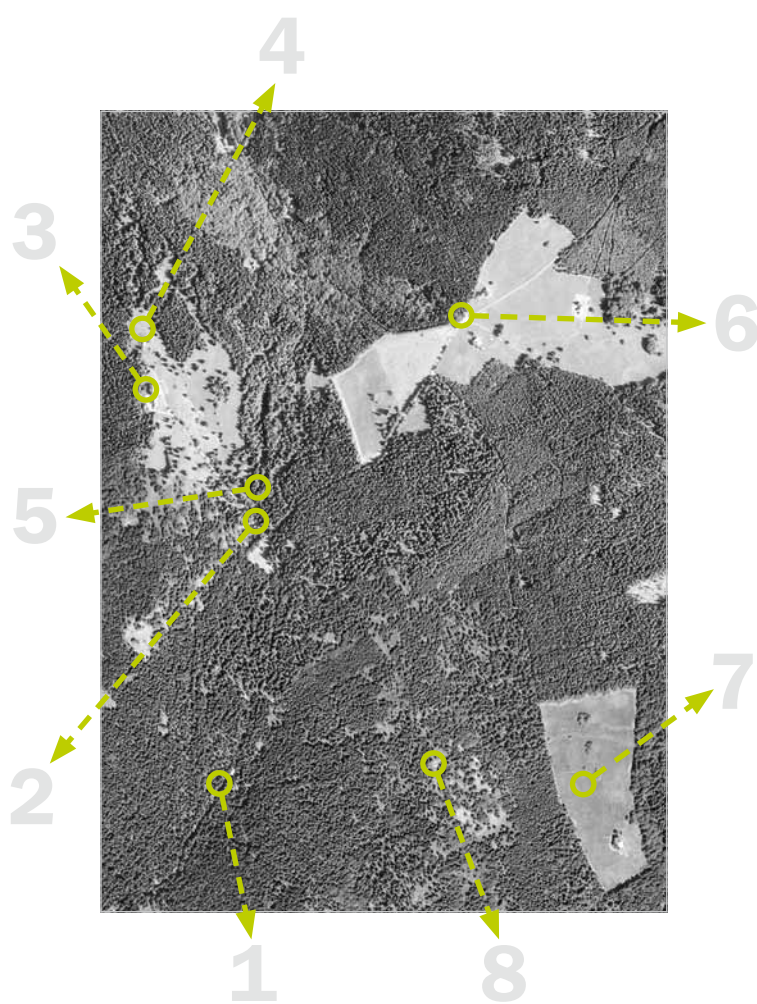
Prosperující vesnice ve Sklenářovickém údolí zanikla odsunem německého obyvatelstva po 2. sv. válce a odstřelem staveb roku 1959. Přírodovědecky cenné území bylo r. 2009 vyhlášené za přírodní památku Sklenářovické údolí. Oči diváka upoutají v řady vyrovnané bělavé balíky senáže (1) a od nich se vinoucí liniová zeleň, prozrazující zaniklé cesty a meze (2). V horní části jsou vidět clonné seče (3) ve 100letém lesním porostu. V pravém horním rohu je Sokolka (4) – bývalá terénní stanice, která sloužila odchovu tetřevů, při Vojenské cestě (5) stojí lovecká chata Pašovka (6), zcela dole malá farma a huť (7) s jediným obyvatelem údolí.

Rýchory

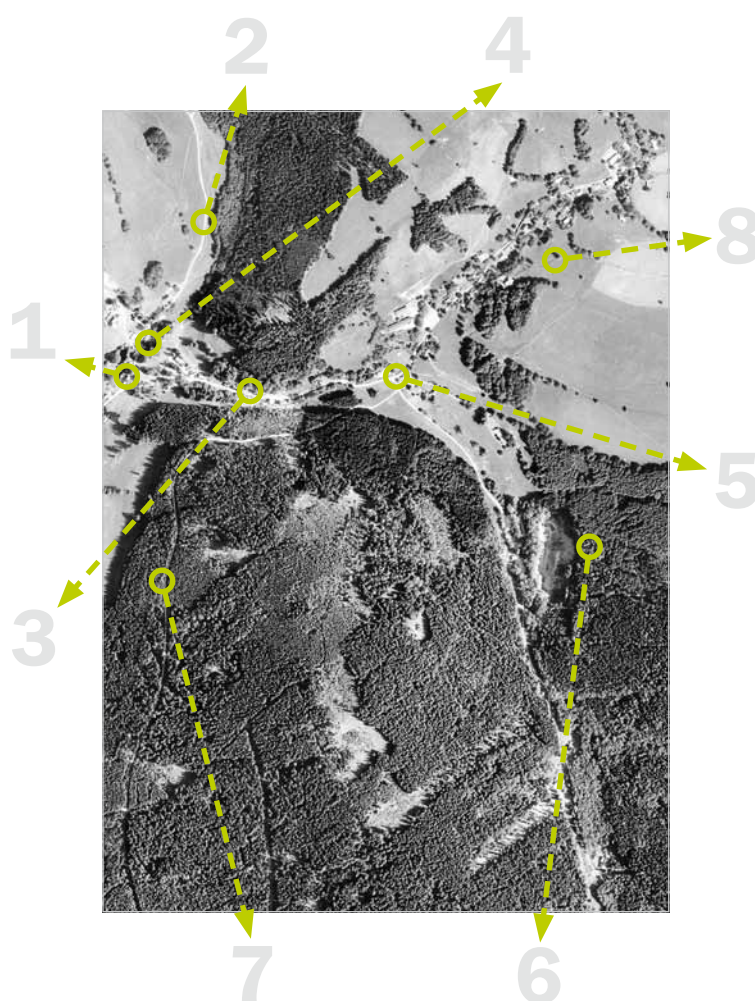
Na Rýchory vede od jihu Vojenská cesta (1) až 170letými horskými smrčninami. Od rozcestí Kutná (2) to už není daleko k Rýchorské boudě (3) a k vyhlídkové plošině na místě bývalé Maxovy boudy (4), kde je plánována výstavba rozhledny. Severně od Kutné se v 70letém lese skrývají staré vápencové lomy (5). Středem enklávy Rýchory je křižovatka u Rýchorského kříže (6). Odtud vede cesta lesem na Sněžné Domky (7) pod Dvorským lesem. Bizarní bučiny Dvorského lesa (8) vznikly v důsledku drsného klimatu a dřívější pastvy dobytka ve zdejších lesích.

Dolní Albeřice

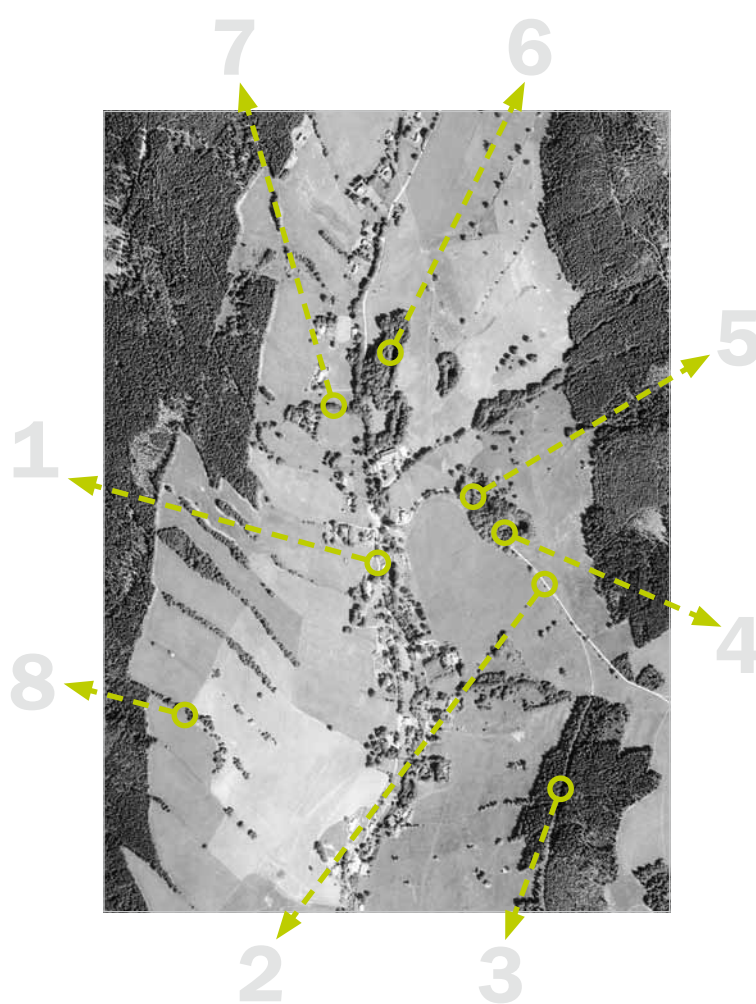
Silnice z Horního Maršova vede do Lysečin a Albeřic. Nad křižovatkou (1) v Dolních Lysečínách se v soutokovém klínu Lysečinského (2) a Albeřického potoka (3) tyčí vápencová skalní věž Lysečinská skalní jehla (4). Silnička dál pokračuje k severovýchodu, aby se od ní v Dolních Albeřicích (5) oddělila cesta do Suchého dolu. V něm je v 70letém lese zahlouben dosud provozovaný lom (6) na krystalický vápenec. Do Dolních Albeřic také od jihu přichází souvislým lesem Mánkova cesta (7). Při pravém horním okraji snímku jsou dolnoalbeřické louky a pastviny (8).

Horní Albeřice

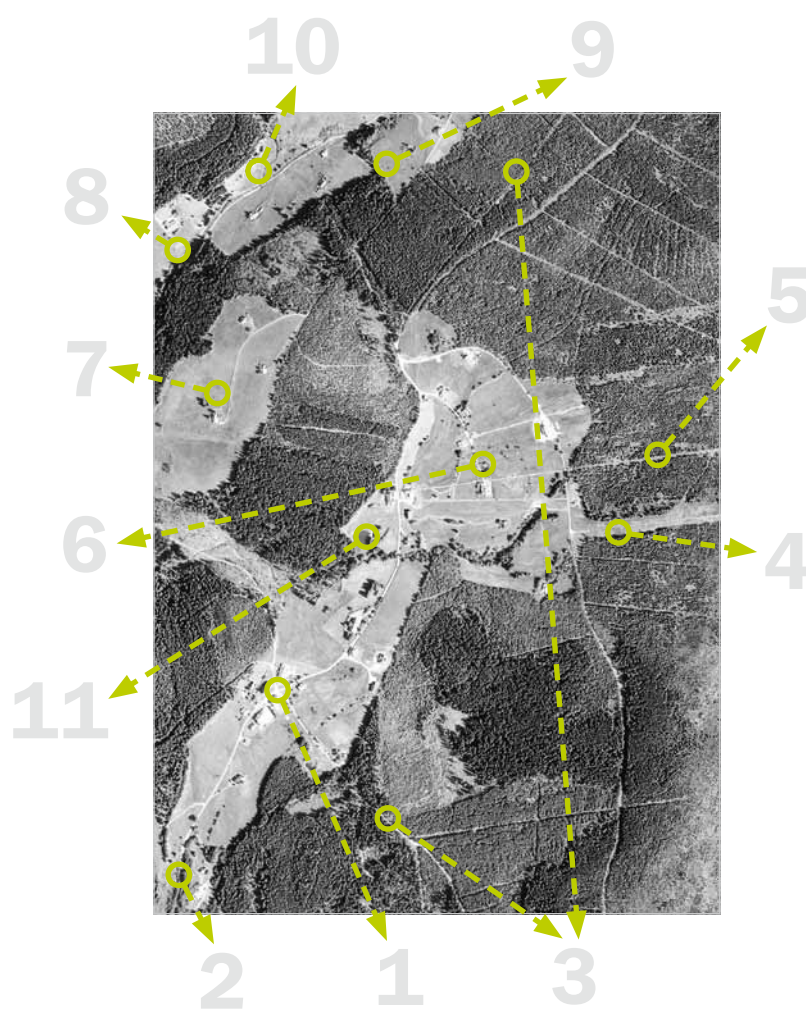
Po obou svazích albeřického údolí se doširoka táhnou louky. Od Staré celnice (1) vede k česko-polské hranici Stará celní cesta (2), ze které k jihu odbočuje Suchá cesta (3) do Suchého dolu. V zelených ostrůvcích na loukách se skrývají opuštěné vápencové lomy – Celní (4), Krakonošův (5), Bischofův (6) a další. V Bischofově lomu byl objeven vchod do nejdelší krkonošské jeskyně – Albeřické. U tohoto lomu byla nedávno rekonstruována vápenická pec s historickou expozicí. Naproti ní je Hrochova louka (7), botanická lokalita, kterou na jaře zaplavují květy šafránu bělokvětého. V zeleni se ukrývají nejen lomy, ale také Raisova kaple (8).

Malá Úpa – U Kostela

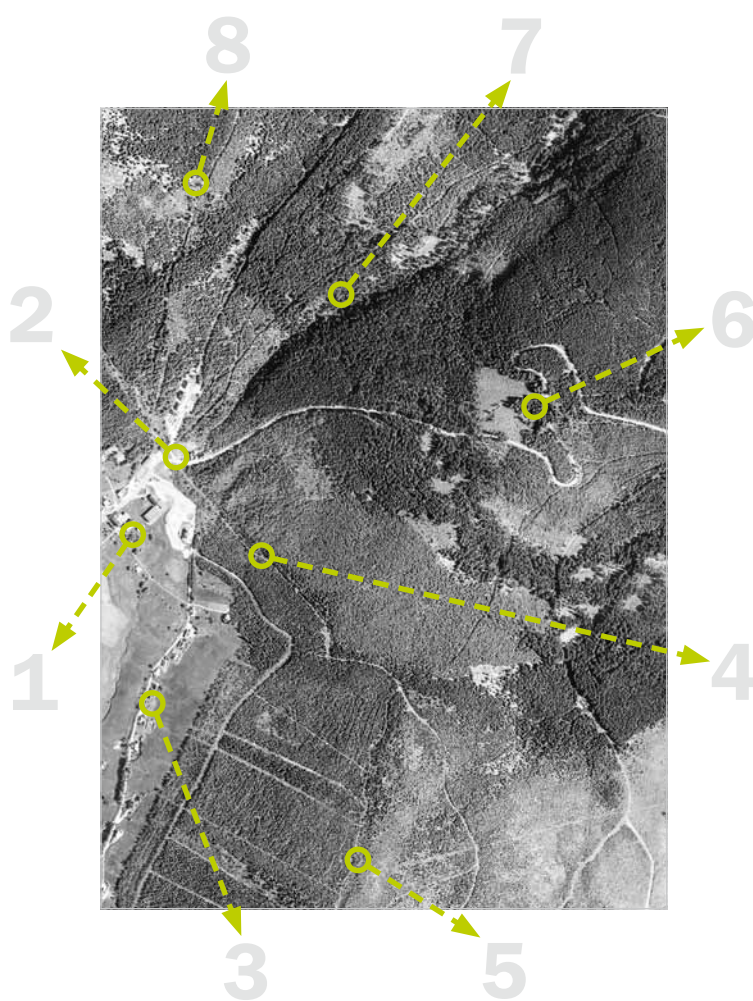
Jako kříž vypadá rozcestí (1) u kostela svatého Petra a Pavla na Malé Úpě. K jihozápadu vede cesta do Dolní Malé Úpy (2) a ke Spálenému Mlýnu a k jihovýchodu a severu Cesta bratří Čapků (3), vedoucí z Trutnova (resp. Úpice) na Pomezní Boudy. Nápadná je sjezdová trať (4) a průsek lanovky (5) v 20leté mlazině na svahu Pomezního hřebene nad Rennerovými Boudami (6). Dalšími místními částmi jsou Rotterovy Boudy (7), Eliščino Údolí (8) a Černá Voda (9). Dobře je vidět soutok (10) Malé Úpy s levobřežním přítokem, potokem Černou vodou. Téměř uprostřed se pak modrá plocha nádrže (11) s vodou pro zasněžování lyžařského areálu.

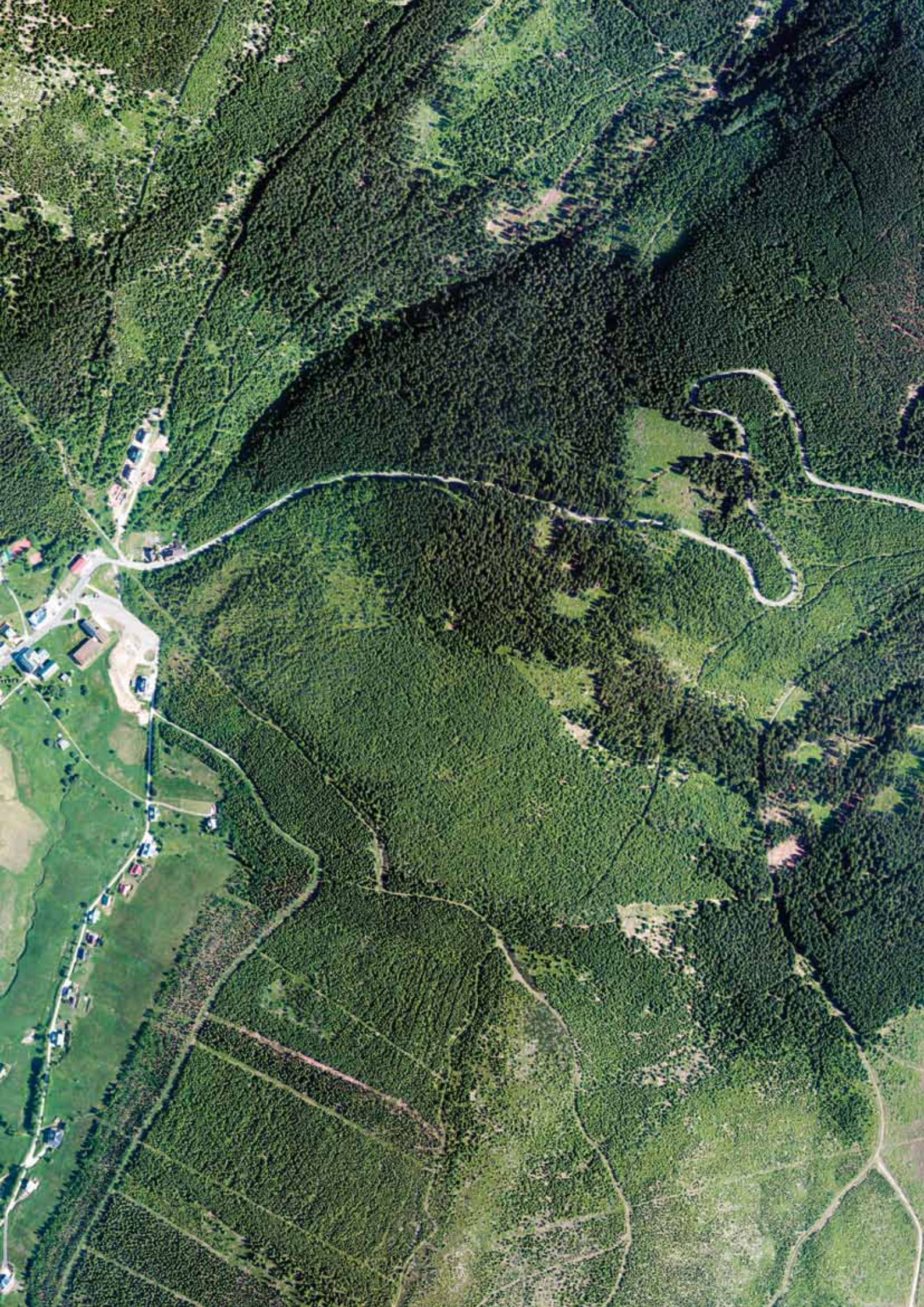

Pomezní sedlo

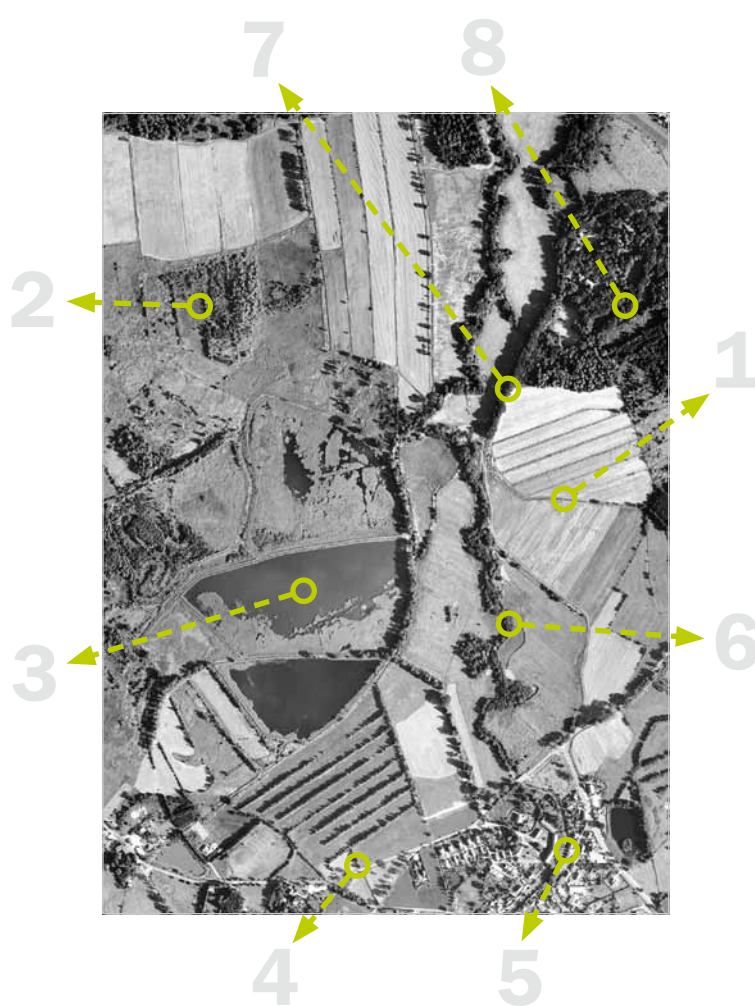
Zastavěné partie na snímku jsou Pomezní Boudy (1), součást Horní Malé Úpy. Sníženina Slezského sedla/Przełęcz Okraj (2) je využita jako silniční hraniční přechod do Polska. Z levého spodního okraje vede přes Nové Domky (3) k bývalé celnici silnička od maloúpského kostela. Hraničním průsekem (4) a pak po hřebetu Pomezního hřebene (5) běží cesta Ing. Jiřího Nováka. Ta vede 30letým mladým lesem plošně vysazeným v důsledku imisně-ekologické kalamity. Silnice do Kowar klesá v řadě serpentín (6), mnohem kratší je pěší cesta údolím potoka Jedlicy (7). Až do Karpacze vede tradiční turistická cesta Tabaczana Ścieżka (8).

Rybníky Stawy Podgórzeńskie

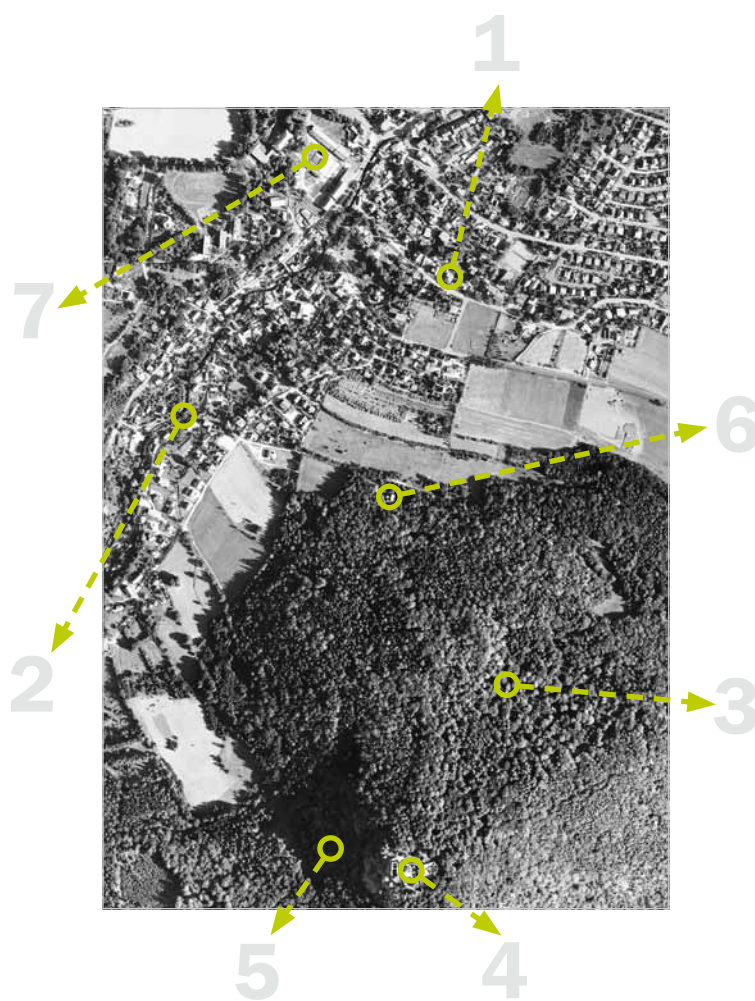
V ploché hospodářské krajině Jelenohorské kotliny na okraji Jelení Hory jsou vidět lány polí současných (1) i opuštěných a zarůstajících (2). Nápadné jsou i vodní plochy – rybníky. Na snímku je menší západní skupina (3) z rybníčního systému Podgórzeńskie Stawy, který na dvě části dělí silnice (4) Sobieszów–Cieplice. Zástavba dole však je Podgórzeń Dolny (5), místní část obce Podgórzeń. Tou protéká a poté se v kotlině vlní řeka Podgórzeń (6). Stará dubová alej (7) vede k návršíčku, na kterém překvapivě naleznete žulový skalní výchoz – Cygańskie Skałki (8). Stawy Podgórzeńskie jsou významným hnízdištěm vodního ptactva.

Chojnik

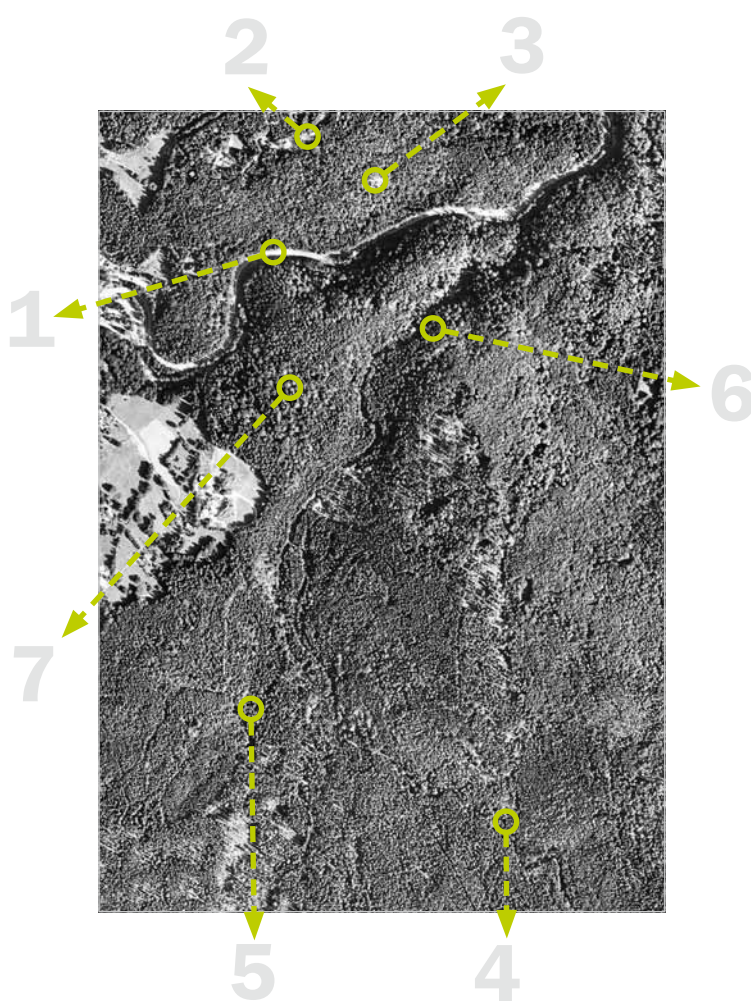
Sobieszów (1) je dnes čtvrtí města Jelení Hory, protéká jím říčka Wrzosówka (2). Dole vidíme část enklávy (resp. exklávy) Karkonoského Parku Narodowego – bukovými a smíšenými lesy porostlou horu Chojnik (3) se zříceninou stejnojmenného hradu (4). Téměř po tři století byl hrad (německy Kynast) sídlem mocného rodu Schaffgotschů. Západní svah hory spadá do rokle Piekielna Dolina (5), kterou vede cesta Scieżka Kunegundy, připomínající legendu o knížecí dceři. Ve vile (6) na severním úpatí vrchu má Karkonoski Park Narodowy své sídlo. Po rekonstrukci barokního zámeckého areálu (7) ve středu Sobieszowa se ředitelství přestěhuje tam.

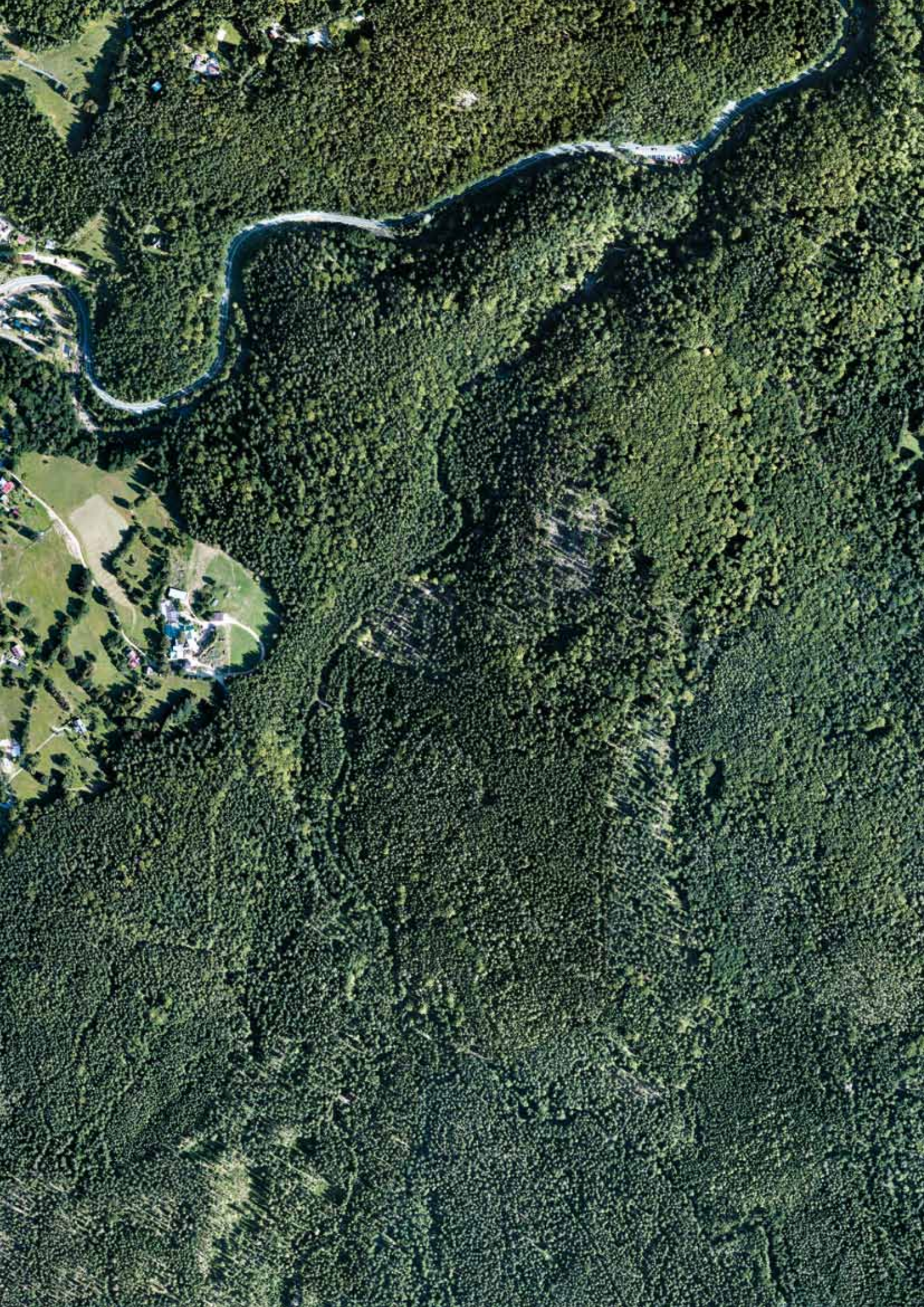

Wodospad Szklarki

Horní částí snímku prochází silnice E65 (1) ze Szklarské Poręby do Piechowic a Jelení Hory; vede souběžně s řekou Kamiennou. Pod horním okrajem je vidět muzeum (2) Dom W. Hofmana (což byl zdejší slavný malíř) a vyhlídka Złoty Widok (3) na skalní hraně údolí. V pravém spodním rohu se vlní říčka Szklarka (4), do které vtéká Szrenický Potok (5). Nedaleko soutoku s Kamiennou se nachází 13,3 m vysoký, turisticky vyhledávaný vodopád, Wodospad Szklarki (6), úsek údolí kolem něj je stejnojmennou enklávou KPN. K vodopádu vede naučná stezka, svahy nad říčkou porůstají zachovalé smíšené lesy (7) s množstvím jedlí.

Kamieńczyk

Na světlině v pravém dolním rohu stojí chata Kamieńczyk (1). Nedaleko ní se potok téhož jména prodírá tektonickou soutěskou Wąwóz Kamieńczyka (2), na jejímž horním konci najdeme nejatraktivnější vodopád polských Krkonoš, 27 m vysoký Wodospad Kamieńczyka (3). U levého okraje je vidět průsek po zaniklém skokanském můstku (4). Nad hlavní silnicí (5), Poláky nazývanou Szosa Czeska – tedy Česká silnice – se vlní řeka Kamienná (6). Nejnápadnějším objektem výřezu je kamenolom s těžbou žuly (7), zřetelná je i železniční trať se zastávkou Szklarska Poręba Huta (8). Poslední dva objekty se už vlastně nacházejí v Jizerských horách.

